

túy hà

cát bụi
lưu vong
thơ

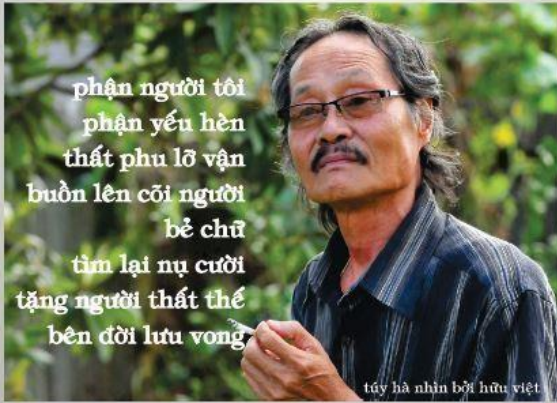
VĂN BÚT NAM HOA KỲ ẤN HÀNH

VNUH

túy hà/ thơ

cát bụi lưu vong

2 cát bụi lưu vong

cát bụi
lưu vong
thân phận
tình yêu

thơ túy hà
viết từ những điều rất thật

*ở chỗ vô cùng bơ vơ hạt bụi
còn chút tinh anh, thể phách đã là
một thuở rong chơi một đời khách tạm
trách gì trăng huyền hoặc vẫn nằm nghiêng*

4 cát bụi lưu vong

túy hà

Cung Bảo Bình/
Đoàn Thy Vân/Nguyên Hà
cũng chỉ là một người lính cầm
bút. Sau hai mươi năm giỡn
mặt đao binh, kinh qua tù tội.
Hiện đang lưu vong thất thế xứ
người. Vẫn tiếp tục ngả
nghiêng cùng chữ nghĩa những
mong tìm lại chính mình.

đã trải với đời:

Tình gây (thơ)/Tình yêu lang thang và chiến tranh (thơ)/
Trên đồng lau trắng (túy bút)/Những nẻo đường hành
hương (ký sự dờ dang)/Vàng lên nổi nhớ (thơ nhạc)
Rực rỡ đời thường (hợp tuyển)/Dấu ấn da vàng (thơ)
Lối cũ vẫn trong tim (CD thơ viết chung)/Dã Quỳ Vẩn Nở
(thơ)/Thơ tình của Túy (CD thơ)

góp mặt:

Tuyển Tập Văn Bút (nhiều tập)
Một Phần Tư Thế Kỷ Thi Ca Hải Ngoại,
Tin Văn và hầu hết các Báo Chí Văn Học Hải Ngoại.
Hội viên P.E.N. international
Hội viên Hội Nhà Văn Việt Nam Lưu vong
Tổng Thư Ký Văn Bút Nam Hoa Kỳ
Tổng Biên Tập Tạp chí Thời Đại
Chủ Bút Diễn Đàn Trầm Hương.
Thư Ký Tòa Soạn Tạp Chí Tin Văn

Sẽ trình làng: Những mảnh đời biệt xứ (Truyện ký)
Không chỗ gói đầu (Thơ)/Vàng trắng huyền hoặc (Truyện)
Dòng sông say (Thơ Tuyển)

bạch

sinh ra và thoát chết sau nhiều trận đói
một thời lính
một thời tù
hiện sống lưu vong tại một đất nước chưa phải là thiên
đường
nhưng dứt khoát con người không được quyền đói rách
mà lại còn được quyền lên tiếng.

nhưng... vẫn đói, đói đến đau thắt ruột gan
đói đến quất quay ngộp thở
đã nhiều lần kích ngất vì... đói một quê hương.
và vì thế vẫn tiếp tục lên tiếng
để gọi những thông điệp buồn đến cùng đồng loại.

6 cát bụi lưu vong

**Thay Lời Tựa / Tình Người Ý Thơ
Túy Hà / Dòng Sông Say / Thơ**

Tùy bút Văn nghệ Nguyễn Hữu Nhật.

Túy Hà, Dòng Sông Say, bút hiệu của người say thơ hay người say rượu? Thơ Túy sẽ trả lời câu hỏi đó với những người yêu thơ. Là một trong nhiều người yêu thơ Túy, qua bài Tùy bút Văn nghệ nhỏ nhoi này, tôi xin mạn phép Quý bạn đọc để viết lên những cảm nghĩ của mình về Dòng Sông Say, thơ của một thời xa xứ.

Xin hãy nghe thơ Túy, như một lời vinh danh người nữ, trời sinh ra để sáng tạo con người:

**Anh tự nhủ / Giấc mơ là có thật*

Bởi vì em báo hiệu một bình minh.

Bình minh, khởi đầu một ngày mới, sớm mai tràn đầy ánh sáng và âm thanh. Tiếng chim hót, tiếng gà gáy rộn, nắng hồng lên như môi má, cánh hoa đào buổi sớm mùa xuân. Nhưng ở đây, thơ Túy, con chim én không báo hiệu mùa xuân, mà em, người báo hiệu bình minh.

Bầy chim én, sáng nay, không đến và đàn chim sẽ cũng bỏ đi, gió khua động mái tôn, trời xám, gió rền rĩ trong cảnh hoang vu, gọi nắng lên; nắng đầu ngày đã tắt.

Mây đọng sương mù. Sương mù bao phủ cả chén cơm chim, mà thơ Túy gọi là chén cơm thừa. Nhánh cành sầu đông, như cánh tay người run rẩy, lá rụng không biết về đâu... Đây không phải là phong cảnh. Nó là tình cảnh, đêm chiến tranh Việt Nam, đêm hấp hối. Đêm hơi thở những đời người xanh xao. Đêm mưa. Mưa vụn thủy tinh. Lạnh cắt da. Rất mặt. Em, bình minh, hòa bình không đến. Cội cây hoa sứ già, tái ngắt, buồn, và:

Bầy chim sẽ sáng nay không đến

Có hề gì hơi ấm đã đây sân

*Có hề gì chén cơm lạnh phân vân
Vì em chính là cội nguồn nóng hổi
Trong giấc mơ, anh tự thưởng cho mình.*

Hòa bình, em, bình minh đã đến. Ngày yên vui Việt Nam
đã tìm mọi cách trở về. Chỉ trong giấc mơ.

Phải chăng, bài thơ Buổi Sáng là như thế?

Hòa bình, chưa phải hết phân tranh

Đồng tịch, đồng sàng còn nguyên mộng mị

Mộng, là mơ, mơ trong giấc mơ là mị. Sông Gianh xưa,
Bến Hải ngày nào, không còn là biên giới gươm đao, sung
đạn, nhưng lòng người hai bờ Nam, Bắc chưa hẳn đã cùng
chung ước mơ bình minh, em, hòa bình:

Người nói người, bỏ ruộng đồng, đất khổ

Đất dìu nhau nhắm hướng thị thành

Tranh ăn tìm sống

Lâm than bãi rác, bờ kinh

Người với người, tranh ăn, không kiếm ăn. Nỗi khổ cùng
tận của con người là không có đất. Nỗi khổ cùng tận của
đất là không còn người. Đất không bỏ người. Nhưng người
phải buông đất. Buông bỏ bờ sông, bãi cát, nơi quê nhà để
trảm mình trong bãi rác, bờ kinh tại đất khách. Đất khách ở
ngay trong lòng quê hương. Cuộc đời màn sương, chiếu
đất, thời của quý:

Nhưng dưới mắt người dân chạy loạn

Ngừa cổ kêu oan, đòi đất, đòi nhà

Vẫn chỉ là lũ nửa người, nửa ngợm

Lợm tanh mùi máu, mùi bùn.

8 cát bụi lưu vong

Giặc nào mà chạy loạn, hỡi người dân, mới hôm qua đây còn gọi nhau là đồng chí, “mang theo tình yêu giai cấp trong tim”, những người “con yêu của đất nước”. Sao hôm nay, qua thơ Túy, vội trở thành tiếng gọi hồn:

Rờn rợn sắc mây, nhạt nhòa nhân ảnh

Tiếng đao binh

Còn gọi hồn tử sĩ

HÒA BÌNH CÓ THẬT CŨNG NHƯ KHÔNG.

Thơ Túy, như tôi được biết, thường làm giữa hai cơn say. Say rượu để quên đi phần nào vận nước, cảnh nhà; nhưng khi nào càng cố quên lại là lúc càng nhớ tới. Chỉ có say... thơ, mới giúp Túy Hà tỉnh lại, sống cùng với quê hương, nơi con sông Bến Hải đã nối nhịp cầu Nam, Bắc, song tình vẫn chia Bắc, Nam. Tại sao lại như thế này mãi, hỡi một dân tộc duy cảm, tình người:

Và dòng sông dường như vẫn chảy

Nhưng oan khiên tắc nghẽn giữa dòng.

Oan khiên nào xuống từ trời? Cuộc “cách mạng bạo lực vô sản chuyên chính” làm “tắc nghẽn giữa dòng” sinh mệnh dân tộc. Hàng triệu người, cả Nam lẫn Bắc, nằm xuống cùng với bao triệu người con côi, vợ góa, đui mù, què quặt, những ông già, bà cả không chôn nương thân; vì tham vọng quyền lực đen tối của tập đoàn tội ác đỏ. Nơi mỗi con người chỉ còn là chiếc-bóng-của-chính-mình, một đơn vị lao động mang số quân:

Người là hình-thật-nghiêng say

Hay là bóng-ảo-mây bay chiều tà

Phận người, như bóng chữ năm nghiêng, ý không còn ở ngoài lời nói, bởi chữ và nghĩa ở một thời dài, tráo trở, nói một đằng làm một nẻo, đã không còn chữ nào nghĩa đó; tự

do là tự do nô lệ; dân chủ là chủ dân... Thơ Túy cũng lấp lửng một câu hỏi:

*Ý gì dưới bóng chữ nghiêng
Mà sao như thể niềm riêng lửng lơ
Điều gì giữ kín trong thơ*

Giữ kín một tình yêu trong thơ Say / say Thơ và lửng lơ câu trả lời Thơ tình yêu / Tình yêu thơ:

*Hãy yêu như yêu lần đầu
Cuối sông là biển xanh màu ái ân.*

Trăm nhánh sông, xa nhiều nguồn khác biệt, đều cùng nhau đổ dồn ra biển cả xanh ngọc bích niềm hy vọng thương yêu. Trên dòng sông say, thơ nói về người làm thơ, sống “ngược đời”, thay vì nước chảy chỗ trũng:

*Trái tim anh vốn tật nguyên
nhiều ngăn chứa quá nên điên đảo đời
Nói ra cứ ngỡ như chơi
sức tàn lực tận vẫn bơi ngược dòng.*

Thơ, hay người làm thơ tật nguyên, nổi đau đớn tận cùng, chẳng thể nào quên; một tâm hồn lạnh mạnh, không tật nguyên, với một cuộc sống bình thường; sinh ra, lớn lên, đi học, ra trường, đi làm, về già, nghỉ ngơi... Con người chỉ còn phải chống chọi với thiên nhiên {bão tố, lụt lội, động đất, hạn hán}, bệnh tật, không phải đương đầu với những tệ hại do con người gây ra từ các học thuyết chính trị bệnh hoạn, hoang tưởng {cách mạng vô sản, chủ nghĩa lý lịch, giai cấp đấu tranh, sinh mệnh chính trị} và nhiều thứ quỷ quái khác trong guồng máy công an trị, nâng cao đảng tính, hạ thấp nhân tính.

Dòng sông say, thơ Túy Hà, tiếng kêu mới nghe đứt ruột, hơn cả Đoạn trường Tân thanh, ở một góc cạnh nào đó; bởi những nàng Kiều người Việt ngày nay, lên năm, lên tám

10 cát bụi lưu vong

tuổi ở Nam Vang, Cao Miên, đến từ đồng bằng sông Cửu Long, vừa lúa của cả nước, thời mà Tú Bà chỉ mười lăm, mười tám; mã Đạm Tiên nhiều không kể xiết, những hồn oan khuất vùi thây biển Đông:

*Đất nước ta Tú Bà nhiều lắm
nhiều Mã Giám Sinh, nhiều lắm Khuyển, Ưng
chưa tính số thêm nhiều họ Hoạn
toàn ăn trên, ngồi tróc độc quyền.
Thời buổi nhiều nhưong
Vương Ông thất chí
bao nhiêu Kim Trọng vào tù.
Cây cỏ bên đường nhuộm màu đỏ máu
Vô số Đạm Tiên thủy táng biển xa.
Và đã có bao nhiêu Kiều phiêu dạt
khắp Đông Tây Nam Bắc chẳng bình yên.*

Cái tình của một người say, khác xa, với cái say của một người tỉnh; thơ say Vũ Hoàng Chương “khúc nhạc hồng êm ái, điệu kèn biếc quay cuồng, một trời phấn hương”; thơ say, Túy Hà, choáng váng vì:

*Phải Em đến từ miền Tây lục tỉnh
của ruộng đồng thẳng cánh cò bay
em đến từ miền trung xứ Quế
hay là từ rừng núi Trâm Hương
cũng có em Bắc Kỳ xứ Cốm
cùng cái danh tên hiệu Thúy Kiều.*

Đoạn trường Tân thanh, xưa, Nguyễn Du đổ thừa cho Trời “bất phong trần, phải phong trần; cho thanh cao, mới được phần thanh cao”; Đoạn trường Tân thanh, nay, buồn quá đổi:

*Nguyễn Tiên sinh ơi! Có người đang khóc
Vì Tố Như không viết được phần hai
của Đoạn trường Tân thanh có thật
giữa quê ta và cả quê người.*

Hồng sơn Liệp hộ là Tô Như, cũng là Nguyễn Du, với tập tiểu thuyết bằng thơ Lục bát, Kim Vân Kiều, viết về cuộc đời mười lăm năm Vương Thúy Kiều “bán mình chuộc tội cho cha”, dù Vương ông chẳng có tội gì.

Thời nay, chẳng có tội gì, cũng ba năm “tập trung cải tạo”; “ba năm chỉ là cái mốc”, ba năm chưa tiến bộ, lại ba năm nữa... Cứ thế. Mà thành ra chín hay mười hai năm “xử lý hành chính”. Không án tòa. Nên khi “cục quản lý trại giam” thả ra, chỉ cấp “giấy ra trại”, ngụ ý có thể “vào trại” bất cứ lúc nào... Cha mẹ, các nàng Kiều thời “Định hướng Xã hội Chủ nghĩa” tội gì?

Tội ngồi trên vựa lúa, đồng bằng sông Cửu, sông Hồng mà... đói; bởi tập đoàn địa chủ, mang tên Đảng, ép giá mua, nâng giá bán; lúa gạo xuất cảng (khẩu) hàng thứ hai trên thế giới mà dân cày, thợ cấy... vẫn đói.

Nói chi người thương binh, của cả hai Miền sau cuộc chiến (què quặt, mù lòa, bệnh tật, tuổi già...)? Có người ôm đàn, hát, xin ăn, mượn truyện Kiều để nói:

Tiếng lục huyền cầm

Vang vang phố thị

Áo gấm về làng nghe hiểu gì không.

Và riêng tôi rùng mình tự hỏi

Phải chăng mình họ Sở tên Khanh!

Cám ơn anh

người thương binh ở lại

đã cho tôi nhìn rõ chính tôi.

Cám ơn thêm câu ca lời hát

thức tỉnh người và đánh động lương tri.

Như Túy Hà, Dòng Sông Say, mượn cái tiếng “mình” để nói về “kẻ khác”, những tên “Sở Khanh Chính trị”, những quân “Sở Khanh Văn nghệ”; chúng kêu gọi nạn nhân phải hòa hợp với thủ phạm; chúng xin phép bọn Việt gian bán nước, cho chúng được xuất bản thơ văn, loại “xa quê hương nhớ mẹ hiền” hoặc “mày, tao, uống rượu”; văn thơ có thể phù du, song không phù phiếm như thế; phù phiếm vì phù

thịnh, phò theo sự giàu có, quyền hành của bọn gian ác. Bọn ác gian “cho” vì những tên, quân, đồ Sở Khanh “xin”. Chúng hân hoan, chúng bằng lòng để mất đi cái quyền đương nhiên Trời cho: Nghĩ, Nói và Viết. Bọn ác “kiểm duyệt” mọi người. Bọn ác hơn, “tự kiểm duyệt” trước khi đi đến cửa công “xin kiểm duyệt”. Cho nên, cái “ngông nghênh, bạt mạn, bất cần đời” trong thứ “thơ văn/văn thơ” Sở Khanh ấy thường “chết non” vì “kẻ chê bất nghĩa, người cười vô luân” (Kiều). Phải chăng, có những người không muốn làm người? Làm “Tiên thơ”, “Thánh tửu”, khó lắm vì “tài năng là một sự kiên nhẫn lâu bền”. Không chỉ dăm ba điều vui thú hay buồn bực cất lên mà thành thơ văn?

Con gà, con chó còn yêu tự do, thích sổ lồng, tháo cũi; sao con người lại tự nguyện từ bỏ sự Tự do Tư tưởng của mình? “Ngoài vòng cương tỏa, chân cao thấp” không sướng hơn ư? Ở nơi biển rộng, không kiểm duyệt, sao phải lộn ngược về ao tù, trảm mình, xin kiểm duyệt?

Nước đang mất, đâu chỉ Nam Quan, Bản Giốc, Hoàng, Trường Sa, mà cả Biển Đông, cả Nước! Xin hãy nghe và đừng bao giờ quên:

*Bầy sẻ nhỏ đi đâu không đến
nhặt dùm ta những hạt ưu phiền
Đêm vô tình dẫm lên nỗi nhớ
ngày hoang vu lạnh ngắt gió hiên*

*Khóm trúc già tựa mình thật lạ
cỏ úa vàng nhả mặt đau da
Nghe trong gió lời rên của biển
mơ hồ như tiếng gọi Trường sa.*

*Bầy sẻ nhỏ sáng mai có đến
mang dùm ta tia nắng quê nhà
Và nếu được thêm vầng trăng khuyết
soi đường ta lạc lối tha ma.*

*Đang rợn người như nghe sóng lạ
đội vào tim ứ máu Hoàng sa
Là lời cát hay lời tử sĩ
mà sao nghe vọng tiếng quân ca.*

Máu, nước mắt, mồ hôi thời dựng nước, qua mấy nghìn năm giữ nước nối tiếp mồ hôi, nước mắt, máu nhục nhân, xen kẽ hiển hách; đời tiếp nối đời, hết chạy ăn lại chạy loạn; loạn thì lạc, loạn lạc, nhưng dân tộc mình không lạc nhau. Thơ Túy chỉ sợ lạc chính mình:

**Đường như có tiếng thở dài
trên từng trang giấy vàng phai tháng ngày
Đường như có chút heo may
trên từng con chữ còn đây ghét thương
Đường như có chút khói sương
thắm trên nét bút mực vương nhạt nhòa.
Đường như đã rụng cánh hoa
người cài trên ngọn kim thoa thuở nào
Đường như từ cõi chiêm bao
giữ bao kỷ niệm xanh xao không lời
Thời gian chân bước ai mời
tại sao còn khắc dấu đời trên mi
Làm sao nhạt được xuân thì
từ trong hoài cổ Đường thi vật vờ
Như hồn Lý Bạch, chất thơ,
thả trên sông lạnh thẩn thờ tương tư
Mò trắng đáy nước thực hư
chỉ là mộng ảo ngắt ngư một thời.*

*Đường như sóng dậy trùng khơi
trong ta từ thuở người bơi ngược dòng
Đường như có cả bão giông
trong ta từ thuở sen hồng nhạt phai.*

*Xa người đã mấy mùa mai
hoa vàng xưa cứ nở hoài trong ta
Biết rằng ảo mộng, chỉ là
tơ đàn lỗi nhịp, lời ca chưa tròn
Và tìm người ứa máu son
chia xa ngàn dặm vẫn còn nhớ nhau.*

*Dường như giấy mực nhạt màu
còn nguyên tình chữ thấm đau riêng mình.*

Mai, hoa vàng xưa, không nở trong vườn, không nở ngoài rừng; chỉ nở trong trí tưởng, chỉ nở trong thơ, thơ mờ theo giấy mực nhạt; hồi ức rồi cũng phai theo thời gian trôi đi, như dòng nước rời nguồn, ra biển, không bao giờ trở lại? Nước bốc hơi, gặp lạnh, thành mưa, mưa đổ xuống nguồn; nguồn sôi, dòng sông, biển cả, chẳng thể lìa nhau. Như văn thơ không tách khỏi vận nước, cảnh nhà, phận người. Văn thơ, tiếng nói của trái tim người, chẳng thể lạnh lùng gổ đá; hướng chi cả đến gổ đá cũng là chúng sinh, được thần linh hóa, nếu chúng được tạc thành hình con người để thờ phụng?

Trăng trên trời, không với tới; trăng đáy nước, không mò được. Trăng thật và trăng giả đều xa cách, chỉ còn vàng trăng trong thơ, nơi tâm hồn người bày tỏ?

Dòng Sông Say, Túy Hà, hành giả, người “làm một việc gì đó”, cho mình và cho đời, thường là bậc thức giả, trước hết phải hiểu chính mình là ai:

*Ta là hành giả thất thân
xa người vẫn ngỡ đang gần mới đau
Ta là hành giả bạc đầu
phong trần phiêu bạt biết đâu là nhà.*

Nhà thơ ở đường Saint Emanuel, thành phố Houston, tiểu bang Texas, USA, hay Bến Đình, Ô Cấp Việt Nam? Trong “đại tam thiên thế giới” này, đâu chẳng là nhà? Hay là

Huế? Huế, 1968, sau lời chúc lành đầu năm, dội lại những ánh mã tấu, ngời sáng rặng đen cải mả, lấp lánh ánh thép cuộc, xéng đập vào đầu “bọn phản động” cho rơi xuống mồ tập thể, khỏi tồn đạn...

*Xuân nào hoa nát máu bầm, oan khiên chồng chất
tiếng than ngất trời.*

*mả ông trạng, bạc màu vôi, thêm bao mộ mới, mồ
côi phận người.*

*Bốn mươi năm lẻ mấy rồi, không hương khói ấm
giữa đời lạnh tanh.*

*vết thương mưng mủ đã lành, ẩn sâu dấu kín vẫn
hành thịt da.*

Đời người, ai chẳng từ lòng mẹ tới lòng đất? Nhưng Đất Mẹ nào muốn những người con của mình, thẳng tay với nhau, theo kiểu “giết, giết nữa, bàn tay không phút nghỉ” để “thờ Mao chủ tịch, thờ Stalin vĩ đại”. Mùi tử khí, không chỉ ở những tử thi, mà còn xực nức trong thơ miền Bắc một thời dài, đặng đặng, “nay ở trong thơ nên có thép”. Thép đã tôi thế đấy!

Đâu rồi? Huế của hương quế trầm tóc mẹ, mùi hoa chanh, vỏ bưởi, mùi rơm rạ trên cánh đồng mồ hôi cha; mất rồi, Huế của những đêm trăng, thuyền thơ, thả trên sông Hương, điệu Nam Ai, buồn, buồn mà đẹp, bởi chất thơ trữ tình trên nón, nhịp lời Mái Nhì, nhịp dòn Mái Đầy, chèo ngược nước hay chèo xuôi giòng?

Người với cảnh Huế, tự có tang thương, cần chi phải thêm tang tóc

*Nước sông Hương đậm máu tươi, tang thương khóc
hận nụ cười trắng tay.*

*Làm sao rửa hết oán dày, trong tâm vô đạo giữa
bầy quỷ ma.*

*Thôi thì cũng một lần qua, cây bồ đề cũ, chuông xa
vọng gần*

*cho dù trí nhớ mòn dần, vẫn còn thương quá mưa
dầm Huế xưa.*

Chuông xa mà tiếng vọng gần? Tình yêu quê hương
gần mà quê hương thì xa? Xa Huế mới thấy gần Huế. Như
ăn cơm hến, nhớ Cồn Hến, nhớ O như nhớ ớt xanh, cơm
ngươi, chan canh hến, cùng rau ghém... Nước Cồn Hến đôi
chỗ đã cạn, giờ bông bèo rác rến, hến còn chết hưởng chi
người nấu cơm hến. Nhưng người đi xa, từng ăn cơm hến
Huế, vẫn nhớ người ở lại:

*Nhấn thêm em ở bến cồn, hến còn hay mất ta luôn nhớ
người*

*Tình chung là Huế một thời, ý riêng mây nước, mộng vời cố
nhân.*

Là cố nhân của nhau, mỗi con người ngày xưa, năm cũ ấy,
vẫn tìm nhau trong mộng. Như ngọn lửa, mồi rơm, người
giữ lửa và người đi xin lửa, hôm nay đây đều già cả rồi, sao
ngọn lửa ngày nào vẫn cháy đỏ những chiều mùa đông nhớ
Huế, rét ngọt, ớt xanh cay cơm hến.

Chẳng có gì là khó hiểu cả:

Câu hỏi cũ nhưng vẫn là cứ mới

Vì trái tim đâu có tuổi bao giờ

Và nhịp thở trong từng ngăn nhưng nhớ

Vẫn rung lên rộn rã những tình cờ.

Túy Hà, thơ, Dòng Sông Say, hỏi ai hay hỏi chính mình, tự
vấn, trong sự “tình cờ” có ý? Về những ngày Quảng Trị lửa
đạn, máu nhuộm cát hồng, gió Lào pha cát hừng hực nóng
bồng; những người cắm lá cờ Vàng trên Cỏ Thành nay
đâu? Còn ai nhắc đến:

La Vang đời cát nhuộm hồng

gió Lào thổi ngược máu nồng còn tanh

Từ tro tàn lửa chiến tranh

Đông Hà, Cam Lộ buồn tênh phận người.

Những phận người “sinh bắc, tử nam”, “biển người” chết không kịp làm bia tưởng nhớ, dọc dãy Trường Sơn trên đường đi “B”, Nam tiến. Chết cho ai?

Ngộ ra ở giữa đôi bờ/ Lăn ranh sinh tử sợi tơ vô tình.

Ngộ ra, múa bút vẽ hình/ Quê hương xa lắc, bất bình hi ngôn/. Hai tay nhúng mực chiêu hồn/ Những oan khiên giữa chiều hôm mộ đời./

Âm thanh vỡ, Tiếng ma cười/ Chân tê gối bại

Không lời thở than.

Cuối cùng, bên cạnh “người thua nằm dưới huyết, kẻ thắng giữ nghĩa trang”, sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, thay vì làm thơ ngoài bãi chiến trường, Túy Hà đã làm thơ trong nhà tù, trại An Dưỡng Biên Hòa... Những bài thơ thời mất nước, nhớ nhà, nhìn ra thân phận mình giữa ‘Thế giới Tự do’; dựa lưng vào đâu, hỏi người lính chiến “Lực lượng Đặc biệt”?:

*Thân ta như ngọn cỏ bông,
một lần lia gốc
buồn trông nắng tà,
Sông dài, núi lớn đường xa,
mơ về cố quận
vào ra thân thờ.*

Cố quận? Xã Thắng Nhứt Vũng Tàu, nơi sinh ra năm 1946, chẳng cách xa Biên Hòa xứ bời bao nhiêu, nhưng vẫn xa cách bởi trùng điệp hàng rào dây kẽm gai. Những cơn đói là người, củ khoai, mẩu sắn cũng trở thành hạnh phúc; song không đáng sợ bằng: Quân đội đâu, đồng minh đâu, Công ước Geneve về tù binh đâu?

Cha mẹ, vợ con, ở bên ngoài nhà tù nhỏ là nhà tù lớn, sống bằng cách nào, khi vốn liếng cuối cùng là sự quen biết nơi đời sống xã hội cũng bị tước đoạt? Thơ, từ “Tình yêu lang thang & Chiến tranh”, 1969, tới “Dấu ấn Da vàng”, 2006, suốt 37 năm “làm thơ không in”, bị kịch cho người, thăm

18 cát bụi lưu vong

kịch cho thơ. Vậy mà thơ, Dòng Sông Say, vẫn cuộn cuộn,
tình yêu, phơi phới:

*Xin đừng tặng em
hoa hồng
khi em đang hát
trong lòng gai đâm
xin đừng cúi xuống
câu thân - nắng chiều đã tắt
hôn làm trái ngang.*

Tơ rung

*Đã lạc cung đàn
Bài ca điệu hát
từng trang rối bời
hỡi anh đừng nói
những lời
tôn vinh hư ảo
như hơi thở dài.
nhớ đừng tặng hoa
có gai
tim em nhỏ máu
chưa phai
cuộc tình*

Hỡi anh

*đời đâu riêng mình
mà anh lại cứ
trọng khinh thế thời.
nắng chiều phai
nhạt cuộc chơi
qua đờng
ai nhất hương phai hoa tàn
hoa hồng
sao như hoa tang
lời ca tiếng hát
nén nhang
tặng người.*

*Riêng em
chỉ cần
nụ cười
nín bờ môi ẩm
bên đời có nhau.*

Cười? Ai chẳng biết cười! Không, cười và biết cười là hai việc khác nhau. Phải biết khóc rồi mới biết cười, mới biết nụ cười khác xa tiếng cười. Tới độ, nếu cảm đề thơ Dòng Sông Say, Túy Hà, tôi sẽ nói, theo cách quê mùa của tôi, NHN:

“Kẻ nào không biết khóc/ chẳng phải là con người
Người nào không biết cười/Là kẻ ngu nhất đời!”

Dẫu không được cái mỉm cười của Ca Diếp khi dâng hoa lên đức Phật, cũng phải có “miệng cười như thể hoa ngâu”, tươi tắn, thơm tho, mang ướp trà được.

Và, tới đây, xin hãy để cho thơ Túy Hà, Dòng Sông Say, khép lại giùm bài Tùy bút Văn nghệ này:

*Cám ơn bạn, cám ơn đời
Khổ đau, thấm thía tình người, ý thơ.*

Nguyễn Hữu Nhật / Houston / Texas / 27.03.2010.

**Chữ in nghiêng thơ túy hà*

*thơ tôi
như một dáng ngồi
gục đầu vẫn lệ
bên đời quạnh hiu
nghe từ máu huyết
luân lưu
trầm luân mấy độ
muôn chiều tả tơi*

***tro than hóa cốt hoàn hồn
hôn mê chữ nghĩa sinh tồn tử vong
phận người như những nhánh sông
trôi về biển lớn thấy mông mênh đời***

thân phận

phận người hay là phận ta
bên trời kiêu bạc cũng là như nhau
chỉ có điều khác niềm đau
của từng thân phận nổi sầu man man

phận người tôi phận hoang tàn
chiều lên nắng nhạt, tim gan nát nhàu
chỗ nằm lạnh gối chần đau
cựa mình trần trở giữa màu tối đen

phận người tôi phận yếu hèn
thất phu lỡ vận buồn lên cõi người
bẻ chữ tìm lại nụ cười
tặng người thất thế bên đời lưu vong.

***từ câu lục bát nát nhà
trong mưa***

đêm kích ngất tưởng chừng đã dứt
hơi thở tan vào chỗ trống không
làm sao hiểu khi mùa đông chưa đến
lạnh từ đâu
buốt dọc sống lưng
đêm kích ngất
gọi em cùng khắp
ai trả lời giữa vũ trụ đen
sao rơi xuống Ngân hà mê sáng
giữa thình không tiếng vọng biệt tăm

xót phận người
tay đi chân chống ngược
máu dồn tim thổ huyết giữa đời hư
trắng khuyết ngược
không là thuyền nữa
mái chèo thơ
động nước vô căn
chữ khóc ngất
hóa thành thanh thủy
rơi vào đời làm vỡ hồn trắng
chút xác còm rụng vào tuyết lộ
chỉ còn tro đáng núi mệt nhoài.

có những loài cây
đêm đêm xếp là
ngủ vùi trong giấc mơ xanh
có những nỗi buồn
đã chìm sâu trong quá khứ
hàng đêm thức giấc
tìm lại ký ức mình
ký ức đen vì trắng đã vỡ
ánh sáng nào soi thấu
trùng đời sâu.
câu lục bát
đã nát nhàu
mưa thiên thu vẫn
trêu người... hái mơ.

ý thơ

thơ như tiếng sói tru đêm nguyệt vỡ
vọng thét gào, nhưng nhức chạm hồn đau
gom ý lạ vẫn vắn mình trần trở
máu dồn tim ngạt thở đến ngàn sau.

thơ như tiếng nước qua cầu riêng lẻ
sông đời chia mấy nhánh chảy về đâu
con nước lớn nước ròng nghe biển gọi
chữ chao nghiêng trên ngọn sóng bạc đầu.

thơ như tiếng chuông chiều xa cô tự
hoa vô ưu rụng xuống khắp tinh cầu
giữa đêm trắng bóng đối hình tư lự
vần thơ rơi còn lại chút nhiệm màu.

thơ như tiếng đời không còn chấp ngã
giữa hoang vu ai nghe được kinh cầu
nhưng trái tim lại không cương kềm tỏa
nên vẫn đau ý khổ mãi thiên sâu.

và từ đó thơ hóa thành lệ nóng
rơi xuống đời những xác lá khô đau.

sinh nhật tôi

Chuyện xưa kể:

Tôi mở mắt
chào đời trời tím ngắt
mây mưa giông gió giật từng cơn
trong mê sảng mẹ tôi trào nước mắt
còn riêng tôi nấc nghẹn từng hồi
là điếm báo như là báo bão
suốt đời tôi từ đó phong trần.

Đêm nguyệt tận ngày mặt trời hấp hối
trái tim bầm máu tụ những bi ai
chút may mắn là con chút chữ
mẹ cha cho làm chút hành trang
tôi thành gã giang hồ phiêu bạt
đi giữa chiến chinh
sống chết cùng thơ.
Ngắt ngư đời tù
Nhật từng con chữ

Và gặp em trong thế giới mơ
những em trắng
trắng tròn mười sáu
gót ngọc ngà tóc gheo gió thu bay
thế là lại gánh thêm phiền não
nợ ân tình vay trả trả vay
cho đến khi em thành chim sáo
chim sáo sang sông không từ già bao giờ

để riêng tôi
giữa đời đau nhói
ngơ ngác giữa đời, đời chông chênh.

Chuyện xưa kể chưa có hồi kết cuộc
vì tôi
nhật nguyệt nặng hai vai
vì tôi
trái tim già vẫn trẻ
vẫn yêu người giữa cát bụi lưu vong.

Cám ơn em đã nhắc tôi sinh nhật
mà dường như tôi quên mất lâu rồi.
và cám ơn những người yêu dấu
như còn nguyên những chim sáo sang sông.

Cám ơn em một lời rất thật
chim sáo ơi! Tôi hóa đá cũng đành
mặc bên đò xưa
không còn cô lái cũ
và đời tôi
vẫn ngược sóng sông dài.

phận người

lại gói đầu trên tay mình
gác chân cuộc lữ thấy hình bóng phai
từ thời sa mạc nguyên khai
vỡ cơn địa chấn kéo dài thảng tư
máu như nham thạch nóng từ
vết thương lở loét tâm hư gan như
đau như thân xác dư thừa
xa mây, gần đất, đất chưa hoàn hồn
tử sinh đây cõi mơ hồ
tìm nơi đâu có nấm mồ bỏ không
biết khó xa cõi hồng trần
làm sao phiêu hốt dự phần thiên thu
phận người là phận người ru
ngàn năm cát bụi gió mù núi sông

vấn tâm là tự hỏi lòng
núi xương hóa đá mấy vòng tử sinh
máu sông từ độ điều linh
cuối cùng cuộc lữ riêng mình quạnh hiu

biển kinh hãi nỗi đau còn

vượt qua được **thủy mộ quan*
giật mình mới biết đã tan hoang đời
giật trời sao không xuống chơi
ván bài sinh tử trùng khơi khéo bày.

giữa mênh mộng, mây đuổi mây
bão giông cuồng nộ sóng đầy thế gian
đọc đường thủy lộ gian nan
vô vàn xác rữa biển mai táng dùm.

**thủy mộ quan* hết chỗ nằm
những người vượt thoát bao năm nhớ gì!
giờ tử biệt phút sinh ly
bên trời khóc hận hồn đi xác còn.

vượt qua được **thủy mộ quan*
tưởng là đã thoát những gian nan đời
hóa ra chỉ là trò chơi
sắc không hư ảo người ơi! được gì.

bạc đầu, nát bấy xuân thì
tự do lý tưởng vẫn ghi trong lòng
hay là như biển trống không
lại quên xương máu lấp chông chênh đời.

chiều nay có hạt mưa rơi
mang theo vị mặn một thời lưu vong.
hỏi người hay tự hỏi lòng
ta đang giao động giữa trùng khơi đầu.

nhớ người tiếp gạo chôn đầu
cho ta vượt thoát lại quên dấu người.
nhìn lên đường như trời cười
nhìn xuống lại thấy đất khơi mạch sâu.

ta về, ta biết về đâu
tự do trước mặt niềm đau còn dài.
trong cơn mê lạnh hình hài
**thủy mộ quan* đó không người thấp nhang.

**tựa thơ của thi sĩ Viên Linh*

biệt xứ-xuân

Mùa xuân đang đến thật gần
Trong tôi sao vẫn còn dày tuyết đông
Gió xuân vui với nắng hồng
Trong tôi đêm vẫn chờ vàng trăng lên
Em gái xuân mộng lâu bền
Tôi là lãng tử như đèn miếu xiêu
Xuân em nắng rọi muôn chiều
Đông tàn tôi vẫn tiêu điều tuyết sương
Làm sao để được chung đường
Đông tàn tuyết vẫn trắng phương bên này

Đêm tôi như khách lưu đày
Ngày em nắng ấm vẫn đầy gió xuân
Em gái xuân đã mấy lần
Nhìn tôi trong gió đông hàn lạnh căm.
Chẳng lẽ là phải trăm năm
May ra chẵn chiếu cùng nằm bên nhau.

Ước mơ xa mộng lại gần
Hằng đêm gió gọi trăng thân thoại nghiêng.
Giật mình thấy vẫn cô miên
Mà sao gôi lệch chỗ nằm còn nguyên
mùi hương da thịt tinh tuyền
Vây tôi ngạt thở bên triền thực hư.

Còn đâu ngọn gió nhân từ
Chạm vào chốt cửa gọi người trăm năm.

vượt dốc

Vừa vượt qua dốc thấp
lại đối diện dốc cao
chưa qua khỏi triền khối
sương quật ngã mệt nhoài
có nhỏ hơn sỏi nhỏ
gió vẫn giạt từng cơn
gió ngừng giây phút thờ
sỏi rơi xuống chân đồi

Gió chính là ý niệm
của người muốn một đời
ý niệm ngưng đứng nghỉ
người rơi về hư không
một dặm đường đã qua
một chút đời đã thấm
vừa leo qua con dốc
thành công
thất bại liền
vì đời không bằng phẳng
đường xa dốc lại nhiều
cứ lên rồi lại xuống
phận người đong đưa theo
chẳng lẽ làm chí rận
châm chích da đầu người
thôi đành làm chốt thí
trên bàn cờ cuộc chơi
trò đối gian không thiếu
chỉ thiếu lòng thẳng ngay

bàn cờ đời lật ngược
thua được cũng như nhau
quay cuồng theo lốc gió
trợt ngã trên dốc đau
lại đứng lên lần nữa
mặc đời gió mưa mau.
vẫn còn nhiều con dốc
nên người vẫn cần nhau
gió vẫn còn thổi thốc
cho đến tận ngàn sau.
phận người như sỏi nhỏ
cứ lăn hoài mà đau

thơ từ minh triết

Riêng Đặng Phùng Quân và Hàn Song Tường

Xưa ăn sĩ dẫu mình trong tuyệt cốc
đôi mắt mèo rừng
nhắm lại thấy càn khôn
mặt cho gió
thổi tung chữ nghĩa
ý nghịch lời
xé nát cả vần thơ
ngũ nghĩa rừng xưa
ngơ gác hỏi
gió từ đâu và sẽ về đâu?

Người ăn sĩ phạt mình diện bích
thấy hư không choáng cả khung trời
chỉ một ngày là trăm năm vàng võ
còn nhục thân như mộc thô bất động
huyết lệ rung lên vì nung lửa âm dương
tĩnh khẩu bao lâu
không cười hoa vẫn nở
giữa vô cảm đời
trần tục sắc không
vọng âm thơ nghe từ huyết mộ
oi ới! gọi tình quân.
người bẻ câu thơ nhét vào chữ nhớ
thả biển trầm luân
sóng dòn ký ức
hỡi ơi! sóng lạc về đâu?

Người hành khát đi qua rất vội
chân xiêu hình ngã
mặt bên đường của bố thí ngổn ngang
đôi mắt trùng trùng

chỉ thấy toàn bóng tối
bật cười khan
lại khóc ngất bên đời.
của bố thí ai cho không lấy
chỉ thăm xin hai chữ nghĩa tình
bất thường biến hiện
minh triết vô hình
từ đâu và sẽ đi đâu
cứ hỏi sóng bạc bạc đầu sẽ rõ
sao sóng dồn lớp trước lớp sau?!

Ta mặt lộ bên trời nghiêng ngửa
dông bão kinh qua rách nát đời
thường độ nhật múa gươm đôi rượu
gươm cùn rượu nhạt
nổi cơn điên
ngăn gió níu vắn thơ
nghe tiếng gọi tình quân nhưng nhức nhó
nhưng còn đâu hơi thở nguyệt cầm?!

Người- ản sĩ
hành khát- mù
và ta- bi hận
chung đường theo ngọn gió vắn
mở toang ý, xé từ bề nghĩa
lục cho ra hai chữ tâm bình.

Ta nét dọc
người nét ngang
hành khát mù chắm phá
Chính là thơ dâng hết cho đời.

phố lạ đường quen

Tôi đã đi qua những thành phố lạ
Phố của hương xưa phố của ngậm ngùi
Tôi đã đi qua những vùng bão nổi
Bão khùng điên thổi tới tận quê nhà
Tôi đã đi qua những dòng sông hẹp
Sông hẹp đường xa vắng tiếng dân chài
Tôi đã đi qua những rừng hệ lụy
Hệ lụy không tha những kẻ lỡ phà
Tôi đã đi qua làn ranh quá khứ
Quá khứ vô tình cứ mãi đóng đưa.

Cứ thế nhiều năm giữa đời điên đảo
Vẫn tôi mệt lã suốt cõi ta bà.
Vẫn tôi chiếc lá trôi dạt bờ xa.
Vẫn tôi ruột thắt nhớ mái hiên nhà.
Tôi nhớ sân ga ngày rời phố thị
Nhớ những đường tàu không điểm gặp nhau
Lại nhớ hình em vật vờ chiếc bóng
Như khói nhang buồn trong góc nghĩa trang
Tôi vẫn hoài trông một ngày trở lại
Chỉ sợ tàu xưa ngược hướng đông ngàn.

Nay, phố tôi qua trông quen mà lạ
Mái ngói rêu phong ai đã thay màu
Những hẻm buồn hiu gió luôn cửa ngả
Cho khách không nhà tìm mãi không ra
Những hồn ma quen, hoặc là rất lạ
Khóc cuống rón xưa chôn gốc tre ngà.
Oï! Gốc tre ngà trăm năm không tuổi
Vẫn đuổi theo tôi dọc những dặm dài.
Thăm thẳm trời xa lưu vong mặt vắn
Qua phố lạ quen rung rúc nhớ nhà.

Tôi đã đi qua những thành phố lạ
Thoang thoang hương đưa trong trái tim già.
Ồ! Trái tim già chào nhau lần cuối
Tính số đời người bóng ngả hình tan.
Ở chỗ vô cùng bơ vơ hạt bụi
Còn chút tinh anh, thể phách đã là
Một thưở rong chơi một đời khách tạm
Trách gì trăng huyền hoặc vẫn nằm nghiêng.

Tôi sắp sẵn hành trình qua phố lạ
Tìm người thân trong cổ tích truyền kỳ.
Lại thấy em trong trong tàn thư cũ rích
Vũ nghệ thường quờ quạng chẳng xiêm y.
Tôi đã đi qua nhiều thành phố lạ
Chỉ còn chưa qua phố điện diêm la.
Có phải tôi là hồn ma bóng quế
Lòng chẳng chịu xa xó bếp hiên nhà.

Tôi như con tàu nhớ ga xếp nhỏ
Trên những đường rây xa quá Việt nam.
Tôi gã da vàng lang thang xứ lạ
Ruột thắt lòng đau thương nhớ điều gì.
Thương nhớ điều gì mà qua phố lạ
Cứ ngỡ như là phố cũ thân quen
Có phải là tôi Việt Nam cùng khổ
Nên đi đâu cũng nhớ mắm dưa cà.

Cất nghĩa dùm tôi hơi em Châu Mỹ
Hai tiếng quê hương sao mãi đậm đà.

qua đò vắn lệ

Quá giang đò nhỏ qua Vắn lệ
lén nhìn cô lái mắt có đuôi
khăn rằn che mặt bờ môi dẫu
có lẽ hồng hơn cả mạn đào
vạt áo lật ngang màu cánh dán
quần lãnh xắn cao nhíp mái chèo
chao ôi, bắp chuối non trắng muốt
tự dung thêm món gỏi ngó sen
lại còn trộn dấm ngâm tép bạc
chiêu ly rượu đế đất gò bồi
ngát ngưỡng thám dân câu vọng cổ
miệt vườn sông nước vẫn đế vương.

Buồn trông con nước mà tội nghiệp
mái chèo quậy sóng xót lòng đau
đò ngang chở khách là độ nhật
bất kể nắng mưa gió trái mùa
hỏi thăm cô lái đưa bao bận
sang sông rồi khách có trở về
hỏi thăm cô lái đâu nghe được
mà sao mướt rượt lệ hoen mi
nước mắt hữu tình thường chảy ngược
chỉ là buồng mái giỡn chơi thôi.
lên bờ, cô lái đưa tay vẫy
như thăm nhắn khách mới sang sông
nhớ quay trở lại thăm đò cũ
đôi bờ vắn lệ vẫn còn trông
Cô lái bên sông đâu có biết
qua bờ vắn lệ mấy ai về

người đi như thể vào gió cát
chí lớn chưa đầy mãi sang sông.
trắng sữ chân trần chưa gác kiếm
phong ba còn đó giữa mênh mông

Vấn lệ bên đò xuôi ký ức
trắng sữ hề!
nuốt lệ bước sang sông.
chén rượu gò bãi đưa câu vọng cổ
cô lái ơi! bên vắng khách còn trông.
thời thế đây đưa cuối đời mặt vận
vẫn nhớ thương vấn lệ
giữa chiều hoang.

40 cát bụi lưu vong

vọng âm từ gió

Tiếng vọng em
nghe từ xa vắng
vượt trùng dương
âm thanh vỡ
như sóng xô thuyền dạt
hải triều dâng
ngập tràn nước mắt
ngấn lệ rung chát ngất
kéo dài
chuỗi âm thanh tức tưởi
dội vào anh
tai nhỏ máu bầm
đẫm ướt ý thơ
tình loang mặt giấy
chiều nghiêng gió thổi thốc
nắng tụ màu huyết lệ.

Chỉ là xa nhau
quản quanh mặt đất
đâu phải là nghìn trùng
xa cách thiên thu.

Anh là cánh hải âu buồn
rã cánh mệt nhoài
trên sóng lượn hư vô
tâm đau trí loạn
nỗi nhớ người.
em từ đâu
đi đâu ai biết
ghé qua đời chốc lát
nhật buồn tênh
gởi gió ru mây
qua núi bạt ngàn
rụng rơi quá khứ
giữa đại dương sâu thẳm
gió loạn cuồng.

anh rã cánh
rơi vào hố thẳm em
lặng yên
nhâm nhi từng trái đắng
nuốt mơ hồ ngỡ mật ngọt đầu môi.

Đêm lặng yên không nở
đánh thức người say giấc
mộng hoài nghi.

người đi

Người đi đã mấy dặm đường
Đã qua bao phố bao phường đông vui
Miên trường ai rót ngậm ngủi
Dấu hài trên cát dập vùi trong mưa
Vấn vương một chút hương thừa
Tan trên ngọn sóng đong đưa ngược đời.
Người đi cuối đất cùng trời
Phận thừa ở lại, thuyền bơi một mình
Hoàng hôn đen, trắng bình minh
Tay chèo đã mỏi sóng rình rập xô
Đi chưa hết bức dư đồ
Sau lưng trước mặt thấy mờ thủy quan.
Biết ai lập đàn giải oan
Cho âm hồn sống giữa khoan thuyền đời.
Biết ai thả đèn sen trôi
Để soi sáng lại tối trời ba mươi.

Người đi mang theo nụ cười
Để lại nước mắt còn tươi nguyên dòng
Người đi má phấn còn hồng
Hay là nhạt sắc phiêu bồng viễn phương.
Đừng trách là tại nhiều nhưng
Đừng than là tại thói thường bề dâu.
Hãy hỏi tự đáy thâm sâu
Ngăn tim nào chứa tình sầu ăn năn.

Mình ta, ta lại trở trần
Nhìn lên trời tối vàng trăng khuyết tàn
Dưới chân đất rã cát tan
Đau lòng giun dế lia đàn cạn hơi.
Biết là đã cuối cuộc chơi
Mà sao chưa muốn nói lời chia tay.
Biết là tình đã gió bay
Sắc không mê chấp thương thay phận người
Biết là khóc chính là cười
Sao còn nhớ mãi những lời điệu ngoa.

Hỏi người là hỏi chính ta
Bởi hình ta vẫn không xa bóng người.

khoảng cách

Chỉ là cách một nhánh sông
mà sao như cách cả mệnh mông trời
chỉ là lỡ một cuộc chơi
mà sao như đã cả đời đắng cay.
chỉ là cách một dặm bay
mà sao như thể ngàn cây nối dài
chỉ là lỡ một canh bài
mà sao như đã dài dài trắng tay
chỉ là một chút rượu cay
mà sao trái đất ngừng quay hờ trời!

Hỏi là đã tự trả lời
chữ cuồng ý dại có rời nhau đâu
vẫn là xuôi ngược không đâu
đuôi kia lại nặng nổi sào vây quanh
như sông ra biển chia thành
nhiều dòng lăm nhánh cũng đành luân lưu
nước biển thành mây hóa mưa
xuống sông ra suối đong đưa sóng đời

vòng tròn như một trò chơi
đi quanh đi quẩn lỡ thời chưa xong
dù như cánh hộc chim hồng
cũng không bay hết một vòng càn khôn.

chỉ là khoảng cách mỗi mòn
nên từng nổi nhớ hóa tròn thành vương.
gởi quan tài chôn xuống luôn
những câu hỏi cũ vẫn đôn máu ta.

Chỉ là, chỉ lạ gần xa
trong gang tấc nhớ đã là chiều hôm.

trăng huyền hoặc đá sỏi mòn

Tôi muốn treo tôi lên trăng huyền hoặc
Để được nhìn đời bằng mắt trẻ thơ
Tôi thả tôi trôi theo từng con nước
Để biết vui đây có đẹp như mơ.

Tôi sẽ là tôi hóa rừng xanh biếc
Để mãi bên người dáng núi bơ vơ
Tôi tự tìm tôi trong thời quá khứ
Có phải là tôi hay chỉ quân cờ.

Tôi biết phận tôi một đời lau sậy
Đi giữa chiến tranh thất sở thân sơ
Tôi vẫn giận tôi một thời lửa dậy
Không thấp sáng đời lại quá ngu ngơ.

Tôi như cánh chim một lần thương tích
Chẳng dám bay cao sợ đụng cung trời
Đầu óc tôi luôn nhớ thời cũ rích
Nên rất sợ đời chẳng dám ước mơ.

Tôi là khí người giữa lòng thành phố
Lạc hướng điên rồ ăn nói ngây ngô
Tôi thật ghét tôi vì tim vẫn đập
Lại cũng thương tôi gió bụi giang hồ.

Biết nói làm sao cho lời như thật
Phải sống làm sao giữa đời điều ngoa
Khóc cười như nhau hay là phân biệt
Giữa chính và tà sợi chỉ vòn qua.

Làm sao để tôi treo mình cho chặt
Trên một vầng trăng luôn có khuyết tròn
Khó quá đi thôi, yêu người sao trọn
Nửa cuộc đời sau đá sỏi cũng mòn

xuân lưu vong

Đã là xuân đến trên tường
lịch bay năm hết dọn đường tân niên
chỉ còn lại nỗi ưu phiền
gây trơ xương cốt trên nền lịch treo
kéo theo thời khắc ngặt nghèo
chiều ba mươi vãn bọt bèo phận hoa.
ngoài kia lạnh ngắt sương hòa
vào không khí đặc nhạt nhòa nắng xuân
đâu còn màu lụa tơ tằm
bay bay trong gió gọi thăm, reo vui.
đã là Xuân đến hay lùi
mà sao bóng ngả chiều vùi bụi tro.

Xuân xứ người, thêm âu lo
gánh đời không nỗi buồn xo phận mình
biết hoa chẳng nở riêng mình
mà sao cứ muốn tâm bình thế gian.
qua xuân hoa nào chẳng tàn
hết ngày nắng quái còn gan gheo đời
riêng ta muốn nói thiếu lời
tự dung chữ nghĩa rong chơi đâu rồi
riêng ta muốn nói lại thôi
quanh đi quẩn lại đã trôi nỗi đời.

mùa xuân theo tờ lịch rơi
vào trong nỗi nhớ một thời quê ta.
mùa xuân ơi hãy thật thà
khai hoa đại đóa nở ra tình người.

mùa xuân hình như đang cười!
trên người thất thế giữa đời lưu vong.

đêm cuối năm

Ngày khánh tận đề thư thăm bạn
Chiều ba mươi tuyết lạnh trắng ngần
Đêm đến gần trăng còn phiêu lãng
Đón giao thừa không để lửa tàn.

Bình rượu cạn lòng chưa đủ ấm
Bóng mơ hồ ẩn hiện vô âm
Bước chân Xuân lẫn theo tiếng gió
Gọi xin người tiếp lửa chân tâm.

Như Lai Phật ba ngàn thế giới
Nghe bốn phương tiếng hú ma hời
Liên hoa kinh vờn quanh tiếng mõ
Giải oan ai không giải oan đời.

Ngày khánh tận khơi lên ngọn lửa
Đã gần tàn, trời đất như xưa
Thêm ly rượu bớt say thêm tỉnh
Giữa nhân gian nửa kiếp sống thừa.

Nói cho hết chỉ chừa một chữ
Người thương người thơm ngát hương đưa.

xuân nhật

Mùa Xuân đem thơ đi đâu
Đề cho mực đọng bút sâu ngẩn ngơ
Đào hoa y cữ ai chờ
Cửa ô vào, nhớ nụ hôn
Ô ra, còn vọng tiếng hờn tình quân
Bốn mùa qua mấy lần Xuân
Cho ta cảm được chút ân nghĩa đời
Đâu chỉ là có Xuân tươi
Mà còn Xuân héo của người ly hương
Mùa Xuân tình ngại ý vương
Khai tâm khai bút khai đường trồng không.
Hoa không nở tuyết mênh mêng
Quê người lạnh ngắt vẫn mong ngày về.
Tâm bất định, nhớ trời quê
Mơ hoàng hoa nở giữa hôn mê đời.
Vàng lên nỗi nhớ một thời
Cửa ô đã khép cuộc chơi chưa tàn.

Tâm mê, Xuân nhật bẽ bàng
Đào hoa nhỏ máu lệ tràn, nhớ nhau.

50 cát bụi lưu vong

thử bút

Đầu năm thử bút gì đây
Nghiên trơ mực cạn, cỏ cây rừng mình.
Bắc phong còn đó thiếu tình
Ngựa Hồ dừng vó đấng trình đã lâu.
Trời nước Mỹ, bắc bán cầu,
Hoa không nở giữa đông sâu viễn phương.
Vui sao được đòi ly hương,
Mùa Xuân lạnh quá, đóng băng la bàn
Kim chỉ Bắc cũng ngỡ ngàng
Vòng quay đổi hướng từ trường phương Nam
Bước chân người, bước gian nan
Tầm Xuân đã mấy mươi năm-vẫn tầm.
Giữa gió bắc lạnh mưa dầm
Quê nhà xa lác lác than vẫn còn.
Làm sao quên chuyện nước non
Tần hoài dạ khúc mỗi mòn từng đêm.
Thôi thì xin đành ghi thêm
Mùa Xuân viễn xứ mềm môi nhớ người.
Trà dư tửu đáng ai cười
Mặc hoa chưa nở, rễ tươi ngủ vùi
Đánh thức Xuân chớ ngậm ngùi
Tâm bình giữ được ngày vui cận kề.

Hỡi em- đừng ngại chân quê
Sang hèn anh cũng sẽ về cùng Xuân.

tuyết trắng đường xuân

*Mùa Xuân lạnh ngắt phương này
Quê nhà nắng ấm, có đầy bát cơm?!*

Ba mươi hạp bạn chiều hôm
Nâng ly cạn hết lại ôm nhau cười
Trong làn nước mắt đang rơi
Đắng thêm vị rượu đầy vơi xứ người.

Thì ra Tết đến trong đời
Lưu vong xa xứ cuộc chơi ngậm ngùi
Làm sao cho trọn niềm vui
Khi quê nhà Mẹ thiếu người thân quen.

Nhìn Xuân mưa tuyết buồn thêm
Nhớ ngày nắng lụa nhớ đêm quây quần
Làng xa cho đến xã gần
Râm ran tiếng pháo giòn tan tiếng cười.

Quê nhà không tuyết trắng trời
Chỉ là mưa bụi rớt rơi gheo người.
Lạnh chút thôi, ấm một đời
Xuân xa vạn dặm ngàn khơi nhớ hoài.

Lại thêm một tuổi lạc loài
Mai Lan Cúc Trúc Huệ Lài kém tươi
Ở đây thiếu vắng nụ cười
Từ trong chân thật của người thiện tâm.

Chỉ là những lờ vói lằm
Chỉ là hào nhoáng gói âm thầm buồn
Bánh chưng vuông bánh dày tròn
Tàn theo ký ức, không còn như xưa.

Như người từ thôi cày bừa
Chia tay ruộng lúa bóng dừa quê ta
Sang sông theo bến bờ xa
Nhuộm màu tóc mới thay da đổi đời.

Lại còn đổi luôn cuộc chơi
Trái tim lạc hướng bỏ rơi phận mình.
Tưởng rằng ngày sáng bình minh
Đâu ngờ đêm tối rập rình bước chân.

Riêng tôi từ thuở chia phần
Nỗi đau mất nước, đón Xuân khóc thầm
Trời nước Mỹ dưới độ âm
Thương về Quê Mẹ thặng trăm còn nguyên.

Thôi thì lời chúc bình yên
Mong người tâm tịnh, Tân Niên bảo hòa
Còn đời gian dối điều ngoa
Tôi xin lãnh trọn, hương hoa tặng người.

Mùa Xuân hoa tuyết lại rơi
Nỗi buồn đông đá, khóc cười lưu vong.

mùa xuân và alice.

Mùa xuân em nhắc tới hoa
Còn anh chỉ thấy nhớ nhà nao nao
Mẹ già cửa trước vườn sau
Ra vào khó nhọc ngậm sầu mong con.

Làm sao cho được vuông tròn
Nửa em nước Mỹ đông hàn ấm êm
Nửa anh quay quắt từng đêm
Nhớ mùa gió bắc Mẹ rêm hình hài.

Hỏi em bắc Mỹ trang đài
Hỏi anh nhược tiểu tóc phai xứ người
Tình thật lạ, như giỡn chơi
Bên em sao vẫn nhớ thời chân quê.

Nhớ mùa gió lộng đường đê
Mưa phùn buốt lạnh lòng tê tái lòng.
Bên em vẫn ngỡ trống không
Chắc là tại nhớ bếp hồng chiều hôm.

Ba mươi tết cũ, hoàng hôn
Mẹ khơi bếp lửa nhắc con trông chừng
Củi than tro trấu bánh chưng
Đừng cho nước cạn, để lưng đầy nôi.

Nhớ chi lạ bếp đơn côi
Chắc là Mẹ vẫn đứng ngồi không yên.
Hỏi em bắc Mỹ dịu êm
Về thăm Mẹ để biết thêm hương đời.

Tình thật chứ không giỡn chơi
Dù em mây trắng vẫn cần trời xanh.
Mùa Xuân hoa nở trên cành
Riêng anh lại nở lòng thành nhớ quê.

Nói thật chứ không rủ rê
Quê anh nghèo lắm khi về biết ngay.
Vậy mà vẫn có én bay
Muôn đời tình tự hạp bày xuân phân.

Hỡi em xin đừng ngại ngần
Dù em vàng tóc anh da màu buồn.

xuân trôi dòng đời

chào mùa xuân mới dễ thương
soi gương lại thấy tôi thường ghét tôi
thời gian trơ mặt với đời
trôi qua không tiếng không lời bảo nhau.
nên tôi như phiến lá sầu
xuân đi hạ đến thu đau cuống rờ
mùa đông thân chết nửa vời
hồn chơi voi cũng rụng rơi tháng ngày.
mùa xuân như mây trời bay
tội cây trụ lá buông tay thờ dài
tuổi đời như cỏ vàng phai
úa màu thiên tuế bi ai một mình.
mùa xuân luật định phân minh
lá xanh môn lộc nộ tình trở hoa
là mùa trời đất giao thoa
âm dương hòa hợp Ông Bà về thăm.
ba ngày tết thêm một năm
riêng tôi lại bớt tuổi trăm ngàn dần.

chạnh lòng nhìn áng phù vân
đòi người lữ vận mây tản nào trông.
đón mùa xuân mới xua đông
xa ngày tháng cũ, sang sông nhớ đò.
nhớ luôn cô lái đất gò
đông tây hai phía ai ngờ đã xa
từ ngày lửa dậy phong ba
từ ngày mất nước là ta mất mình
là mùa xuân hết hữu tình
là mùa xuân thiếu ánh bình minh vui.

trông gương lại thấy ngậm ngùi
đường ngang ngõ dọc đập vùi dung nhan.
chào xuân, cánh én bẽ bàng
sầu lên đất khách tiếng đàn lạc âm.

buồn vui cũng ở tự tâm

Đời thường là thực tế đến phủ phàng.
Có những điều nghe qua rồi phải bỏ
Có những điều thấy rõ phải làm ngơ
Vì cuộc sống không chỉ mơ và mộng
Biết làm sao
Khi trái tim xơ cứng
Đường máu lên đã nghẽn lưu thông
Biết làm sao khi khối u ác tính
Không còn đường cho dao kéo dự phần.
Biết làm sao
Cho giảm đau-hết thuốc
khi lương y đã báo trước bệnh tình
Nhịp tim chậm, máu mỡ cao
Và hơi thở mệt
cận đường tử vong.

Mỗi buổi sáng nghe đài phát sóng
Lại có tin cáo phó vội vàng
Mỗi buổi trưa
Lật xem trong báo
Lại có thêm nhiều mục phân ưu.
Lại gọi tin đi rồi chờ tin lại
Oí ới hỏi nhau ai mất ai còn
Có phải anh Tư chị Ba đạo nọ
Hay chỉ là trùng lặp họ tên.

Và cứ thế đời qua lặng lẽ
Mà thời gian thì mãi trôi nhanh.
Giật mình nghĩ
Đã quá tri thiên mệnh
Níu kéo được gì, đã quá nửa đời sau.

Như tia nắng chiều hôm hấp hối
Thân tàn sức mỏi bóng hình xiêu.
Tiếng thở dài không mang niềm vui tới
Hạt lệ rơi không rửa được ưu phiền
Hãy tự hiểu quá tri thiên mệnh
Phải có tiếng cười phơi phới đời lên.

Có những điều nghe qua rồi phải nhớ
Như lời kinh nhật tụng chẳng hề quên.
Vì cuộc sống tự tô hồng chuộc lụy
Và ai ai cũng hậu duệ lưu truyền.
Vì cuộc sống vẫn bình minh mỗi sáng
Thì sợ gì đêm tới ngày qua
Thì sợ gì niềm vui không có
Nếu như ta hào sảng với mọi người.
Nếu như ta chia chác những phần lời
Nếu như ta cửa lòng luôn rộng mở
Nếu như ta biết phân biệt rạch ròi
Thiện ác trắng đen âm dương đã định
Thì trái tim ta sẽ mãi yêu đời.

Và vì thế vui buồn tin tức
Thêm bớt người trái đất vẫn quay
Người bỏ cuộc chơi là về miên viễn
Phải chúc mừng đâu phải phân ưu
Người ở lại tham sân si còn gánh
Thì nợ đời vẫn ngập bể trầm luân.

Chỉ một chữ ngộ ra mới biết
Sắc tức thị không quá rõ ràng.

tự nghĩ, tự đi,
tự cười mình

Mượn màu vẽ lại thêm hoa
Vàng lên mây độ nhạt nhòa bóng xưa
Vẫn là ngày nắng đêm mưa
Đôi khi ngược lại song thưa trăng cải
Nghiêng vai trở mộng đêm dài
nủ tình thả ý bi hài tầm nguyên
tơ rung lời nguyệt lục huyền
nghe như sóng vỗ mạn thuyền trăng xưa
tiếng chuông cổ tự đại thừa
rớt vào hoang phế đong đưa tiêu thừa
hồn xanh rêu bám cổng chùa
thân là hành giả trú mưa hiên đời.

mượn đường “tam giải thoát môn”
đô ta vô tướng chuộc hồn sân si.

tiểu ký

song hành

Người về từ núi hoang vu
Ta về từ biển ngắt ngư rã rời
Người-ta, như thiệt như chơi
Sắc không vô tướng nói lời gì đây
Người mây trôi, ta gió bay
Cũng là nghiêng ngả mê say một thời
Người mây lạc bốn phương trời
Còn ta gió nổi tả tơi lâu rồi
Phong vân hội ngộ tiếp hơi
Cùng nhau gầy lại cuộc chơi chưa tàn
Cho dù đã từng tan đàn
Hay là rả nhẽ cũng cần có nhau.
Bên trời gác kiếm phong đao
Chung thân biệt xứ ba đào nổi trôi.
Còn nguyên dấu ấn một thời
Nam chinh bắc chiến cùng bơi ngược dòng
Đã là phận nước long đong
Ngựa hò nhớ ngọn bắc phong cảm hoài.
Người và ta nợ trần ai
Trên đầu nhật nguyệt chung vai gánh đời
Nhất bộ tam bách không lời
Tụng kinh vô tự tứ thời nhập tâm.

Anh hùng bản sắc phân thân
Âm binh nga quý thẳng Thần được sao
Gió đưa câu hát đồng dao
Mây còn lừa nước đổ vào ruộng ta
Sợ gì trời gần đất xa
Còn sông còn núi còn người thương nhau
Còn tự hào trước như sau
Là còn giữ được sắc màu dân ta.
Cám ơn ngày tháng phong ba
Cho ta hiểu được chính tà là đâu
Đã qua bao cuộc bể dâu
Quê hương vẫn giữ được câu tự tình.

Người về từ cõi ba sinh
Ta về hương lửa thấp tình quê hương.
Song hành cho hết đoạn trường
Lưu danh góp máu tình vương ý đời.

cúc vàng

Đêm cúi mặt
người thoi thóp thờ
ngất,
hoa cúc vàng
khép cánh buồn tênh
đêm lạnh ngắt
gió thu hào hèn
thở cạn hơi
gọi ai,
đêm tai ương
còn vương chút nắng
chiều tà
ta có thực
hay là không thực
vô hình vô ảnh
giống mặt
đời,
ta hấp hối
nghe đổ quyền
ngã xuống hò thu
hoa cúc nở
vàng trên huyết mộ
tối tăm ta
nhưng sáng
cả đời này,
cảm ơn tiếng chim đêm
vừa hót
vườn ta
đã quá hoang tàn,

em bốn mắt
Nhìn đời mấy mắt
Còn mắt nào
Nhìn lại chính ta,

hoa cúc nở
vườn ta
vàng xác lá,
đau nghiền chân quen
mau
nín lại một linh hồn
đang cơn đồng thiếp.

lục bát phong trần

thương câu lục bát khóa thân
từ trắng mười sáu vẫn gần không xa
lời đồng dao vốn thật thà
nguyệt cầm phím rữ vì ta tơ chùng?

câu lục bát tự thủy chung
là tình vẫn ý theo từng phím ru
vần thơ rơi vào thiên thu
còn nguyên nỗi nhớ Tố Như khóc người

bánh xe lãng tử luân hồi
mang theo tiếng nhạc nói lời vọng âm
hải triều dâng sóng vỗ thâm
gheo trắng thiên cô đại ngàn gió reo

cúc vàng nở giữa xanh rêu
hồn nhiên trần trụi, gấm thêu mặc tình
chỉ vì bóng mới hiểu hình
khiến trắng mười sáu bất bình khóa thân

cho đời vui mặc phong trần
cúc vàng lục bát nửa vàng trắng nghiêng
một chữ yêu cũng lụy phiền
huống gì sáu tám đảo điên đời này

đập cổ cầm cạn men say
hỏi tình lục bát ai bày ai gieo
cho trắng mười sáu đừng theo
dạ quang nguyệt ảnh mãi trên gheo người.

thương câu lục bát rã rời
tan hình nát bóng ma hời hóa thân.

sương phụ

Thu vàng xác lá trong thơ
Bướm ong chác hẳn cũng ngỡ gác buồn
Nnhư sương phụ giữa chiều hôm
Sợ thời gian vội sợ đêm mau về.

Trăng nghiêng trúc ngõ ngủ mê
Vàng phai sắc lá trắng quê lạc đường
Soi nghiêng bóng chiếc in tường
Xót đời lá rụng cúc tàn nhụy phai.

Thương hoài trăng thuở mười hai
Nhớ qua mười sáu nỗi dài đường vui.
Phòng đơn chăn gối ngậm ngùi
Trái tim không ngủ nhớ mùi hương xưa.

Hoa chanh hoa bưởi đong đưa
Lồng trong mái tóc cột ðũa thu phong.
Vàng lên xác lá nát lòng
Thu tàn ðông tới vẫn mong người về.

Hỡi anh còn chút tình quê
Trăng nghiêng rớt xuống nhiều khô cũng ðành
Hỡi anh còn nhớ mái tranh
Vách phên bờ giậu lạnh tanh bên này.

Biết là anh ở trời tây
Lối tre ngõ trúc vẫn ðầy nhớ thương
Biết là ðã chia hai ðường
Nhưng sao em vẫn mộng thường nhớ nhau.

Buồn lên tóc trắng hoa cau
Nửa ðời sương phụ dây trầu vẫn leo.

66 cát bụi lưu vong

chữ lót nối đời nhau

Em và anh khác nhau tên họ
chỉ giống nhau ở nỗi buồn chung
là chữ lót như cầu định mệnh
nối hai bờ thương nhớ rung rung
em và anh hai bờ cách trở
chỉ cùng chung một chuyến đò ngang
là chữ lót giống nhau như thể
tuy hai mà thành một thể thôi.
em và anh giữa đôi đời dâu bể
chữ lót chung, em nghiêng vai nhỏ bé
gánh Họ dùm anh cho hết đoạn đường
cái Họ một đời ba chìm bảy nổi
thành gánh lao đao giữa chợ đời.

em gánh làm gì hồi em gái nhỏ
gánh Họ là gánh cả đời nhau.
là gánh cả buồn đau thế kỷ
hận mệnh mong nước mắt nhà tan

chút chữ nghĩa bên trời phiêu bạt
chữ lót chung có nối lại đời vui
và cùng Họ là cùng thêm hận tủi
em gái ơi, đừng để lỡ xuân thì
cứ mặc anh với trời riêng bão tố
với lẽ loi thương nhớ chữ lót đường
Thanh Nguyễn - Thanh Trần là trong giữa đục
dòng sông trong đục ấy chuyện thường
nhưng trái tim đang trong mà vẫn đục
ấy chính là hệ lụy nhân gian.
nghĩ lại đi em, vai gầy có chịu
đỡ nổi không một gánh đoạn trường.

em và anh khác nhau tên họ
nay đã là chung vì chữ lót đường
chung số phận vong thân xứ lạ
chung một Họ rồi chung cả quê hương.
mà quê hương tai ương nhiều lắm
gánh nổi không khi còn đó nhiều nhưng.

Em và anh vẫn khác nhau tên họ
thương quá đi thôi chung chữ lót đường.

như thể đã quen

**tiếp tưởng*

*không là chiều, chưa phải hoàng hôn
sao nắng đã tím màu trong gió
tháng tư, hoa vãn vàng trước ngõ
hương xuân hay hương tóc ngời bay?*

người là không còn ta đã có
nắng chiều bóng ngã hoàng hôn
trăng khuyết tạt trên người thất thế
nỗi buồn trôi như mây chiều hôm
về đâu
lại biết về đâu nhi!
tháng tư ròn rợn đen tối đen
chợt nghe hương tóc ngời trong gió
nhớ quá đi thôi tưởng dung ơi!

ngón tay vẽ bóng ươm mơ

**Buồn lên mấy đốt ngón tay*

ngón nào buồn nước, ngón nào buồn non
ngón nào đeo nhẫn chưa tròn
ngón nào níu lại mảnh hồn rách bướm
ngón nào viết chữ đoạn trường
buồn lên năm ngón mười phương gom về
ngón nào vạch đường sơn khê
chấm luôn tọa độ ngày về có nhau
ngón nào hứng hạt mưa đầu
từ trong tiền kiếp nổi sầu lưu vong
ngón nào ngắt ngọn cỏ bông
lòng đau đầu nhớ núi sông quê nhà.
ngón nào rẽ tóc sương pha
tìm về cố quận, quân ta ngâm hồn
ngón nào tính số thiệt hơn
vôn lời mất cả trống trơn trong ngoài.

buồn lên mấy đốt ngón dài
vẫn còn năm ngón vẽ hoài cờ bay
da vàng máu đỏ, rượu cay
hồ trường rót mãi còn say phương này.
hỡi ôi, mấy đốt ngón gầy
bong gân tróc vảy từ ngày nhiều nhưong.
chỉ còn chút mộng đời thường
xuôi về cố quận qua đường viễn mơ.

70 cát bụi lưu vong

ngón tay vuốt tóc Mẹ chờ
bóng con xa vắng mịt mờ chân mây
ngón tay em vẽ đường cày
ngày mai gieo mạ kịp ngày trở bông
cho dù ruộng đã thành sông
mênh mông cát chạy nhà không chỗ nằm
cho dù đời đang tối tăm
đêm trường dâu bể hờn căm vẫn còn
vẫn còn ánh sáng trăng non
lòng ta cứ vẫn sắt son đợi chờ .

buồn lên mấy ngón tay khờ
ngày buông vũ khí hạ cờ buồn hiu.
biết là đời đã nặng chiều
sao lòng rát bỏng lửa thiêu tim người.
trông lên không thể nói cười
cúi đầu nhìn xuống ngậm ngùi mang mang.

Buồn lên mấy ngón tay đan
nghe xương cốt gọi hồn hoang trở về.

**Thơ ntg.*

bình định

Đường về Bình Định không xa
Sao đi không đến sao mà lạ ghê
Quanh đi quanh lại cũng về
Trong cơn mê sáng lập thề chiêu binh
Người Bình Định đâu riêng mình
Mà sao cứ mãi lặng thinh thế này
Cờ đào áo vải xưa bay
Quân reo ngựa hí mê say ngất trời
Giữa rừng gươm mộng cao vời
Quang Trung dựng nghiệp cứu đời dân ta
Giờ đây ngày tháng phôi pha
Đã là dâu bể quê ta vẫn còn
Nỗi đau kiếm sét giáo cùn
Vó câu ngàn dặm nước non xa vời
Trăng tàn gươm gãy ý trời
Nhưng sao ta vẫn rồi bởi ruột gan
Chí người Bình Định không tàn
Sao đi không đến đường gian nan dài
Đã lên đông lại xuống đồi
Dặm trường phiêu bạt nhớ hoài người xưa.

Mùa này Bình Định đang mưa
Hay là đang nắng cho vừa lòng nhau
Mặc mưa mặc nắng trước sau
Ta dân Bình Định hữu cầu có nhau.
Cho dù áo vải bạc màu
Cờ đào dựng nghiệp ngày sau vẫn cần
Quy Nhơn Bình Định xa gần
Trong ta luôn nhớ non ngàn Tây Sơn.

Trông lên chí lớn không sờn
Cúi đầu nhìn xuống ngậm hờn lưu vong.

72 cát bụi lưu vong

ngọn cỏ bông xa

thân ta
như ngọn cỏ bông,
một lần lia gốc
buồn trông nắng tà,
sông dài, núi lớn
đường xa,
mơ về cố quận
vào ra thần thờ.

qui hơn ơi!
có mong chờ,
nhấn dùm người ấy trong mơ
thuở nào
rằng ta nhớ quá chiến hào,
lam sơn tụ nghĩa
cờ đào năm xưa.
rằng ta
dù đời gió mưa
không quên
sân đất trường xưa học quyền
vẫn thương phận gái thuyền duyên,
theo người áo vải
chân truyền tiêu hao.
còn đây
cái giải yếm đào,
tặng người ra trận
buộc đao chúc lành.
ta như thuyền nhỏ
mong manh,
vượt ghềnh vượt thác
chiến tranh một thời

vẫn còn tâm huyết người ơi!
thân nơi chiến địa,
hồn phơi ngọn cờ

đã tan rồi
những giấc mơ,
công hầu khanh tướng
bụi mờ nhân sinh.
xưa người như ngọn trúc xinh,
cỏ bông ta mãi
lụy tình rong chơi,
quy Nhơn bình định xa vời
trong ta
sao vẫn nghe hơi thở gần.
cứ như còn ở bên sân
nhà người thuở ấy
ngại ngần bước qua.
cứ như còn ở quê nhà
giật mình mới biết
giấc nam kha buồn.
cỏ bông ta - ốc mượn hồn,
thần thờ
trông ngọn mây tàn mà đau.
quy Nhơn biển núi chung sầu
gởi lời nhắn gió
bạc đầu nhớ nhau.

cờ đào phai
áo vải nhàu,
vẫn còn nguyên giải yếm màu chưa phai.
cỏ bông lia gốc
vì ai!
trăm luân tròn kiếp
tương lai nhật nhòa.

74 cát bụi lưu vong

từ em theo ngọn gió nồm

Từ em theo ngọn gió nồm
mang theo hương quế hương trầm vào đây
qui nhơn núi bước chân mây
anh thêm nét vẽ chân mây cho em .
từ em cõi yếm đào mềm
may cờ nghĩa dững, ơn đèn phu quân
giúp người áo vải chân trần
lam sơn dựng nghiệp xã thân với đời.
là em thuyền lạc biển khơi
nhớ người biên tái đang bơi ngược dòng.
là em chinh phụ chờ chồng
trăm năm hóa đá nghìn trùng chia xa.

từ em một đời gấm hoa
trong trang cổ tích bước ra với đời
tưởng rằng hoa bướm rong chơi
ai ngờ dâu bể tả toại phận người.
quy nhơn huyền sử một thời
cỏ bông đứt rễ lạc loài về đâu.

Nay qua phố biển còn đau
nghe như gió thoảng tiếng sầu đong đưa
thời gươm dáo, thời gió mưa
hồn nào theo gió nồm xưa trở về.
quy nhơn núi biển hôn mê
làm sao quên được hương quê quế trầm.

tình nẫu quê xa

Ai về Bầu đá cho ta hỏi
những lò rượu nếp có còn không
loại rượu trắng xanh như ngọc ấy
chỉ thử một lần cũng lên mây
là người Bình Định ai không nhớ
không phải là dân xứ Nẫu ta
riêng tôi còn nhớ cô gái rượu
của lò Bảy Chắt mắt trong veo
lưng ong mềm quá khi đong rượu
khách chỉ nhìn thôi cũng đã say.
ai về vùng ấy thăm hỏi nhé
cô gái ngày xưa có còn không
hay là nước mắt nhà ly hận
cô đã sang sông thủy thượng trầm.

Nước mắt quê hương trong trí nhớ
mỗi miền mỗi khác chút nồng cay
rượu ủ nguyên mầm mùa nếp mới
khác xa rượu đế gạo nàng hương
nước vùng Bầu đá xanh ngăn ngắt
cát chung với mộng nếp nây mầm
chưa ai dám thử qua nước nhất
chỉ nhắm nhì ba cũng ngắt ngư.

Truyền thuyết ngày xưa người áo vải
tế cờ ra trận rượu Đông lâm
quân binh tướng sĩ chia nước nhất
hào khí Tây Sơn dậy ngắt trời.
mùa xuân Bắc chiến ăn tết trước
bầu đá rượu quê cũng góp công

chiến bào Vương tử còn khói súng
xuống voi đãi rượu Tướng, quân nhà
rưới rượu tạ ơn mừng chiến thắng
ngựa cổ tu luôn hết nửa bình
ngựa hí quân reo rền chiến địa
bầu đá rượu quê trọn nghĩa tình.

Nước mắt nẫu ta giờ đã cạn
vẫn còn men dậy những nồng say
ai về nhấp thử dùm ta nhé
một chút, chút thôi mộng vờn bay.

Ai về Đập đá cho ta hỏi
nón lá Gò găng nhuộm nắng mai
chợ Huyện có còn lên phiên nhóm
nem nướng níu chân khách vắng lai
ai qua trường rộng làm ơn nhớ
chim mía Phú phong vẫn dậy mùi
hay là rừng phá trường mất đất
tuyệt đường chim mía ngẩn ngơ đau.
ai về mùa lũ cho ta hỏi
cá Lúi sông Kôn có hợp đàn
hay là dâu bẻ dòn nước cạn
cá Lúi buồn tênh đã ngược nguồn.

Xứ Nẫu quê tôi đâu có thiếu
mỗi ngọn rượu ngọt đặc sản nhà
chỉ thiếu người xa trong trí nhớ
có còn tình nước nợ Nẫu ta.

chỉ là chỉ lạ chút thôi

chỉ là cam quít vườn xa
mà sao lại nhớ quê nhà nao nao
gió đùa hoa cỏ xôn xao
hoàng hôn nín bóng non cao mây ngàn.

chỉ là ngọn ngò rí xanh
mà sao lại nhớ bát canh thì là
thì ra hương vị quê ta
đã là trong máu ruột rà đồng hương.

chỉ là cà pháo ngâm tương
mà sao lại nhớ khôn lường bếp quê
khói lam chiều quyện sơn Khê
chắc là bên ấy Mẹ tê tái chờ.

chỉ là cọng cỏ bên bờ
sông người, nước lạ thấy bơ vơ đời
dặm trường nghiệt ngã giỡn chơi
thời gian tính thiệt vốn lời đã xa.

chỉ là chút gió thoảng qua
mà sao lại nhớ tiếng gà gáy trưa
nhớ luôn cả tiếng võng đưa
ca dao tình tự lời xưa ngọt ngào.

chỉ là, chỉ lạ chút thôi
người đã ly xứ đời trôi nổi nhiều
vậy mà khi nhìn ráng chiều
lòng quay quắt nhớ cánh diều cô thôn.

trăm sông ra biển về nguồn
đời chia ngàn nhánh vẫn hồn Việt Nam.
câu thơ lục bát nảy mầm
từ trong ký ức tím bầm ruột gan.

thu hà nội

Đêm nay hà nội phố mưa
Hồ gương dấu bóng đong đưa nguyệt mờ
Những bông hoa sữa ngân ngơ
Gió lay cành lá vùn thơ dỗi hờn
Đêm nay hà nội phố mơ
Những ô cửa cũ đã mờ dấu chân
Nghe từ tiếng thở nguyệt cảm
Trên nền đá lạnh nốt trầm cũng đau
Đêm nay hà nội phố sầu
Khách khâm thiên đã từ lâu vắng dần
Đâu đây tiếng ai cười gằn
Nghe ra như giọt lệ hồng trần rơi.
Đêm nay hà nội mờ côi
Tiếng tiêu trúc bạch rụng rơi nửa vời
Vỡ ra từ giữa lưng trời
Hồn ma khóc ngất không lời giải oan.

Đêm hà nội như cường toan
Theo mưa Thu chảy cháy thân phận người
Sao rơi máu hãy còn tươi
Hờn lên thảng tám khóc cười man man.
Đêm hà nội chít khăn tang
Thăng long rỗng chết vườn hoang huyết sầu
Oan hồn uống tử về đâu
Mà sao nghe lạnh tinh cầu đêm nay.
Đêm nay hà nội phố say
Những ô cửa khép cỏ cây rợn người.
Đêm nay hà nội phố cười
Hay là phố khóc mưa đời nhiều nhưong.

Hà nội thân chết dị thường
Chỉ còn hồn sống trong hương hoa đời.

hành giả

người về từ biển xanh xao
ta về từ núi bạc màu cốt khô
người về từ bến giang tô
ta về từ những năm mờ quanh hiu
sông cạn lòng bến tịch liêu
hồn rừng xác biển không chịu lòng nhau
đêm gieo tiếng oán nhịp sào
ngày buông lưới rách hốt đầu đón đời

những mong lấp biển vá trời
hỡi ơi! thân nữ đánh rơi nụ cười
cho hoa xếp cánh không lời
tim ta ứ máu nửa đời vo74em là ai mà nghe qua lại nhớ
cho lửa khách lạc đường sa mạc tan
Mây mưa đã lờ cung đàn
khỏa thân khóc ngất điệu tàn xuân thu
bỏ dao.buông súng.ngục tù
tự dung thành kẻ trượng phu thất thời
người đi mua mộng nửa vời
ta đành bán nốt chút hơi sức tàn

ta như hành giả cơ hàn
người là chim sáo bẻ bàng sang sông
trách gì đời sắc với không
trách gì chiến tướng bụi hồng níu chân.

ta là hành giả thất thân
xa người vẫn ngỡ đang gần mới đau
ta là hành giả bạc đầu
phong trần phiêu bạt biết đâu là nhà.

hỡi người chim sáo hôm qua
giữ dùm tiếng hót giữa tha ma đời.

mê lộ

Là ta tâm loạn thân nhược lão
Là người mua mộng bán chiêm bao
Là ta mất hướng đời vô định
Là người còn nặng gánh lao đao.

Biển bắc bờ nam con sóng nhảy
Nước hóa cường toan cháy mặt ngày
Nhật nguyệt buồn hiu ôm bóng ngủ
Riêng ta động cồn gởi tình bay
Theo cơn gió thoảng về bên ấy
Gỗ cửa tình xưa người có hay.

Là ta thân lạnh tâm nhược lão
Là người không bến vẫn sang sông
Là ta mệt lã đường trăm ngã
Là người lạc hướng giữa mênh mông.

Hai đường khác nhau có khi gặp
Ở chỗ vô cùng phải thế không
Cứ như xưa hẹn mà không đến
Đến để rồi đi có mấy khi
Như Từ Quan ngủ ôm mộng寐
Gọi người xa vắng lệ hoen mi.

Đã là tâm loạn thân nhược lão
Nhớ người chim sáo được ích gì.
Tâm loạn nhìn đời như mê lộ
Ngày đêm phân biệt vẫn hồ nghi.

một điều rất thật

**gởi yên vũ huy châu*

Sẻ nâu sóc nhỏ của tôi, sáng nay sao lại đi đâu mất rồi
như cành hoa rụng đầu hồi, tôi nhìn tôi lại, thấy tôi
quá buồn.
Mặt trời lên ngõ hoàng hôn, trước sau nhà vắng tiếng con
trẻ cười
đường như có giọt mưa rơi, hay là hạt cát ghé chơi
mắt này.
Không khóc sao biết mắt cay, rượu chưa cạn chén hương
say ly sầu
về đâu sẻ nhỏ sóc nâu, dấu chân con trẻ in sâu sần dày.
Biết rằng mây nào chẳng bay, tính ra cũng cày cũng cày
cũng phân
hạt lúa giống mới trở mầm, con thêm lông cánh lại cần
không gian.
Biết rằng đời lắm ả quan, nhà xiêu sần nhỏ gian nan không
từ
gần con lòng chẳng ưu tư, xa rồi mới nhớ ngất ngư!
đời này!

Sóc nâu sẻ nhỏ đi đâu, về nhanh lên chứ biết đâu lỡ tàu
Sân ga tàu ghé đêm thâu, biết đâu chỉ gặp sắc màu
trống không.
Ấy là lúc ta ra đồng, vui cùng giun để mệnh mông
thiên trường
chỉ còn địa cửu vấn vương
hỏi thăm con trẻ lạc đường
về đâu.

từ biển nào xa

**gởi chiêm hồ*

Người thủy thủ già nua
Nhớ vùng trời biển hát
Sóng kể chuyện ngàn xưa
Bên hương nồng muối cát.
Người thủy thủ già nua
Như con tàu gỗ mục
Đã một thời nắng mưa
Giữa ba đào thế tục.

Người thủy thủ già nua
Lục từng trang ký ức
Nhịp tim còn đong đưa
Giữa trầm luân tỉnh thức.
Người thủy thủ già nua
Thèm nghe lời tình tự
Từ những Mỹ nhân ngư
Ru hồn quên thế sự.

Người thủy thủ năm xưa
Bên trời thân mặt vắn
Vẫn đợi đầu nắng mưa
Giữa biển đời lặn đạn.
Người thủy thủ buồn hiu
Lặng người nghe biển hát
Quay quắt nhớ nhân ngư
Thương hoài đời biển cát.

Biển lẳng lơ từ thuở
Thương sóng bạc đầu xa.
Biển muôn đời rộn rã
Có nhớ ta chiều tà.

84 cát bụi lưu vong

khóc cười

** gửi nghệ sĩ hòkiển*

Khi người nghệ sĩ khóc cười
Là người đang phải đổi đời nhập vai
Bao nhiêu lần chạm bi hài
Tính thành vụn dậm bước dài hóa thân.
Chiều xuống thấp người thừa dần
Mênh mông vàng trán ngại ngần chân què.
Đời nghệ sĩ vốn yêu nghề
Thước phim nói lại những ngày đam mê
Mặc thời gian chẳng quay về
Mặc đời mưa nắng sơn khê xa vời
Tay nâng ly rượu cạn hơi
Ngâm câu thơ cũ như bơi ngược dòng
Vẫn cười vẫn nói thông dong
Vẫn người nam bộ ruộng đồng quê ta.
Vẫn chân chất vẫn thật thà
Trải dài sân khấu đường xa năm nào.

Cám ơn với nhiều tự hào
Nhờ người tôi nhớ điệu đồng dao xưa
Bạn vong niên nói sao vừa
Lòng nhau vì đã chiều đưa bóng chiều.

Đời nghệ sĩ như đời Kiều
Đoạn trường trăm đoạn, nhiều điều còn đâu.

nốt trầm kha

gởi linh phương

thoảng nghe từ tiếng dương cầm
giọt buồn rơi xuống nốt trầm nặng thêm
và từ những tiếng vạc đêm
kêu sương gọi bạn làm mềm lòng nhau
nghe như từ đáy vực sâu
Linh hồn ngủ đầu bạc màu thời gian
Phương nào cũng lấm trái ngang
tiếng đàn vọng nguyệt bẽ bàng phím ru
tam bộ nhất bái thiên thu
ngón tay nhỏ máu cầm thư hữu tình
phím gà nhạt sắc trở mình
nốt nào rụng xuống giữa hình bóng xiêu
chút tâm chút ý chút liều
theo từng nốt nhạc muôn chiều mây mưa
hóa ra vẫn thiếu không thừa
khói tình si vẫn đong đưa gió đùa.
cổ cầm tri kỷ đàn xưa
vẫn còn lay động vẫn chưa vữa lòng
tiếng đàn loang giữa mênh mông
linh hồn rơi xuống trống không phương này.

đã là như sương khói bay
tiếng cầm giữ lại men say cho người.
đàn lên tay nhỏ máu rơi
ngón nào nhỏ máu xuống đời tôi đau.

tâm bút

gởi đoàn thạch ngọc

sáng mỏng một bước ra cửa gặp
vần thơ rơi
trên khóm vàng hoa
bỗng đứng nhớ bạn và
thềm rượu
cạn dùm ta mấy chén giao hòa

sáng mỏng một
mãn thiên hoa nở
chữ ý tình còn động
sương khuya
bỗng đứng nhớ
bạn hiền tâm sáng
như mặt trời vẫn tỏa dương quang

sáng mỏng một
khai tâm khai bút
bạn ta ơi!
giữ bút tâm bình.
hãy nhúng bút thật sâu
vào mực
vạch nét ngang
thêm một dấu huyền

ta sẽ nhớ
một thời ngang dọc
từng liên tu hết mấy hồ trường
ta sống lại
không kể công hãn mã
thì đâu ngại ngàn
da ngựa bọc thầy

Sáng mông một
tâm cao chí hừng
vai trượng phu nhật nguyệt còn đầy
mặt sương trắng rơi đầu điểm bạc
thần nhiên cười
hoa nở lộc xanh

xanh như áo hoa bèo
thời ở lính
hùng tâm chí lớn
mộng vờn quanh
ôi cái thuở
sa trường quân mạc vấn
chiến trường
chia lửa thân như không

ừ! thì chi
nhắc cho đỡ tủi
chứ hận man man
vẫn còn nguyên
cái chân thương tật
luôn nhắc nhở
một đời chinh chiến
cũng như không.

ừ! thì cứ
ngửa cổ cười cho đã
chí lớn êm trôi
chí lớn hề!

khai bút vì người

đầu năm khai bút khai tâm
viết thêm chữ nhớ giữa trăm năm đời
mực đã cạn tình chưa vơi
bút cùn viết tiếp tặng người tri âm

em như thiếu nữ thanh tân
như hoa mới nở bội phần thắm tươi
em như suối gọi sông mời
cội nguồn hương ngát không vơi rượu nồng

anh vẫn là gã cuồng ngông
trái tim rực lửa giữa hồng trần vui
đã quên hai chữ ngậm ngùi
vì trong tim có ngọt bùi tình riêng

đầu năm viết thêm chữ thiên
cho tâm bình, thế giới bình an vui.
được không, sao em lại cười
còn đây chữ hứa một đời có nhau

ngoài kia mưa rải lộc xuân
trong này anh trải chiếu hoa đợi người.

Hương rượu thơm

**gởi hoànghùng*

Khi tiếng đàn vang vang theo điệu nhớ
Người nâng ly cạn hết một hơi buồn
Nghe ra như tiếng công chiêng bản thượng
Pha chút ngâm ngùi khúc hát ma trôi.

Bình rượu quý nhân sâm hòa mật đắng
Lại thêm nhiều dược thảo chỉ truyền gia
Rượu quý hiếm phải đãi người kiêu bạc
Không mời người phù thịnh thích phù hoa.

Cái tâm ý tưởng như nho nhỏ ấy
Hóa ra là chứa trời đất bao la
Giữa tiệc đông vỗ tay vui mà nói
Rượu lâu năm chỉ tặng khách không nhà.

Hiền huynh ơi! phút bèo mây gặp gỡ
Người trái lòng như trái thảm thêu hoa
Đệ là gã bên trời xa phiêu bạt
Chưa cạn ly mà nước mắt nhạt nhòa.

Cám ơn đời, ơn bèo mây hạnh ngộ
Mai chia xa nhớ mãi chiếu chăn nhà.

90 cát bụi lưu vong

hoa trắng vẫn cài trên áo tím

**gợi thi sĩ kiêngiang hàhuyhà*

Hoa trắng cũ thôi cài trên áo tím
Đâu phải là hoa rụng giữa chiến chinh
Hoa vẫn nở giữa đất trời thương nhớ
Và trong lòng người một thuở đao binh.

Chiếc thập tự nóc giáo đường còn đó
Thì hoa xưa còn trắng dưới trăng ngà
Cánh hoa bay râm ran trong ký ức
Áo tím nhàu nhạt sắc vẫn thương hoa.

Ta cảm ơn những dòng sông chảy
Từ Kiên giang Nam bộ vốn hiền hòa
Ta cảm ơn đất lành sanh trái ngọt
Có muôn chim về hát một thời qua.

Chợt nhìn anh, Hà Huy Hà đứng đó
Trong góc buồn, mắt sáng, hạt lệ sa
Nụ cười xưa còn vẫn vương kiêu bạc
Vui với đệ huynh còn mấy sát na.

Lại cảm ơn, ơn người anh Nam bộ
Vẫn gieo vần gợi ý dẫn ta đi
Vào cõi thơ, cùng ca dao sông nước
Ngát hương đồng gió nội cánh điều bay.

Phút tao phùng niềm riêng sao nói hết
Chỉ biết là hoa trắng vẫn còn đây.
Và áo tím ngàn xưa đang sống dậy
Từ cõi thơ bát ngát đằm hương đời.

rông ngủ

**gởi ngô đình long*

Rông xưa có ngủ bao giờ
Lại thường lạc bước vào thơ ru buồn
Như lệ rơi như mưa tuôn
Đầy thêm bầu rượu vẫn hồn hoang vu
Vẫn đi giữa cõi phù du
Trái tim ai nhốt vào tù đọa đâu
Ta mời người cạn chén sầu
Đong thêm chén đắng rót vào thiên thu.

Lời thơ khắc cốt tâm từ
Vỗ bàn mà hát nát như ruột gan
Cạn thêm dăm chén gian nan
Hồ trường ai rót, phương nam đoạn trường.
Bạn tôi đã mấy dặm đường
Đắng cay ném đủ vẫn thương phận người.
Lạc vào thơ vẫn gọi đời
Như người Từ thức một thời mơ tiên.

Hạnh ngộ đây, là hữu duyên
Ngàn xa thiên lý còn nguyên ý tình.

điên tình đời này

** gởi vũ thành điên*

Gió mưa vẫn vũ đời kiêu bạt
Người tỉnh ta điên một điệu đàn
Khác gì đâu nhỉ ngàn dâu bể
Một nét sổ thoi thành dấu than.

Múa gươm ngay giữa trời phong vũ
Cạn chén rượu cay hát ca trù
Đời ai biết được điên hay tỉnh
Khoảng cách mong manh sợi chỉ mù

Thành hơn ai nói thành điên nhỉ
Chỉ lạc vào thơ khóc đường thi
Buồn vui mấy độ chân tâm vẫn
Vui cạn chén cay mặc thị phi.

Thôi thì ta rót mời nhau nhé
Chút rượu giang hồ ướp nhiều khê
Cứ xem như là người Tôn Tân
Xuân thu chiến quốc giả điên hề.

Cạn hết chén này thêm chén nữa
Cùng say ta tái nhập con mê.

biển không còn hát

**gởi phạm ngũ yên*

Về thăm quê mẹ vũng tàu
Qua cầu cây khế đôn xưa không còn
Bãi cát lở cát rã rời
Người xưa chẳng thấy nửa đời tang hoang
Rạch dừa mất dấu nhà Hoàng
Một thời Hoàng thị bẻ bàng còn nguyên
ở trong trí nhớ cô miên
Riêng mình đối bóng hình nghiêng dật dờ.

Bãi Chí Linh Liễu trong thơ
Nay tro xác lá nay gờ ngợ thôi
Ngã tư giếng nước một thời
Rong chơi vớ vẫn xóm người buôn hoa
Đã là phố thị chan hòa
Nửa quê nửa tỉnh, gái già nhạt son

Nhà chen nhà sơn chồng sơn
Sắc màu nghịch lý mượn hồn ốc xưa
Trông lên núi lớn Phật cười
Đường ra bến Đá ngập mùi cá ươn
Nhưng ngã tư, những tên đường
Sao như xa lạ, phố phường nào đây.

Còn đâu là gò mã Tây
Cao Đài đất thánh tường dày rêu phong
Chợt nghe lạnh toát sống lưng
Cột xiêu vách lở khói nhang không còn
Ngã ba xóm mới vô hồn
Đường vào Tịnh Độ đã mòn dấu ghi.

94 cát bụi lưu vong

Nhà Mẹ đâu, đất biết gì
Tang thương dâu bể người đi không về.
Ừ thì, tại, bị nhiều khê
Đỗ thừa trăm lý không bằng lẽ riêng
Lẽ là nước chẳng bình yên
Từ ngày giặc chiếm hồn thiêng đất hờn.

Chỉ đến đây chưa thiệt hơn
Mà sao như đã giữa cơn phong trần
Ngày xưa quê Mẹ lưng trần
Vẫn nghe biển hát lời gần vọng xa
Sóng bạc đầu vỗ bờ ta
Như đồng dao cũ quện tà áo bay.

Mới vậy thôi đã là say
Men cay quê Mẹ lá bay quê người
Ta về tìm lại nụ cười
Từ trong ký ức đã vời vợi xa.
Chỉ còn nước mắt nhạt nhòa
Thương tóc Mẹ bạc kim thoa gãy rời.

Nghinh phong Ô cấp đổi hờn
Lòng nhưng nhức buốt sóng dồn thiên thu
Không còn nghe biển hát ru
Gió rung liễu rũ giữa ngu ngơ đời.

Trên cao vẫn có Phật cười
Dưới thấp người vẫn khóc người lạc nhau
Biển không còn hát vì đâu
Người không còn hát bể dâu đổi đời.

trăng lạnh thơ rơi

Ai nở đê thơ trên trăng lạnh
trăng rơi đầy nước thơ lạnh tanh
làm gì còn có người lý bạch
khóc một đời trăng vốn mong manh
riêng ta hàn sĩ từng múa bút
quây sóng sông xa khói sương nhòa
thành gã từ quan không tự lượng
treo mình cho gió tấp mưa sa
cũng đã nhiều lần mơ trăng lạnh
một mình ngó ngẩn chạy loanh quanh
chạm tay nguyệt vỡ trên dòng nước
đâu vớt được thơ từ sóng xanh
em - ta, cách biệt ngàn thương nhớ
cuối sóng đầu sông bờ chông chênh
em trăng ta nước thơ chìm nổi
thủy táng tình si sóng dòn quanh

hoa như huyết

Hoa như huyết
Nắng như em
Anh ngọn cỏ bên đường lã ngọn
Nắng quái chiều hôm
Xuyên hoa, hoa hoại huyết
Vạt cỏ ngậm ngùi
Khóc ngất ngày qua
Hoa như huyết
Bầm trong nhánh cỏ
Nắng như em
Khiêu vũ cỏ thất thân.

thu không tận

khi cơn gió chao qua mặt sóng.
sóng nhân từ úp mặt hồ trong
khi ánh trăng
nghiêng qua mặt kính
nước hồ thu hừng hửng má hồng
như sơn nữ chưa một lần xuống phố
thì làm sao biết đời sống buồn vui
đôi mắt nâu
mắt nai vàng ngò nghêch
chạm tay thu cuống lá cũng rời
sơn nữ ơi!
nỗi buồn như núi
những ngày mưa nước cuộn suối nguồn
và niềm vui như ngày nắng mới
tươi mặt hoa lên khắp đại ngàn
giữa buồn vui
có giờ chạm ngỏ
thu rụt rè
thả nhẹ lá vàng rơi
trên xác lá có cành hoa lã ngọn
núi tay thu chờ qua khỏi đông tàn
và cứ thế thời gian theo nhật nguyệt
như tình yêu mãi lèo đèo theo người
tôi như gã thợ săn vụng tính
nên đường tên không đến hồng tâm
qua truông rộng nghe như chó ngáp
hay tiếng tru của sói chờ trăng.
trên tất cả những cảnh đời xoay chuyển

vẫn còn thu len lén đến trêu người
và như thế mới là bất biến
mới trở thành hai chữ thiên thu.
người không thể
đòi luôn không thể
chỉ riêng thu lỏng lộng với trăng ngà
nên từ đó có thơ và nước mắt
chen nọ cười sơn nữ nở hoa.

mặt hồ gương chao nghiêng và ửng đỏ
vì mùa thu tiền kiếp lại về.
và mặt tôi thêm vết bầm ứ máu
lại động kinh co giật cùng thu
đau xác lá ngập ngừng giữa gió
đau chính mình ngò ngợ đã trăm năm.
thu bất biến
thiên thu không tận
chỉ có người khuyết tật níu bờ thu.

thơ rơi từ thuở yêu người

có những câu thơ
nặng như đá tảng
đề nặng lên tôi
chết như chơi

có những câu thơ
nhẹ như gió thoảng
thoáng mong manh như khói thuốc bay
khói thuốc bay mùi hương ở lại
ngất ngư đời tôi choáng say.

có những câu thơ
nói lời không thật
cũng đủ làm tan nát lòng nhau
nát lòng nhau vẫn cần nhau mới lạ
thơ thân gì mà lắm điêu ngoa.

có những câu thơ nói lời rất thật
như hoa rơi nước chảy vô tình
trên mặt nước vô tình vô hạn
nhưng dưới lòng sâu là kho báu trữ tình.

trơ mặt lạnh nhìn nhau đừng khóc
có những câu thơ nói hộ dùm ta
là nước mắt chẳng là gì cả
ngoài cặn dư của những giọt mồ hôi
mặt đối trá điêu ngoa xảo quyệt
hay thực lòng chia sẻ nửa đời sau.

tôi vẫn chỉ muốn nói điều rất thật
tôi cần em, cần quá đi thôi.

có những câu thơ làm bay tóc rối
dù gió chiều nay chưa kịp lên
gió chưa lên, thơ lạc vẫn
vẫn vụn
vào đời tôi đang giữa hoàng hôn
ráng chiều đỏ như máu bầm huyết lạnh
hoá giọt sương mê mãi bám cành.

có những câu thơ đong đưa mờ tỏ
chờ trăng nghiêng soi rõ mặt nhau
thơ trần trụi, như đời tôi cát bụi
quyện vào nhau như một nhiệm màu
từ cái thuở Eva mê mẫn
tặng adam trái cấm khóc cười
những chiếc lá nhỏ ủ lờn nguyên hoá rượu
thành bùa yêu
cho nam nữ nói đời nhau.

thơ đã có từ hồng hoang nguyên thủy
xưa rất xưa sao mãi mới thế này
thơ thường nói những lời mềm mại
như những bàn tay sắt bọc nhung
nhưng ghét thơ yêu thơ cũng vậy
vì âm dương mềm cứng vẫn cần nhau

thôi thì cứ để thơ bay nhảy
trên những đời chữ nghĩa quanh co
thôi thì cứ để thơ lạc vụn
như đời tôi yêu chẳng đấng đo
thôi thì cứ để thơ nói hộ
người yêu người muôn thuở chẳng lý do.

***mùa thu biệt hận đêm ngưng thở
phiêu hốt về đâu giữa nguyệt mờ.***

***gởi người
đắm nát đời nhau***

***Anh vẫn ngược sông
xuôi chiều lặng lẽ
em lại là tia chớp
gọi phong ba
đừng em nhé
van em đừng em nhé
hãy mặc đời sông cạn
nước man man
cuối ngày là
bóng chiều rơi quạnh quẻ
sấm chớp em vẫn khiêu vũ cùng mây
anh ẩn sĩ
mặc dòng đời xuôi ngược
vì em ơi! sông cạn nước còn say
hãy làm ơn theo mây về núi lạ
để riêng anh mơ mãi dáng hoa bay***

**ừ thôi thì cứ như là đã
yêu tự thiên thu phải phong trần
em về níu lại bờ hư ảo
cho anh gửi chút mộng ba đào**

tình riêng

tự gói đầu trên tay mình
xuôi theo cuộc lữ tìm hình bóng xưa
bóng nhập nhằng vẫn đong đưa
trong tôi từ thuở bóng chưa giật mình.
đêm trần trở gói chẵn rình
người nghiêng xương cốt chuyên tinh dịch về
hai tay úp ngực u mê
tế bào ròn rợn cứng tê ngọc hoàn
rịn mồ hôi giọt tinh tràn
hay là sũng nước mắt hờn canh đêm
trở mình lật ngược người lên
nghe như nấc nghẹn tiếng rên đêm ngày
cười sáng khoái cuộc tiệc bày
chiều thu gió lộng thăm dày chiếu chẵn
đêm lửa thể thịt da gần
hương mê ẩn ái mấy lần ghét thương.

giật mình nghe quạ kêu sương
thì ra chẳng lạ mộng thường di tinh.
chỉ là lạ trong cơn mơ
người là người thật hay hồ ly tinh.

hư cầu

Là thơ hư cầu hay giao cầu
Như Phượng Rồng bay động địa cầu
Cho mây ngũ sắc dồn lưng sóng
Dệt mộng Vu sơn sóng bạc đầu.

Mơ hoài Thần Nữ năm xưa ấy
Dạ yén mây mưa nổi nhớ đầy
Trăng khuyết trăng tròn trăng có biết
Tình thơ ý chữ ngã nghiêng say.

Như người Từ thức rời đất Việt
Thủy độc hành mơ mộng Thần Tiên
Vượt cửa Thần Phù trời cao rộng
Lại nhớ nhân gian chạnh nỗi niềm.

Một ngày luyện ái trăm năm mộng
Duyên tục tình Tiên vẫn mặn nồng
Sao Thơ hư cầu thành giao cầu
Vỡ mộng Từ quân đời trống không.

Thôi thì hư cầu hay giao cầu
Ý chữ tình thơ vốn đại khờ.
Cho ta làm gã ngu ngơ ấy
Vui với trần gian khói bụi mờ.

tự vấn

*hôm nay mười bốn tháng hai
cùng ai cạn chén
lệ say tình nhòa . . .St*

chúc ai!

lạ nhỉ! chúc ai đây
ngày lạnh quanh ta nỗi nhớ đầy
hay chúc người thơ
tay thảo bút
gieo vần gợi ý
chút tình si

có phải em là vầng nhật nguyệt
vẫn dõi theo anh
những dặm dài
có phải em là hoa cỏ dại
vẫn ngát hương đưa đậm men say
có phải em là em có thật
hay hình bóng ảo níu hồn ai

thơ không đủ chữ
vần sai lạc
mơ một ánh sao suốt dặm dài
đòi anh như thể đêm mất dấu
lạc giữa tinh cầu ánh nguyệt phai
sinh nhằm ngày lễ tình nhân thế
bóng lại hỏi hình em là ai

ngày như khánh tận, đêm mất hút
nghe tiếng nguyệt cầm vọng bi ai
nỗi nhớ tràn lan trên mặt đất
hóa thành sương khói mộng bi hài

hỡi em!
có viết thêm thơ nữa
nhớ viết dùm anh chữ đại khờ
vốn vẫn theo anh
như truyền kiếp
hồn lạc hình phai
mộng liêu trai.
Hỡi em
Có chúc tình nhân thế
Có tặng ngàn hoa đậm hương đời
Nhớ giữ dùm anh, riêng anh nhé
Một đóa vô ưu, hoa tịnh trai.

Valentine và ta

Cám ơn ngày lễ tình yêu
cho ta cảm nhận ít nhiều thiệt hơn
máu tim người đậm màu son
vẫn tuần hoàn giữa mắt còn được thua.

Đời vẫn buồn như ngày mưa
lại thêm gió nổi đẩy đưa phong trần
cám ơn ngày lễ tình nhân
đầu là chẳng được quay quần bên nhau

Còn hơn chờ đã dài lâu
người vui bên ấy ta đau bên này
Valentine lễ hoa đầy
hay hoa hoang dã gió bay rã rời.

Hoa nào khi nở chẳng cười
tỏa hương điểm sắc cho người yêu nhau
cám ơn ngày lễ muôn màu
riêng ta vẫn thấy nát nhàu bông tim.

Lễ tình yêu hãy ngủ yên
đùng khơi vết cắt còn nguyên máu bầm
thời thì đành cám ơn thâm
người đi để lại thặng trầm riêng ta.

Lễ tình yêu giữa chiều tà
nâng ly cạn chén chúc ta-lệ nhòa.

Valentine hoa nở từ ly

Em thiếu nữ một lần vượt cạn
thành hoa mãn khai thắm đậm mùi hương
như mật ngọt hòa chung trong rượu
cạn ly đầy hừng hực máu dồn tim
từng đường gân đến li ti huyết quản
vỡ bùng
nhưng nhớ ngập tràn vui
Valentine tôi chào đời không khóc
nhưng hôm nay sao như lệ hoen mi
chắc nỗi nhớ em
mạnh hơn bọc phá
đang nổ tung giữa thiên địa càn khôn.

Em sương phụ chân trần trên sỏi đá
mang trái tim nhân ái đến cho người
bàn tay em là món quà quý giá
Valentine nào sánh được bao giờ
tôi là gã cuồng say bạt mạng
trái tim chai đậy tí vết sần si
ngày lễ đến ngày tình yêu nhân thế
ngày tôi chào đời đã nặng oan khiên.
lễ tình yêu
Valentine ngàn hoa nở rộ
có đóa nào em nhỏ máu tặng riêng tôi.
hay là đã
tặng cho người cần tặng
vì tôi chỉ là
gã thất thế yêu em.
trái tim tôi dù nhiều vết tích
cũng nhiệt tình tặng hết cho em.

lễ tình nhân, ai là tình nhân nhỉ!
giữa đời đầy giông bão
vẫn cuồn cuộn.

đành tặng em từng hơi thở cuối
như ráng chiều cố níu lại ngày vui
như máu tụ nghẽn đường tim
tuyệt vọng
vẫn chảy tràn trong huyết quản li ti.

Người không thể chọn tình yêu như ý
chỉ có tình yêu tìm đến với người
đó là ý cuối cùng của chữ
Valentine hoa nở giữa đời vui.

Nhưng riêng tôi
nén ngậm ngùi tự hỏi
dã quỳ hoa có nở vì tôi.
thế giới vẫn vui
hoa vì người mà nở
riêng chữ nghĩa tôi
sao nặng tiếng thở dài!

14-2-2012

valentine và một lời riêng

Lễ tình yêu mỗi năm mỗi đến
Đừng nói với em lời mật ngọt đầu môi
Hãy nói với em một lời chân thật
Có trái lòng em vẫn cam tâm.

Lễ tình yêu trong anh có một
Riêng với em lễ đã quanh năm
Đừng nói thêm một lời gì nữa
Vi ngoài ta còn nhiều lắm – niềm riêng
Và quanh ta còn người khát vọng
Chút tình yêu bỏng lửa than hồng
Đừng nói với em những điều riêng lẻ
Mà nói với mọi người
là hãy thương người.

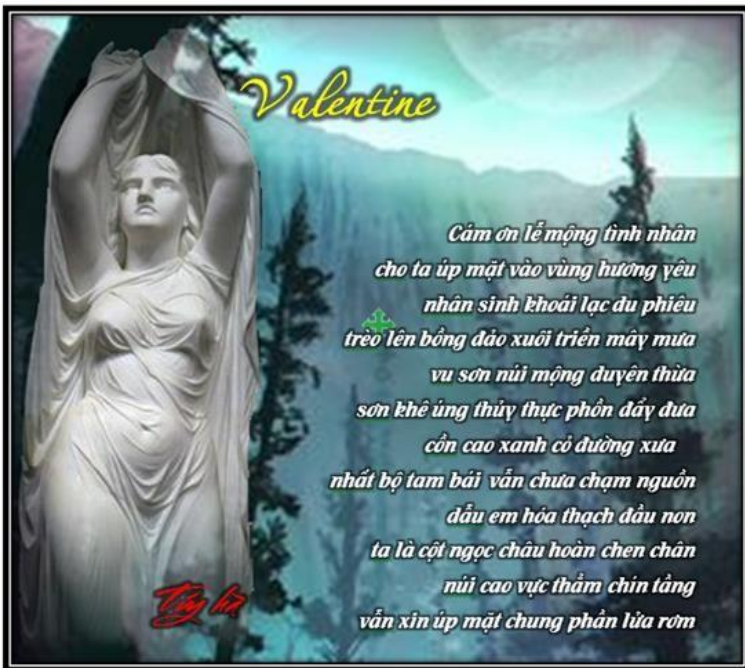
Lễ tình yêu không dành riêng đôi lứa
Mà phải dành cho cả tha nhân
Ta không thể chỉ nhìn nhau đắm đuối
Mà phải trọn tình với cả quê hương.
Nói như thế e có điều không thật
Hay nếu là có thật cũng vì
Trái tim người có nhiều ngăn chứa
Biết ngăn nào dành sẵn cho em
Và nếu có, em xin san sẻ
Cho mọi người cần hơi ấm tình nhân.

Lễ tình yêu vinh danh cao đẹp
Như bướm ong khiêu vũ với hoa
Giữa nắng ấm trời trong mây nhạt
Và cuối ngày nắng tắt mây bay.

Đêm sẽ đến giờ giao hoan sẽ điếm
Có nghĩa gì khi còn lại mình em
Có nghĩa gì khi chung quanh nhiều lắm
Những tâm hồn đơn lẻ thiếu tình thương.

Lẽ tình yêu sẽ thành không thật
Nếu anh yêu em mà chẳng yêu người.
Hãy lục tìm từ ngăn quá khứ
Lịch sử valentine
xuất xứ từ đâu.

Dù sao cũng cảm ơn anh đã nói
Một lời riêng không thật là... yêu em.

những tà áo bay

Thứ hai em mặc áo hoa
rộn ràng xuống phố khoe tà áo bay
cho ong bướm ngẩn ngơ say
khiến anh chết đứng góc này biết không

Thứ ba em diện tím hồng
ngẩn ngơ anh muốn phiêu bồng cùng em
xưa em thường thích tím sim
vẫn làm quân tử chết chìm trong mơ

Thứ tư em chọn màu tơ
tử tằm vàng óng kết thơ mượt mà
tự dung anh ghét người ta
trăm con mắt cứ gần xa trông vào

Thứ năm mặc áo thêu màu
hoa xanh lá mạ trên nền biển khơi
bên góc đời anh chợt cười
màu nào cũng thấy em tươi xuân hồng

Thứ sáu áo trắng như bông
cài hoa ngọc bích thoát trông như là
mây trắng mỏng trời bao la
không gian thu lại trên tà áo bay

thứ bảy hoa nắng ai bày
áo nền xanh nhạt gió lay đóa quỳ
nghiêng người nhẹ chớp rèm mi
trời ơi anh ngõ xuân thì còn nguyên

chủ nhật màu nâu tinh tuyền
lên chùa lễ phật em nguyên gì đây
mà nhang khói cứ quện vây
khiến cây cỏ cũng đậm đầy ngát hương.
*

thứ hai cuối hạ đến trường
lại là áo trắng vấn vương lòng người.
riêng anh vẫn muốn em cười
theo từng màu áo giỡn đời- chết anh.

*những màu áo nhớ vờn quanh
đời tôi nát bét- nền tranh bạc màu.*

mưa lạnh mắt nâu

@...mưa qua ướt một chỗ ngồi
Mà như lạnh cả góc đời chiều nay (pcch)
lạnh từ góc bể chân mây
lạnh tôi riêng lẻ tình cây gió ngàn

mưa như lệ đá trăm năm
lạnh đời lạnh cả chỗ nằm em ơi!
là chuyện thật chẳng phải chơi
đường như còn đó một lời vọng âm.

làm ơn cho chút từ tâm
chỗ ngồi mưa lạnh sắc cầm còn đau
một góc đời một vực sâu
chứ đâu phải chỉ chút sầu thoáng qua.

sợ mưa giăng kín ta bà
ngăn đường che lối người qua muôn chiều
thời đành hóa đá tịch liêu
ngàn năm rêu lạnh cũng liêu yêu em.

chiều qua mưa lạnh chợt thềm
nụ hôn nương từ ngọt mềm chết tôi.

mượn chữ gởi người

**riêng Chúc Anh*

Màu tím đen lồng lộng gió đông sang
Là màu máu tím bầm trong huyết quản
Là tức tưởi nghẹn ngào không nói được
Là tim đau nhưng nhức vẫn cười khan

Là vấp ngã, thêm một lần vấp ngã
Vẫn nén đau đứng dậy bước cùng thơ
Vì cuối cùng trong ý tình ngôn ngữ
Vẫn còn nguyên hai chữ nhớ thương người.

Em đâu biết, anh chiến binh ngã ngựa
Mảnh chiến bào rách nát gói tang thương
Dao kiếm rỉ cắm vào đời nghiệt ngã
Viên đạn đồng bọc mỡ vẫn còn nguyên.

Như nỗi nhớ em không hề trầy trụa
Lại nhân lên theo cấp số thời gian
Dù vẫn biết chỉ là điều vô vọng
Câu thơ buồn còn lại dấu chấm than!

Đã đôi lúc anh lục tìm ký ức
Những trang đời màu tím tang thương
Thơ như giọt máu rơi đầy khô khốc
Chữ lõm sâu trên trang giấy ngả màu

Nhưng sao vẫn thấy hình em hiển hiện
Như Trương Chi trong đáy cốc lạnh tanh
Nâng ly rượu lắc những vòng chao đảo
Đập vỡ bình còn lại mảnh mong manh.

Nhưng thật lạ bóng hình em nguyên vẹn
Vẫn quay về trong nỗi nhớ thân quen
Em là ai cứ vờn trong giấc mộng
Giỡn mặt đời, anh hóa gã cuồng si.

Thôi đành giữ màu tím đen bất tử
Trong trái tim già phỏ mặc thực hư.

thì là

Cả ngàn ngày đã đọc
Những bài thơ của em
Điện thư nhòa nhạt chữ
Em biết không anh... thềm

Nụ hôn hâm nóng lại
Mặt gió lạnh mưa đêm
Ngoài kia như biên tái
Trong này anh nhớ em

Những bài thơ em viết
Anh giữ lại trong ngăn
Ý vùn gieo tha thiết
Mộng vờn theo gói chần

Em ơi! Xin hãy nhớ
Đừng nói một lời gì
Vì trong thơ anh đã
Yêu em không hoài nghi.

hương cũ

Hương đưa qua suốt miên trường
Qua ngày nắng ấm nối đường đêm vui
Dư âm níu lại ngọt bùi
Trong chiêm bao vẫn ngát mùi tóc hương.

Nhưng làm sao hiểu chuyện thường
Một mình đối bóng chiếu giường bơ vơ.
Thời gian vẫn quá hững hờ
Cây sầu kết trái kén tơ ngũ vùi.

Người đi có thật đang vui
Như ngày thiếu nữ vu qui theo chồng
Kèn đưa rượu tiễn pháo hồng
Có làm khô lệ mát lòng tân nương.

Hay là còn chút vấn vương
Cho người ở lại gánh đau thương đời
Hỏi là hỏi thử thể thôi
Sổ lông chim sáo bạc vôi lâu rồi.

Đã là hai hướng chia phôi
Mà sao nhớ lại vẫn bồi hồi mong
Làn hương cũ giữ trong lòng
Tóc phai sắc nhạt vẫn trông người về.

Mơ hoài một phút phu thê
Chiêm bao phong nguyệt điên mê cũng đành.

hương đời

Hương hoa bồ kết còn đâu
Mà sao mùi thoảng từ sâu lắng đời
Đêm vọng nguyệt, gió giỡn chơi
Tiếng tiêu ai rớt vào chiêm bao dài.
Tây hiên lạnh ngắt phòng ngoài
Đông phòng còn đó dấu hài dễ thương
Ngoài kia dạ nguyệt cúc hương
Trong này anh dọn chiếu giường chờ em.
Là trăng ngà ngọc bên thềm
Vào mau với chú vì đêm không dài
Đã biết là mộng liêu trai
Biết thêm hai chữ thiện tai khó lường.
Vậy mà dường như tở vương
Từ ngàn năm trước dọn đường cho ta
Dù em hình hiện nguyên là
Hồ ly thoát kiếp hóa ra người trần.

Về đây thỏa mộng ái ân
Nư hoa cúc nở nguyệt tân hữu cầu.
Mỹ nhân ơi! mộng gối đầu
Một lần cũng đủ nhiệm mầu trăm năm.
Anh xin hóa kiếp kén tằm
Gieo tơ dệt thảm chỗ nằm cho em.
Hồ ly mỹ nữ gối mềm
Ngát hương dạ lý giữa đêm động phòng
Trong cơn đồng thiếp thu phong
Anh người hái mộng cúc vàng mãn khai.
Cho dù hoa rụng sắc phai
Anh cam tâm chịu mãi hoài bên em.

Hồ ly mỹ nữ và đêm
Hương hoa bồ kết cũng thơm ngát đời.

yêu

Yêu gì đến chết vẫn yêu
Nói ra như thể muối tiêu thêm gừng
Yêu như nước lã thiếu đường
Khác nào bá tánh thập phương hết thời
Vậy mà chết vẫn yêu đời
cũng như cà cuống ngọt bùi còn nguyên
vẫn là trái tim tinh tuyền
da vàng máu đỏ ba miền mến yêu
bạn tôi ơi! dầu ít nhiều
vẫn còn ẩn hiện mỹ miều nét xưa
thế nên trời vẫn còn mưa
và người vẫn đọc thơ chưa hiệp vẫn
cám ơn nhân lên bội phần
lời như sương ẩm đời trần ai tôi.
Tình người nét chữ tình khôi
Viết chưa ráo mực ý trôi ngược dòng
Trả lời hai chữ long đong
Viết ra thì dễ sống không xong rồi
Vậy mà tôi vẫn yêu tôi
Vì trong tôi có bóng người tôi yêu.

*từ ả dụ tiếng đêm**

Đêm kích ngất
tưởng chừng hơi dứt
như đã loang vào chỗ trống không
trong mê sảng
làm sao hiểu được
ả dụ tiếng đêm
chùm âm thanh đi lạc
cõi nào là tịnh yên.

Em tím huế
mặt tình hong tóc ướt
trời chưa mưa
đông đợi
lạnh từ đâu
buốt dọc sống lưng
vết thương
vẫn còn mưng mủ
chạm vào tay
nhon nhốt máu vàng tanh.

Em đã nói giả từ son phấn thử
nhưng vẫn còn
đâu đó
một mùi hương.
một chút nhớ
đọng trên môi mẫn mẫn
có phải từ một nụ hôn đêm.

ẩn dụ
tiếng đêm
khi mặt trời chưa mọc
đầu hồi
chim trốn bão lạnh run
giấc mơ vỡ
khoảng riêng xanh không thực
chút tử bi
cạn kiệt giữa tim người.

em tím huế
hãy giữ nguyên
đừng bán lòng cao ngạo
vì lao đao
có sẵn
chẳng cần mua.

Kiếp sau
cứ là tím huế
Phấn son còn đó
Anh hóa thạch
Chờ.

**tựa thơ ptcv*

Ổm ờ sáu tám giỡn chơi

cận

hai con mắt già nhìn đời
hai con mắt thật để chờ đợi nhau
tình yêu muôn sắc lắm màu
chọn màu nào để ngày sau vẫn còn
xanh lục điệp thắm màu son
nhắc người luôn nhớ vương tròn thiệt hơn.

viễn

xa nhau lòng vẫn ở gần
mắt nào thấy rõ đường trần gian nan
mắt nào không thấy đối gian
là hai con mắt nghịch tâm nhìn thôi
ở gần khoảng cách lại phân
ở xa lại ngỡ như gần mới đau.

loạn

tâm bất biến cảnh nhiều màu
sắc chồng lên sắc như nhau nhạt nhòa
giọt lệ vỡ thị lực hòa
xa gần không thấy, mắt đầy bóng mây
nghe chim tu hú gọi bày
nhìn quanh nhìn quẩn giữa ngày ngỡ đêm.

thị

tại thị nghèo, khách không lên
thêm sơn hào phú, lại thêm nhiều người
vậy thì cận, viễn, loạn tôi
làm sao minh thị cuộc đời phân minh
vậy thì con mắt già tôi
chỉ là con mắt giỡn người cho vui.

là em hay chính là xuân

**riêng gửi người thơ quốc bảo*

Lại là xuân

đến rồi sao

nửa đời lưu xứ chiêm bao lạc loài / biết xuân nhan sắc
không phai / lạc đường xuân đã vườn ai ghé vào.

Riêng vườn tôi vẫn không rào / hoang vu lạnh buốt xuân
nào nhớ tôi / Quanh đây lá vẫn rụng rơi/ làm sao ngăn được
chia phôi đời này.

lại là xuân đến

hoa say

tình theo cánh bướm gió bay không lời / hỡi ơi! ngọn gió
giỡn chơi / mãi theo nắng quái hong phơi tuổi người /
quanh đi nghĩ lại khóc cười / thời gian không đợi tuổi đời
nhân thêm.

lại là xuân đến

bên thềm

rêu xanh, ngõ vắng bóng đêm cận kề / vậy mà xuân vẫn
không chê / vậy mà xuân vẫn đi về có nhau / cảm ơn nắng
quái mưa mau / cho ta cảm được nỗi đau tuổi già.

cảm ơn xuân đến cùng ta/ dậy men mật ngọt, hương hoa,
rượu đầy / tiệc xuân, thương quá ai bày / mặc tình ta cứ mê
say đời này.

Cho dù

như hơi rượu bay

liêu trai cổ mộng

cũng quay quắt đời.

thu phân

Mùa Thu vừa chạm sân sau
Trước hiên Cúc đã gọi nhau thăm thì
Dường như có chút hồ nghi
Gió lay bờ giậu định kỳ thu phân.

Nắng như lụa trải vàng sân
Mà sao chưa thấy gót chân sen hồng
Biết là tình có như không
Thói đời xưa cũ sang sông quên đò.

Chớm thu cảnh nặng âu lo
Sợ cơn gió lạ, lá khô lia cành
Như anh sợ hương hoa chanh
Từ vườn xưa cũ hương tràn sang đây.

Hương hoa đong nổi nhớ đầy
Từ em biệt xứ cỏ cây cũng buồn
Từ em rời bến bỏ buồn
Đò ngang lạnh ngắt nhuộm buồn thu phân.

Mưa buồn mà bên ngại ngần
Hoa chanh rụng xuống cho gần thềm rêu.
Hạt mưa gõ nhịp tịch liêu
Là Thu đã đến chuông chiều nói đau.

Trách gì Thu lá đổi màu
Phù hoa cám dỗ phải đâu riêng mình
Biết mà không thể làm thinh
Bởi vì tâm chính ý tình bất phân.

Hỡi em lại là Thu gần
Đàn xưa đã vỡ tiếng ngân vẫn còn.

điệu lý tình xa

**gởi n. sương*

Tiếng ca vọng từ vực sâu
Hay là rừng thẳm núi sâu thơ than
Nghe như điệu lý vỡ tan
Dội vào ký ức điệu tàn nào xa.
Ngày qua sương lạnh chiều tà
Nghe như âm vọng tiếng ma khóc cười.
Chính em là hạt sương rơi
Hay là châu ngọc giữa đời nhiều nhưng
Mà sao lời oán cung thương
Trải dài trên những dặm đường người qua.

Riêng anh lang bạt không nhà
Nghe lời ca vọng xót xa thật nhiều
Phận mình thương hận bao nhiêu
Sao như tim đốt lửa thiêu khắp người.
Ngọc sương xin chó vợi rơi
Cung đàn lỡ nhịp cũng chơi vơi đời
Lời ca tiếng hát cao vời
Hay là xuống thấp cũng khơi điệu tình.

Hãy tìm vui với tiếng mình
Với người đồng điệu hữu tình được không.

Dakbla còn nhớ sông ba

*Dakbla sông chảy ngược nguồn
Vòng tay ôm phổ núi buồn dễ thương
Hoa rơi dồn sóng ngát hương
Sông Ba bến đợi khói sương ngậm ngùi.*

Ở Kontum có dòng sông chảy ngược
Như mỗi ngày em đi ngược đời anh
Ở Kontum có ngôi trường cũ
như anh và đêm trong nỗi nhớ em.
Ở Kontum có thời tĩnh lặng
Nắng vàng rơm hoa cỏ cũng thâm thì
Ở Kontum em và anh đối diện
Chỉ nhìn nhau ngỡ ngẩn chẳng nói gì.
Và từ đó anh trở thành ngọn nghịu
Tiếng yêu em không thốt được lần nào
Và từ đó anh thành người chết nhất
Bạn bè trên, anh dấu mặt sau em.
Mỗi tình ngu ngỡ dày lên phiến lá
Vẫn ngược đường chảy suốt một dòng sông.

Ở Kontum có ngày nắng hạ
Em theo chồng tách bên sang ngang
Con đò dọc chở đầy xác pháo
Như xác hoa phượng vỡ tiễn em đi
Anh dấu mặt sau góc bâng trên bến
Chờ nụ hôn đưa không đến bao giờ.
Và từ đó bỗng dung hết ngọn nghịu
Lại nói hoài thương nhớ quá em ơi.
Và từ đó anh thấy toàn bụi đỏ
Vương áo em trắng quá tuổi học trò.

Ở Kontum có ngày lửa dậy
Gót giày saut dầm đất bùn nâu
Những cơn mưa dầm, mưa nghiệt ngã
Nhớ dáng em xưa, mưa ướt áo sân trường.
Anh ra trận không một người từ giã
Như em đi không gọi lại nụ hôn.

Ở Kontum sông vẫn còn chảy ngược
Anh xuôi dòng chinh chiến khắp gần xa
Anh đã đi qua nhiều đất lạ
Chẳng có đất nào giống đất quê ta
Chẳng có sông thứ hai chảy ngược
Chỉ có em và anh mãi ngược đời nhau.

Phố núi miền cao
Sông Dakbla chảy ngược
Nhưng vẫn còn nhớ bến sông ba
Phố núi miền cao
Em xa anh- không lạ
Chỉ lạ là- anh mãi nhớ em thôi.

thanh dương vẫn

anh ơi cứ việc đi tu,
khỏi cần ai oán dọa hù lòng nhau,
nhưng mà ...anh tu ở đâu?
để em đến đọc kinh cầu cùng anh

và đáp

chùa nào ở gần nhà em
anh đây xin quyết nhịn thềm dành hơi
tìm về chùa ấy tu chơi
nửa đêm trèo vách sang mời... tụng kinh

và sẽ

cho đến chết vẫn yêu đời
cũng như cà cuống ngọt bùi còn nguyên
vẫn là trái tim tinh tuyền
da vàng máu đỏ ba miền mên yêu
bạn tôi ơi! dẫu ít nhiều
vẫn còn ẩn hiện mỹ miều nét xưa
thế nên trời vẫn còn mưa
và người vẫn đọc thơ chưa hiệp vần
cám ơn nhân lên bội phần
lời như suối ấm đời trần ai tôi.
Tình người nét chữ tinh khôi
Viết chưa ráo mực ý trôi ngược dòng.

cúi xuống đời nhau

Anh xin úp mặt ngủ vùi
Vào thung lũng nhớ từ chiêm bao đầy
Chỗ ấy là gốc của cây
Trần ai sướng khổ lên mây chín tầng
Tự nguyện thôi rất ân cần
Hồi em có hiểu phong trần là đây.
Cho anh gởi nụ hôn này
Truyền thêm mật ngọt cho dày ghét thương.
Chỉ là chuyện rất bình thường
Nhưng mà em sẽ quên đường sang sông.
Thử mà xem, ngoài và trong
Từ em máu cũng gánh gồng thịt da.
Đỉnh vu sơn mưa ngọc ngà
Thành nguồn mật ngọt trôi qua dòng đời.
Được không huyền nữ của tôi
Một lần là sẽ nhớ hoài trăm năm
Vị yêu sữa ngọt ướm dầm
Từ trong mê sảng ăn năn cũng thừa.
Anh xin úp mặt cho vừa
Nổi khao khát nhớ mưa trưa nắng chiều
Anh xin cúi mặt hôn liêu
Vào nơi thiên hạ khó chịu lòng nhau.
Đó là chỗ trước và sau
Chẳng sâu không cạn lỗ vào khó ra.

Huyền nữ ơi mộng mây mưa
Chịu nhau em nhé cho vừa lòng nhau.

bóng chữ nằm nghiêng

**gởi nttđ.*

Ý gì dưới bóng chữ nghiêng
Mà sao như thể niềm riêng lững lờ
Điều gì giữ kín trong thơ
Cho đò lạc bến cho bờ ngẩn ngơ
Tình người là thực hay mơ
Cớ gì nhện mãi giăng tơ miệt mài
Biết là hương sắc sẽ phai
Nhưng tình còn mãi trần ai bụi hồng
Ấy là hai chữ sắc không
Ngộ ra mới biết mênh mông đời này

Người là hình thật-nghiêng say
Hay là bóng ảo- mây bay chiều tà
Cứ như quỷ bắt ma tha
Ta quay quắt nhớ đũa ngà mâm son
Biết rằng sông cạn núi mòn
Lụy tình đâu thể vuông tròn trước sau
Nhưng sao cứ mãi đau đau
Xuyên tâm từng hạt mưa mau, chết người
Lẽ thường buồn khóc vui cười
Ngộ ra mới biết tình đời sắc không.

Ta là hình chữ trời trong
Người là bóng chữ còn trong phương nào.
Ý thường sắc bất ba đào
Vũ vô kiếm tóa anh hào sa chân
Ấy là mình tự gieo vần
Là thương hay ghét cũng trần ai riêng.

Cám ơn bóng chữ nằm nghiêng
Cho ta gởi ý tình điên theo người.

buổi sáng

Bầy chim sẻ sáng nay không đến
Chén cơm thừa lạnh ngắt, mái tôn khua
Mặt trời mù rải mây xám xịt
Gió hoang vu rên rỉ gọi nắng về.

Những cánh tay cây sấu đông run rẩy
Lá đi đâu, tái ngắt gốc sứt già.
Đêm vừa qua là đêm hấp hối
Hơi thở xanh xao ngắt quãng những nốt trầm.

Em bước vội khi cơn mưa chợt đến
Những giọt rơi như mảnh vụn thủy tinh
Rải trên tóc tưởng chừng kim tuyến
Lại cắt da rát mặt chỉ riêng mình.

Anh tự nhủ
Giấc mơ là có thật
Bởi vì em báo hiệu một bình minh
Bởi vì em đến với áo ướt mình
Bởi vì em đến với nét nguyên trinh
Bởi vì em hiện nguyên hình cám dỗ.
Khiến cho anh muốn làm gã cuồng đồ.

Bầy chim sẽ sáng nay không đến
Có hề gì hơi ẩm đã đầy sân
Có hề gì chén cơm lạnh phân vân
Vì em chính là cỗ phân nóng hồi
Trong giấc mơ, anh tự thưởng cho mình.

Cám ơn em sáng nay không đến
Nên bầy chim cũng rủ nhau đi
Cho giấc mơ anh trần trụi nguyên si
Mơ có thật nhưng đêm dài không thật

Và vì em anh muốn mãi xuân thì.

hồ điệp

Người như bướm lượn, mùa xuân đã
ghé lại thăm ta lúc nắng tà
Lại nhớ một thời qua ải lửa
mộng kim hồ điệp nhập hồn ma.

Giật mình còn thoảng mùi hoa lạ
ngai ngái hương đồng cỏ nội xa
Vẫn biết mộng đời không có thực
sao kim hồ điệp vẫn quanh ta.

Thơ rơi vắn lạc đau lòng mực
người biết gì không ý tình này
Chén rượu cuộc tình muôn năm cũ
vẫn còn như mới dậy men say.

Có cảm cùng ta, thêm lần nữa
nói lại đời nhau mặc nắng mưa
Là kim hồ điệp hay mộng điệp
xin giữ dùm ta chút hương đưa.

Mai kia một nọ đường xa thăm
nỗi nhớ như là đã ngàn năm
Làm sao quên được đêm nguyệt tận
Tay níu vòng tay một chỗ nằm.

Chút kỷ niệm thôi sao như vắn
Khúc đoạn trường ca kéo mộng về.

cám ơn lạ quá tình em

cám ơn sao lại cám ơn
sông dài chia nhánh biển đời mênh mông
hai đầu xa cách trống không
chính là nỗi nhớ ngược dòng thể thôi.

sông em bờ bãi lở bồi
phù sa đâu có đãi bồi bao giờ
sóng xô tình lá bơ vơ
có ngày cũng sẽ gặp bờ bình yên.

sông xuôi chia nhánh trăm miền
hợp lưu đâu có lụy phiền ai đâu
hãy yêu như yêu lần đầu
cuối sông là biển xanh màu ái ân.

gởi lá tình lời cầu thân
có sao lại sợ phong vân hỡi người
dù chưa ước hẹn một lời
dòng sông mưa nắng cũng đời nước xuôi

hãy tin giang vĩ bồi hồi
có anh đang đợi từ thời rất xa
nói ra lời cám ơn là
chút riêng hạnh phúc chiều tà có nhau.

phải không hỡi em giang đầu
hai đường xuôi ngược một câu thơ tình.
bắc cầu anh hẹn với mình
đời anh-bến đợi-bóng hình còn nguyên.

trái tim anh vốn tật nguyên
nhiều ngăn chứa quá nên điên đảo đời
nói ra cứ ngỡ như chơi
sức tàn lực tận vẫn bơi ngược dòng

vàng lên- em lá thu phong
anh vàng trắng lạnh còn lòng bao dung
mai kia ở chỗ vô cùng
sông dài gặp biển tương phùng có nhau.

hãy mau cảm ơn ngày sau
biết đâu ta lại qua câu gió bay.
cảm ơn chi vội tình này
cho thêm xa cách cho dày nhớ thương,

biết đâu từ mộng khói sương
vô thường biến ảo chung đường máu tim.

thơ giữa phù vân

**gửi tháinhư*

Vẫn biết thời gian chẳng ngừng trôi
Và khi dỗi bóng, bóng xa xôi
Tự dung bồi rồi tâm hoảng loạn
Nú chút tình riêng gió và tôi.

Tôi đã từng qua đường mặt vắn
Người qua mấy cửa ải gian nan
Từ trong bóng tối mơ ngày sáng
Mơ biển mênh mông núi đại ngàn.

Có phải hữu duyên say tương ngộ
Hay là hữu hạnh hóa thân thờ
Ý thơ gieo xuống vắn lại lạc
Vào chốn mê cung Thái như ơi!

Tôi khách không quen từ xa tới
Thấm tình bằng hữu nước mắt rơi
Không dám mở lòng tâm khép lại
Lại say thơ nhạc lụy hương đời.

Vẫn biết đường đời muôn lối rẽ
Lối nào tránh được những nhiều khê
Chỉ mong tâm ý bình như vại
Một chút tình riêng cũng bộn bề.

Thôi thì mây nú bèo trôi dạt
Một chút phù vân cũng đã đời.

chia xa vẫn mãi tình đây

Đông bào từ thuở Âu Cơ
Long Quân nhớ biển đôi bờ đành chia
Hạ sơn đập sóng không lia
Cho Nương tử hóa đá bia dáng nằm
Núi xanh rêu, lòng trắng rằm
Tình lang bơi ngược ngàn năm vẫn chờ
Huyền thoại hay chỉ là mơ
Tuởng rằng chuyện cũ ai ngờ mới nguyên.
Đã là duyên nợ rỗng tiên
Sao núi nhỏ lệ biển triền miên đau
Non xanh còn đó nhiệm màu
Biển ngàn năm cũ bạc đầu sóng xô.
Tình yêu thật chẳng là mơ
Soi gương kim cổ bài thơ không lời
Sao nghe âm vọng biển đời
Tiếng vang của đá đôi đời bể dâu.
Về đâu sóng nước hai đầu
Xuôi nam đục biển ngược nguồn đục mây.
Nghe từ lời gió rung cây
Hỏi hồn nương tử còn đây hay là
Núi xanh đá dựng bờ xa
Ngăn sông lán biển ta bà tìm nhau.
Một ngày lên một thắm đau
Làm sao đếm được lá sâu thiên thu.
Long Quân từ độ xa mù
Biển xanh sóng vỗ ngực tù buồn tênh
Mơ thành long mã vượt ghềnh
Hỏi đâu tìm dáng núi xanh mây tần
Nghĩa trọng phu, tình bội phận
Một đời nhận lạc xa gần cuộc chơi

Mây trời gió núi biển khơi
Ngàn năm huyền sử cũng trôi theo dòng
Biển luôn nhớ núi hương nồng
Núi luôn nhớ dáng ngựa hồng Long Quân.
Là đồng bào, sao phân thân
Ngàn năm huyết lệ vụn lặn cân nhau.
Dầu là đá núi thay màu
Dầu là biển mặn nồng sâu vẫn là
Thiên niên tình sử dân ta
Thủy chung một bọc sinh ra ấy mà.
Đã là huyền sử đã qua
Sao đời mãi vẫn ta bà nhiều nhưong.

Thôi đành xin chút phân hương
Mang theo suốt những dặm đường chông gai.

sen hồng

**gởi đphùngthiện*

Người như đon lẻ cánh bèo
Ta là mây xuống thả neo cắm sào
Chỉ là, chỉ ngại làm sao
Câu thơ dạo thử đã xôn xao rồi.
Biết là bèo nổi mây trôi
Đã là hẹn gặp lại bồi hồi trông
Em ra mặc áo sen hồng
Từ hò tâm tịnh hương nồng chết tôi.

Hóa ra em chẳng bèo trôi
Mà là sen thắm hồng đôi má đào
Hỡi em nhan sắc ngọt ngào
Thiền môn tám cửa, cửa nào cho anh.
Giữa mộng và thực làn ranh
Sắc không mờ ảo mong manh đường nào
Đường mơ anh đã tiêu hao
Đêm đêm thức trắng ngàn sao cũng mờ.

Qua cầu phú mỹ đề thơ
Gieo vần lại nhớ ngân ngơ sen hồng.

cành lan trước gió

**gởi lan vũ*

Nụ cười lạ quá đi thôi
Rất gần mà lại xa xôi quá chừng
Nhu Phong lan nở, gió ngừng
Qua thời hoa lạc giữa rừng gương đao.

Mưa nguồn chớp bể, chiêm bao
Hay là sự thực như sao trên trời.
Một đời đã mấy cuộc chơi
Thăng trầm gió thoảng một hơi thở buồn
Đã là chiều tím hoàng hôn
Vẫn còn nguyên đó một cơn mê dài

Chào anh chào chị chào người
Từ xa mang đến nụ cười khai tâm
Chút ấn tượng rất âm thầm
Hoa lan vẫn nở giữa trần gian vui.
Tình thân luôn có ngọt bùi
Buồn vui mai lại ngậm ngùi chia tay.

Vũ thị lan là rượu say
Hay cành lan tỏa hương bay dăng đời.
Chẳng nói gì-lặng yên thôi
Mà sao như đã ngàn lời thân thương.

Cám ơn đời- hoa ngát hương
Cám ơn người vẫn còn vương ý tình.

màu tóc

Sáng xanh, chiều bạc tóc sầu
dễ thương như thể qua cầu gió bay.
nghe em nhắc anh mới hay
ngày qua tháng lại tình say lâu rồi,
tuổi xanh tôi ngậm ngùi trôi
xa trường như lá thu rơi muôn chiều
lỡ lời đâu tính bao nhiêu
sao em không nói đôi điều cho xong
kỷ niệm xưa có còn không?
hay là như gió phiêu bồng cõi xa,
hương phai tình vẫn đậm đà
hay là đã nhạt vị trà năm xưa?
nhắc chi tàn lá che mưa
nụ hôn lén gởi cho vừa lòng nhau,
nhắc chi tình đọng ý sâu
bao nhiêu năm đã chôn sâu đáy mồ,
tâm bất định ý không ngờ
hóa ra còn đó đôi bờ nhớ nhau

Sáng xanh, chiều bạc tóc sầu
đường ngói lạc hướng về đâu hỏi người?
Cám ơn em đã lại cười
chân run tay mỏi mây trời vẫn bay
cho dù không gió chiều nay
mà sao tóc rồi, quất quay nhớ người.

chỗ cuối cùng

Vẫn la hạt bụi bơ vơ,
vẫn vẩn thơ cũ vẫn mơ
dại khờ
Thương em đã cách đôi bờ,
nhớ em
đành phải ôm hờ
gối chăn.
Qua cơn mộng mị trở trần
giật mình mới biết ăn nằm
liêu trai
Tìm đâu ra liễu chương đài
trong câu thơ cổ trải dài
trăm năm.
Cũng là chiếu cũng là chăn
chỉ còn thiếu ánh trăng cài
song thưa
Làm sao mơ chuyện mây mưa
làm sao níu lại ngày xưa
cận kề.

Có phải em quên lời về
hay là
anh lạc vào mê sảng đời
Cho anh hạt bụi tả toại
trăm thương ngàn nhớ là lời
trối trăn.
Vẫn biết em như trăng rằm
cuốn theo mây gió chiếu chăn
quen rồi.

Thì thôi còn lại chỗ ngồi
Đành gom hương nhạt ướp đời bụi trôi.

giáng thơ

**Gửi em châu úc*

Em là vắn dáng, ý thơ
mộng mơ rơi xuống bất ngờ đảo điên
là em tự hứng ưu phiền
từ anh mệt lã bên triền dốc cao
một thời gió lửa thét gào
rát da bỏng mặt đường vào nắng mưa
vậy mà vẫn mong hương thừa
rớt vào nỗi nhớ đong đưa phận này.

đã bao mùa lá thu bay
bạc đầu tao ngộ thơ say dáng người
như là một chút trắng rơi
ngàn hoa cúc nở vàng khơi ráng chiều.
hỡi em, thơ vốn mỹ miều
lại thêm dáng ngọc, anh liêu đồ đen
em là trắng, anh là đèn
đèn hiu hắt giữa muôn chiều gió bay
trắng treo trên ngọn tình say
đèn anh không sáng giữa lây lất đời.
vẫn còn nhớ dáng thơ rơi
vào trong nỗi nhớ hụt hơi cũng đành.
em là dáng thật hay tranh
đồng tâm có phải đồng thanh tương cầu.
ngăn đời chứa toàn nỗi sầu
tìm đâu ra phép nhiệm màu tặng em.
để cho thơ mãi dáng mềm
ngàn xanh liễu rũ bên thềm có nhau.
hỡi người em gái úc châu
gần xa ghép vụn chung câu ý tình.

qua đêm trời lại bình minh
ngày rơi thảng rụng bóng hình không phai.
người về nhẩn liều chương đài
cảnh xưa nhớ giữ để mai một còn
có nhau vẫn một màu son
mượn câu thơ cổ khép tròn tri âm.
tình trong ý ngoại thặng trầm
giáng thơ hương tỏa nầy mầm *đồng tâm*.

dường như

dường như có tiếng thở dài
trên từng trang giấy vàng phai tháng ngày
dường như có chút heo may
trên từng con chữ còn đầy ghét thương
dường như có chút khói sương
thấm trên nét bút mực vương nhạt nhòa.
dường như đã rụng cánh hoa
người cài trên ngọn kim thoa thuở nào
dường như từ cõi chiêm bao
ta nhật kỷ niệm xanh xao không lời
thời gian chân bước ai mời
tại sao còn khắc dấu đời trên mi
làm sao nhật được xuân thì
từ trong hoài cổ đường thi vật vờ
như người Lý Bạch làm thơ
thả trên sông lạnh thần thờ tương tư
mò trăng đáy nước thực hư
chỉ là mộng ảo ngất ngư một thời.

dường như sóng dậy trùng khơi
trong ta từ thuở người bơi ngược dòng
dường như có cả bão giông
trong ta từ thuở sen hồng nhạt phai.
xa người đã mấy mùa mai
hoa vàng cứ nở mãi hoài trong ta
biết rằng ảo mộng, chỉ là
tơ đàn lỗi nhịp, lời ca chưa còn
và tim người chứa máu son
nên xa ngàn dặm vẫn còn nhớ nhau.

dường như giấy mực nhạt màu
còn nguyên tình chữ thấm đau riêng mình.

huế nắng thương mưa

Ai về thăm lại huế xưa, hỏi dùm đạ nội lá còn hờn hoa?
người bên giậu cũ bóng nhòa, cửa nhà đồ nhớ, tam tòa ghét
thương.

Còn không mái ngói âm dương, xanh rêu từ những nhiều
nhương đời này
vết đạn trên từng đòn tay, chính là dấu tích đường bay tử
thần

Xuân nào hoa nát máu bầm, oan khiên chông chất tiếng
than ngất trời.
mã ông trắng, bạc màu vôi, thêm bao mộ mới, mồ côی phận
người.
Bốn mươi năm lẻ mấy rồi, không hương khói âm giữa đời
lạnh tanh.
vết thương mừng mũ đã đành, ẩ sâu dấu kín vẫn hành thậ
da.

Gốc mai già có ra hoa, tháng giêng không tết người qua có
chờ?
nhớ xưa em qua xin nhờ, chút rom môi lửa, phất phơ tỏ
tình.
Nhớ ngày em trắ hội đình, anh theo không kịp giận mình,
giận luôn
cả làng vui hội hát tuồng, kể từ ngày ấy biết buồn biết vui.

Tháng ngày ngược gió, đi lụi, vẫn không quên đượ chút
mùi quê hương.

Là mùi chanh bưởi còn vương, trên làn tóc mẹ thoảng
hương quế trầm
Là mùi rơm rạ còn nồng, lẫn trong máu thịt da đồng cha tôi.
chẳng sợ sông, bến lở bồi, xuôi đò giang vĩ sóng trôi vớt
người.

Nước sông hương đậm máu tươi, tang thương khóc hận nư
cười trắng tay.
Làm sao rửa hết oán dày, trong tâm vô đạo giữa bầy quỷ
ma.
Thôi thì cũng một lần qua, cây bồ đề cũ, chuông xa vọng
gần
cho dù trí nhớ mòn dần, vẫn còn thương quá mưa dầm huế
xưa.

Hỏi dùm đồ huế ai đưa? những bông sứ trắng, nắng mưa
trêu người
Đào hoa còn nở nhớ thời, ông đồ phóng bút mây trời rồng
bay.
Cổ thành khép mở nào hay, bốn mùa gió lộng cũng lây lất
đời
ai về nhắn gởi dùm tôi, huế thay áo mới, không vui nổi
buồn.

Nhắn thêm em ở bên cồn, hén còn hay mất ta luôn nhớ
người
Tình chung là huế một thời, ý riêng mây nước, mộng vời có
nhân.

tím huế về đâu

**riêng kim oanh*

Cám ơn tím huế vẫn còn
tím mưa nhuộm cả nỗi buồn tràn lan
yêu em như thể muôn màng
nói ra sợ gặp phủ phàng biết không
nên thơ với thân dài dòng
quanh co chưa trải hết lòng tình riêng
vành anh xưa có còn hiền
như ngày áo tím, trường tiền gió bay
hay là tóc rối lòng say
tím xưa lạc dấu vẫn quay quắt tìm
dáng hình em, đã nổi chìm
một thời dâu bể nỗi niềm riêng mang
nhớ chi lạ màu tím than
một thời phố huế làm đau lòng người
một thời trốn học rong chơi
theo chân hoàng thị hụi hơi mấy lần
ở đây chiều tím nhạt dần
giao vãn thơ lại băng khuâng điếu gì
tím huế ơi giữa xuân thì
tự dung nhớ tím hoen mi lệ nhòa
tím từ đâu tím chan hòa
trong tôi máu ngấp xác hoa tím bầm

vẫn còn nguyên tiếng nguyệt cầm
hỡi em châu úc có thâm nhớ không
tình tôi nước chảy ngược dòng
vẫn thương tím huế trải lòng mây mưa.

tím xưa

*dĩ nhiên phải tím cả mưa
vì bên hàng giậu mừng toi rụng đây.*

Em đâu nào thích ô môi
ghét hoa tím khế ngọt chua bất thường
ở xa chỉ nhớ những đường
xưa qua trời tím chiều hoang nắng tàn

ở đây nhớ sóng tiền giang
nhớ vườn so đùa thảng hàng ngọn nghiêng
hoa phơn phớt tím thật hiền
có đâu đậm sắc tím chiều bằng lãng

sao không nhắc lúc trường tan
xác hoa phượng đỏ lót đường gấm thêu
bây giờ nhan sắc ít nhiều
nhật phai vẫn nhớ tím yêu những chiều.

em - tím than, nhớ cánh điều
lặng nghe lời gió nhắn điều ghét thương
chiều nghiêng nắng tím tơ vương
lại nhưng nhưc nhớ những đường quê xa

đêm nổi lửa giữa tối trời

Đêm ba mươi giữa đông hàn
sương giá
rét cắt da
hun hút nhớ niềm riêng
tim thất lại
bầu rượu hâm chưa nóng
đã tàn ngần
thấm lạnh châu thân
nghe đường máu luân lưu
đang nghệt thở.

đêm ba mươi thềm quá một bờ môi
đôi vai lệch,
hình nghiêng gọi bóng
về, về mau cùng cạn chén rượu này
em ở đâu,
đêm ba mươi tối mịt
không trăng sao và không có cả em
anh như thê
gã khùng biết nhớ
cứ lãng nhãng với những hình ma.
Nhớ biết mấy nồi bánh chưng ấm lửa
thức thâu đêm
cho thương nhớ vuông tròn
em ở đâu,
ở trong ký ức
hay đã là quan ngoại xa xăm
anh tự hỏi đã ngàn lần tự hỏi
nhớ quên gì
mà cứ mãi đau đau

hồn thương tật
xác bầm tụ máu
em ở đâu sao chẳng về mau.

đêm ba mươi lắng nghe chó sủa
bước chân em còn có kịp về.
ba mươi tối,
tối đen như mực
trải lòng ra nghe nhớ mênh mang

thôi đành cạn chén đầy voi với
nỗi niềm riêng nhưng nhức đoạn trường.
bầu rượu lạnh nhỏ thêm chút máu
gọi hồn ma về giữa miên trường.

em hò ly
anh đây cũng mặc
hàn sĩ buồn bẻ bút
ngẩn ngơ.
vẫn còn lại câu thơ biên tái
đêm ba mươi thâm đọc gọi em về.

hoa gạo

một

**Tháng ba, hoa gạo đã về,
nụ cười con gái gieo vào trời xanh.
môi son đỏ cánh mong manh
nụ hôn khẽ chạm
nhánh cành trổ bông
hoa gạo đỏ má em hồng
theo tôi từ thuở phiêu bồng lãng du
tháng ba hoa gạo đỏ như
máu tim giao động
thực hư vô thường*

hai

hoa như huyết
nắng như em
anh ngọn cỏ bên đường lã ngọn
nắng quái chiêu hôm
xuyên hoa, hoa hoại huyết
vạt cỏ ngậm ngùi
khóc ngắt ngày qua
hoa như huyết
bầm trong nhánh cỏ
nắng như em
khiêu vũ cỏ thất thân.

**thơ vũ thị thanh bình*

tình mưa ý nắng

**gởi dạ dung*

Cám ơn tin bạn tri âm
vần thơ gieo xuống lặng thầm nhớ nhau
ý tình như trầu với cau
đồng tâm hòa khúc phụng cầu hoàng xưa.
Cám ơn trời thút thít mưa
cho thơ tôi được đong đưa với người.
cám ơn những lời ngược xuôi
y điên tình đảo nổi trôi muôn chiều.
Hãy là như miếu nhớ đền
như nhang nhớ khói như đêm nhớ ngày
cũng là nhật nguyệt quất quay
như hương gió thoảng mây bay cũng đành.
Một lần vượt được lần ranh
là trăm lần rõ ngọn ngành người ơi!
thà là cứ nhập cuộc chơi
còn hơn cô lẻ bên đời quạnh hiu.
Cho dù chút nắng cuối chiều
hoàng hôn nhạt sắc cũng liêu thể thôi.
thà là giọt mật đầu môi
còn hơn ngậm đắng mật đời mà đau.
Thực tình có nhớ thương nhau
lời thơ ý nhạc ngàn sau vẫn cần
thôi thì nhập cuộc phong vân
nợ tình chung gánh vượt gian nan đời.

Cơn mưa còn đó chưa rời
giữ chân lũ khách thay lời cám ơn.

dạ dung vãn

*Tặng riêng hàn sĩ chút dịu dàng
của phù dung nở muộn màng đêm xuân*

Pháo hoa nở ấm đêm xuân
Duyên thừa không khỏi phân vân bàng hoàng
Tình thơ đón nửa hồn hoang
Em đây ngỡ ngẩn, ơi chàng biết không?
đoạn trường đau đáu tơ lòng
Cũng nghe nỗi nhớ thơm nồng thịt da
Hình nghiêng trở bóng thiết tha
đêm ba mươi, gọi...hồn ma lưu đày
Bầu rượu lạnh nhỏ máu say
Chuyện tay ly cạn quất quay đường về
Về đâu,... chung một cõi mê
Trần ai chỉ lấm nẻo nề gian truân
Bến yêu dừng lại ngại ngần
Vàng hong tóc rối lựa lần thời gian
Thôi thì thắp cánh thiên thần
Ta du mộng ảo đường trần thiên thai
Hồ ly hoá kiếp trang đài
Nho sinh bẻ bút lạc loài cung thương
Thoắt canh một giấc vắn vương
Lay chồng vợ gọi, mơ hương nơi nào
Em kia,..là giấc chiêm bao
Bên anh chỉ có vườn đào của em
...
đêm ba mươi quá êm đềm
Nồng say ngắt ngưỡng bên thềm xuân phân
Hồn hoang trả giấc phong trần
Chiêm bao tỉnh mộng hồ cầm thi thơ

đáp phận

Chữ Duyên chỉ đủ không thừa
Khó lòng đong đếm sao người cân đo
Đã là duyên nợ thi thơ
Bạc đầu sóng vỗ biển đời trăm luân

Phù dung đã nở mấy lần
Lần nào anh được phúc phần nữa đây
Vẫn mong vẫn mộng vui đây
Đêm ba mươi lạnh sương vẩy trong ngoài

Em về nhẹ gót trang đài
Hay là hoang phế giấc dài chiêm bao
Là hồ ly ở chốn nào
Ngàn năm hóa kiếp trêu người hữu tâm

Biết vậy mà vẫn đồng lân
Đồng sàng chung mộng có ngàn ngai đầu
Tình giường với chiếu ngàn sau
Làm sao quên được như hương Cau Trầu

Em ở đâu, hãy về mau
Núi đêm dừng lại ngăn ngày dừng qua
Cho nhật nguyệt mãi thăng hoa
Tình cây với gió mặn mà có nhau

Về mau xin hãy về mau
Một mình lẻ bạn lòng đau đầu lòng
Đêm trở giấc đêm hoài mong
Ấm nồng chăn gối mộng vờn hồ ly.

dạ dung vũ và túy/đêm cuối năm

hữu cầu

** về tiểu thu nam kỳ*

Chuyện đã cũ nhưng vẫn còn như mới
Là trời xanh mây trắng vẫn cần nhau
Như anh, em tim óc đã nát nhàu
Chưa trực diện đã có điều bối rối.

Câu hỏi cũ nhưng vẫn là cứ mới
Vì trái tim đâu có tuổi bao giờ
Và nhịp thở trong từng ngăn nhưng nhớ
Vẫn rung lên rộn rã những tình cờ.

Ai chẳng biết đòi thường nhiều chuyện lắm
Đâu dễ gì mới biết đã thương ngay
Giữa cuộc sống sớm chiều luôn thay đổi
Như nắng mưa cứ hoán chuyển theo thời.

Thôi thì cứ thử một lần sẽ biết
Mặc mưa trên đầu, tóc điểm sương mai
Và trái tim đã nhiều năm lạnh giá
Vẫn có ngày máu huyết ấm hình hài

Như phụ nữ đến chu kỳ mãn nguyệt
Thường nhân lên những ham muốn rộn ràng
Và sau đó trăng cứ tròn cứ khuyết
Mặc niềm riêng còn lại những bề bang.

Đừng, đừng sợ chuyện thường tình thế tục
Vì bên em -anh -bại tướng quy hàng.

ngậm ngùi lục bát sáu câu

**gợi phù dung*

Trăng ngà cỏ biếc tương tư
Nỗi buồn sương phụ ngàn thu không lời.
Ở đâu có sao đổi ngôi
Là luôn có những mộng đời dễ thương.

Chùm hoa khê rụng bên đường
Cũng đau lòng khách viễn phương không nhà.
Câu thơ như những hồn ma
Tứ than vãn oán theo ta không rời.

Câu thơ vô ý lỡ lời
Làm đau lòng mực ru hời trăm năm.
Trăng sông rụng xuống chỗ nằm
Cành hoa nương tử trở trần chiếu giường.

Cỏ thềm hoa nắng tơ vương
Ta thềm tiếng thở miên trường xót xa.
Trăng thềm trái lụa sông ngà
Ta thềm nghe tiếng em và môi thơm.

Cũng là nhành lúa hạt com
Nhu hương thiếu nữ trở hoa đòng đòng
Cũng là cành mới đơm bông
Cớ chi chậm nở trái lòng lửa rom.

Hoa chanh hoa bưởi còn thơm
Níu tay kết lại vẫn đơm mâm đầy.
Vẫn là sông nước miền tây
Đò qua bến bắc miệt này buồn tênh.

Chim Quyên mê ngủ trên cành
Làm sao đánh thức khói xanh hương nồng.
Đò chiều đưa khách sang sông
Lòng cô lái có chờ trông khách về.

Thôi đừng một rủ hai rê
Sáu câu vọng cổ xuống xè gọn bâng.
Tần hoài dạ cô phân vân
Nửa đêm buông tiếng mấy phần nhớ nhau.

Trăng ngà cỏ biếc ngàn sau
Nhớ gần nhau nhé kéo đau lòng người.
Riêng ta chỉ xin nụ cười
Cho hành trang nhẹ gánh đời ngược xuôi.

ở cõi tình nào

**riêng chirstina*

người như sóng
còn ta như nước
nước lạc loài sóng vô về đâu
người như bóng
ta như hình khuấy động
bóng không hình chết đứng vì ai
thời thì nói một lần cho rõ
bóng- hình, sóng- nước, khó phân hai
người là âm
ta là dương thấy rõ
âm có trăng sao, dương có mặt trời
mặt trời trăng sao
bao vây trái đất
như tình yêu em, trong trái tim anh
thôi lại nói thêm một lần nữa nhé
không có em anh khó ngẩng cao đầu
không có anh, em như là hoa nở
trái mùa
mưa nắng một đời đau.
không thể nói thêm một lời nào nữa
vì tình yêu là hiện thực cõi người.
và nếu người hóa thành cát bụi
lại trở về cùng đất để sinh sôi.
thì yêu em không thể nói một đời
mà phải nói bằng thiên thu vạn đại.
mà phải nói dù sao mờ nguyệt khuyết
dù đất trời nghiêng ngửa chẳng phôi phai.
em là bóng
ta hình, nhập lại
thử một lần sẽ biết đá vàng thôi.

huyền

Từ đêm thần thoại bước ra
Liều trai gởi mộng cũng là hương hoa
Giữ hộ dùm chút tình xa
Đừng buông ra nhé bóng ta sẽ nhòa
Cầm tay khác gì cầm hoa
Nhẹ thôi cũng đủ thịt da máu dòn
Biết là chỉ một nụ hôn
Thoáng qua cũng khiến gió hờn tóc mây
Biết là mộng vẫn chưa đây
Mà sao nổi nhớ mãi đày đọa tôi
Đêm thần thoại khéo trêu người
Trái tim chân thực em ơi giữ dùm.

Là đêm thần thoại ngại ngần
Hay từ cổ tích ngọc ngà trăm năm
Em làm nghiêng ánh trăng rằm
Lay anh tỉnh thức từ tơ tằm buồn
Trái ngang em chớ đổi hờn
Anh say bóng nguyệt còn hơn ngủ vùi.
Chưa xa mà đã ngậm ngùi
Nụ hôn giữ lại ngọt bùi còn nguyên.

Giữ dùm anh chút tình tuyền
Giữa đêm thần thoại lời nguyên sắt son.

từ quan gói mộng giữa đời

Thôi đừng nhớ gã Từ quan
đang say trên động hoa vàng biết không
từ quan nên như cỏ bồng
đã lia gốc cũ nên không còn gì.
may còn chút mộng tình si
ngã đời tám hướng biết đi hướng nào.

Thôi đừng nhớ gã Từ quan
đang mê Bướm lượn trên ngàn biết không
chỉ là Mộng giữa mênh mông
may còn chút tỉnh dần lòng vui chơi.
nếu em không ngại tiếng đời
ghé qua anh nhé, lời mời thật tâm.

Thôi đừng nhớ gã Từ quan
theo Chiều xưa lạc cả ngàn dặm xa
sợ chiều rơi giữa ta bà
cố tình níu lại chút ngà ngọc xưa.
nói cùng em mấy cho vừa
chỉ là chi lạ hương thừa động tâm.

Thôi đừng nhớ gã Từ quan
đang vào thu cũ nhạt hoa Cúc vàng
biết là cúc nở râm ran
trăm hoa ngàn hướng, hướng nào riêng ta.
cuối đường gặp lại ngã ba
quất quay nhưng nhức sợ hoa cúc tàn.

Thôi đừng nhớ gã Từ quan
đang xem sen nở đang chờ trăng lên
đang hân hoan gói mộng êm
tương Phùng lạc lối Thiện tâm ngại gì.
sen nở vội đón xuân thì
từ quan ngớ ngẩn có đi quên về.

*Hay là cứ nhớ Từ quan
Bởi vì tình thật là oan trái đời.
Thử mà xem Huyền nữ ơi!
dã quỳ vẫn nở giữa đời nắng mưa.*

như thể tương tư

Anh những muốn đêm dài thêm nữa
Để thơ anh nhập mộng tìm em
Để anh được thấy em lỏa thể
Dưới vầng trăng nghiêng xuống đời nhau
Để anh được nghe tim loạn nhịp
và còn có em trong những tế bào.

Anh những muốn đêm mang về cơn bão
Cho gió thét gào trong đường máu luân lưu
Cho da thịt bùng lên nhựa sống
Lửa hực nồng theo nỗi nhớ ăn năn
Mặc mưa đêm kéo dài hun hút
Hạt thưa dày cắt rứt mặt nhau.

Anh những muốn đem muện phiền yêu dấu
Trải lòng đêm thản thoai nở hoa
Hoa vô sắc vô hồn vô tướng
Chỉ mãi khai khi dáng nguyệt tròn
Và khi ấy bóng em nhập mộng
Để thơ anh trần trụi một dáng hình.

Anh những muốn ghé đời em một chuyến
Nhu sang ngang cần có con đò
Nhưng chỉ ngại là thân hàn sĩ
Viết chữ múa gươm độ nhật qua ngày
Không qua hết đương ngang ngã dọc
Đời lưu vong rách nát như tương.

Anh muốn quá những đêm dài mộng寐
Cứ theo dòng kể chuyện ngàn đêm
Có lẽ một, là vẫn còn thêm nữa
Chuyện xưa nay và luận anh hùng
Nên đêm hơi xin dài thêm chút nhé
Cho mộng đời thương nhớ chẳng phôi phai.

Khi tỉnh giấc thấy gối xô mền lệch
Là biết em về trong giấc chiêm bao
Là lại tiếc lại hờn lại hận
Đêm không đủ dài cho trọn tứ thơ
Đêm không mang những cánh tay của gió
Cởi hộ xiêm y, anh lột chỗ em nằm.

Mặc ngày qua đêm cứ dài thêm nhé
Cho hạnh phúc ru đầy giấc mộng tròn
Và em ơi! Có thể nào không nhỉ
Về với anh, khuya trở giấc lặng thinh
Anh những muốn đêm dài em lữa thề
Ta nhìn ta trần trụi giữa nhiệt tình.

Tim vẫn đập máu còn xuôi ngược
Anh còn nguyên những nỗi khát thèm
Cứ mặc kệ những đêm nguyệt động
Miễn còn em trong riêng nhớ thặng trầm
Nên anh vẫn muốn đêm dài thêm mãi
Vì em ơi thương nhớ đã nghìn trùng.

lạc nhau không chỗ cắm sào

Tôi ngồi cùng với bóng tôi
Bóng che bầu rượu bóng trôi dạt dờ
Từ em xa bến bỏ bờ
Đò xưa nay cũng thờ ơ với đời.

Từ tôi nhập cuộc rong chơi
Quá giang tôi vẫn trời ơi nhớ người
Ngày qua tháng lại hụt hơi
Theo sông chảy ngược không nơi cắm sào.

Hướng sao hôm thấp xôn xao
Hướng sao mai lại treo cao đỉnh trời
Hôm mai chỉ một mà thôi
Bởi lòng không định hướng đời lạc nhau.

Đã là vôi bạc trầu cau
Cầm bằng thương nhớ ngàn sau được gì
Vàng phai đá nát cũng vì
Ôm trăng đáy nước đường thi thất thân.

Thôi thì đã lỡ phong trần
Sông chia hai nhánh trời gần đất xa
Tiếc gì chút mộng phù hoa
Chiều hôm mưa lệ nhạt nhòa khói sương.

Phải chăng là vẫn còn thương
Nhớ phương nguyệt tận nhớ đường sáo bay
Vẫn là hình tỉnh bóng say
Ôm nhau khóc ngắt rượu đầy cạn hơi.

lời hẹn hò

còn đây
một nỗi đau đời
còn đau nhiều lắm,
rã rời châu thân
ừ! Thôi cứ khát,
hẹn lần
cõi vô cùng ấy
cũng gần đâu xa
ngoài kia
bóng ngả chiều tà
trong này
ta cũng đã ngà ngà say
ngoài kia
mây vẫn còn bay
trong này ta vẫn
ngất ngây nhớ người.
nhìn tranh hoa nở tháng mười
thoáng qua
cứ ngỡ nụ cười ngày xưa
trời vẫn nắng
trời vẫn mưa
còn ta cứ thế
cho vừa lòng nhau.
ừ! Thôi
cứ hẹn ngày sau
cho dài thương nhớ
đầu đau đời này.

mong manh

**riêng phương châu*

Mong manh tình vốn mong manh lắm
như khói sương chiều quyện tiếng tiêu
nghe đá trăm năm mơ hồ gọi
từ thuở em đi nhật nguyệt xiêu.

phố lạ chiều qua buồn chậm bước
mong còn nghe được tiếng chân quen
âm thanh vọng nhẹ trong tiềm thức
qua tiếng đời rung như tiếng rên

thương nhớ về đâu ngày mặt vắn
đường chia đôi ngã, khóc trăm năm
nhật nhòa nhân ảnh trên đường lớn
có bóng người qua đâu bóng em.

Mơ hồ nghe tiếng tiêu đồng vọng
Réo gọi đời nhau cũng cháy lòng
Bến vắng chiều buông đò lỡ chuyến
Làm sao theo kịp bóng sang sông.

Đã biết thăng trầm vai nhật nguyệt
Vẫn còn gánh chịu nợ trầm luân
một thoáng mưa bay qua mộ huyết
tiếng tiêu còn vọng nguyệt cầm rung.

người hát với hoa

**tặng lêthanh hà*

xin đừng tặng em
hoa hồng
khi em đang hát
trong lòng gai đâm
xin đừng cúi xuống
cầu thân
nắng chiều đã tắt
hôn làm trái ngang.
tơ rung
đã lạc cung đàn
bài ca điệu hát
từng trang rơi bởi
hỡi anh đừng nói
những lời
tôn vinh hư ảo
như hơi thở dài.
nhớ đừng tặng hoa
có gai
tim em nhỏ máu
chưa phai
cuộc tình
hỡi anh
đòi đâu riêng mình
mà anh lại cứ
trọng khinh thế thời.

nắng chiều phai
nhật cuộc chơi
qua đường
ai nhật hương phai hoa tàn
hoa hồng
sao như hoa tang
lời ca tiếng hát
nén nhang
tặng người.

riêng em
chỉ cần
nụ cười
nín bờ môi ẩm
bên đời có nhau.

chiều xưa

**gởi hương lê*

Nắng nghiêng đậu xuống vai mình
Chợt nghe hoa lá gọi tình chiều xưa
Nhớ chợ đào ngát hương đưa
Nhớ luôn điệu lý khóc mưa gọi người
Mưa rơi ướt vạt áo đời
Thấm vào áo đạo nát lời sư ta
Câu kinh rơi xuống nắng tà
Tắm lòng thiện nữ gần xa mau về.
Không không sắc sắc cận kề
Mân mê vạt áo ta đề câu thơ.
Chợ Đào hương thấm chiều mơ
Ta Sư cởi áo người chờ có mong.
Đạo bào gọi lại thiền môn
Ta về tìm lại hương đào chiều xưa.
Cho dù trời nắng hay mưa
Trong ta lệ đầm có vừa lòng không.

Lời kinh nguyện giữa mênh mông
Câu thơ ứ máu nổi lòng ai hay.

sinh nhật

**gửi kiều Loan*

Sẽ không tặng hoa gì đâu
cho dù sinh nhật sắc màu kém tươi
bởi vì còn đó những đời
già không áo mặc nhỏ thời thiếu com.

thôi thì xin tặng lời thơm
hương hoa đồng nội hơn mâm cỗ đầy
tặng người lời gió rung cây
nói tình nhật nguyệt mơ đầy dấu yêu
tặng người hai chữ thiên Kiều
Loan bay phụng múa gấm thêu bảy màu
cầu vòng nói tận ngàn sau
cho ân tình mãi có nhau trong đời
chúc bạn tôi chúc ngàn lời
gom thành hoa lạ tuyệt vời sắc không.

thu phân vàng cúc trắng nghiêng

**gởi ptcv*

ánh trắng nghiêng
giọt sương buồn
tự rụng rơi xuống
nhập hồn cúc hoa
mãn khai vàng cúc
trắng nhòa
đi qua anh nhạt
chút hương hoa thừa
ừ thì!
nắng nhạt song thưa
nhưng sao cứ ngỡ
giọt mưa sa đã
quanh anh có thật
hay là!
vàng tâm hoa nở
trắng ngà viễn mơ.
cúc vàng
lạc bước đường thơ
cho anh gieo lại
chút ngơ ngẩn đời
cho anh
nhớ lại một thời
cứ như hoàng thị...
giỡn chơi gã khờ
vẫn thường
ngọng nghịu làm thơ
có ngàn người hiểu
một người lại không.

cúc vàng ơi!
hỏi thật lòng
hoa kia có nở
giữa ngông nghênh đời.

ở đây
cùng đất cuối trời
nhìn hoa cúc nở
hương đời dậy men.
cúc vàng lạ
hương lại quen
như hình đối bóng
lạ quen cũng là
chút duyên thơ
giữa ta bà
*ta về bất mộng
núi tà áo em.*

vì

là em cúc nở ngược đời
như câu sáu tám rối bời vì nhau
hay là em hạt mưa mau
hóa thành lệ đá khóc nhau muôn chiều
thôi đừng nhìn bóng anh xiêu
làm ơn cứ ngỡ muôn chiều miếu nghiêng
vàng hoa nở giữa cõi thiên
tự tâm sẽ thấy anh điên vì người.

hệ lụy cũng đành

*yêu em đi
khi còn có thể
nỗi rạo rức đây
môi thềm mùi lạ**

thì yêu chứ sợ gì ai
lúc nào cũng sẵn trong tim ngăn thừa
nỗi rạo rức lửa râm ran
coi chừng thiêu cháy bờ môi gọi mời

thì yêu chứ đâu có chờ
đất trời se chặt chẳng thờ ơ ta
nghiêng người vạt cỏ sương pha
anh xin hứng hết những tinh hoa đời

phải yêu ngay không cần chờ
đêm dài lắm mộng ngày phơi gió trần
ngay tức thì là hiện dâng
em ơi có thấy ái ân tuyệt vời.

**yêu em đi
tim không trí trá
thơ chẳng điêu ngoa
thản nhiên say
bướm hoa dâng hiến
ptcv

vàng trắng treo nổi nhớ đây

** gửi tổng phước hiệp xưa*

vàng trắng nào lạc qua đây
mà sao như thể trăng gầy quê tôi
vĩnh long nắng gió một thời
vĩnh bình hai phía nửa đời lạc nhau
vàng trắng nghiêng xuống cũng đau
ghé thăm sa đéc sắc màu lạnh tanh
thương đời thuyền con mong manh
khác chi đời lá tre xanh sóng đời.
trăng như muốn lại cùng tôi
ghé bờ hiu quạnh chung hơi thở buồn
tôi như tia nắng chiều hôm
nha mân thương nhớ đại khôn thuở nào.
trường xưa tổng phước hiệp còn
hay là nay đã trông tron chỗ ngồi
tự dung thương nhớ lạ đời
cô em vú nở thích chơi đánh chuyền.
cười cười nói nói hồn nhiên
áo quên cài cúc lộ nguyên mạn đào.
quê hương ngày dậy binh đao
tiễn tôi ra trận em trao thiệp hồng.

là em chim sáo sang sông
là tôi lính thú long đong một đời.
ngày qua, vui khóc, buồn cười
tha phương mãi nhớ dáng người quá giang
em dòng sông chảy miên man
tôi bờ khuyết tật lại càng nhớ thêm
quê hương ơi ! hãy dịu êm
mai mùa trăng mới bên thêm có nhau
lục bình lạc sóng đã lâu
băng lãng hoa nở nguyệt lâu phải còn.
nhất định về thăm xứ còn
ngắm trăng đồng nội quên bon chen đời.

trường xưa tổng phước hiệp ơi!
tha phương vạn dặm tình tôi vẫn đây.

trăng lạc dòng trôi

*Trăng chênh vênh rơi qua kẽ lá
Dáng hao gầy trắng thiếu phụ chơ vơ!!! St*

Trăng rơi xuống bụi trúc già run rẩy
trút ngậm ngùi trên từng nhánh thơ đau
nghe như thể tiếng than từ đồng vọng
đâu tích đời còn đó những tang thương

nét chì xanh không làm xanh thêm mắt
và lại càng khó xóa vết chân chim
sau khóe mắt còn nguyên đôi hạt lệ
đã hóa khô thành dấu trở nhan tàn

trăng thiếu phụ chỉ là trăng cô tích
soi bóng đời trong nỗi nhớ mù khơi
bốn phía hương đưa biển khơi dậy sóng
ánh trăng nào làm sóng bạc đầu ta

thôi thì cứ vờ như trăng có thật
để ước mơ xa nổi chút tình gần
thôi thì cứ như là trăng mười sáu
khép cho tròn mộng mị níu đời sau.

trăng rơi xuống bụi trúc già run rẩy
là tự nhiên chứ chẳng phải tình cờ
trăng chênh vênh không rơi qua kẽ lá
mà có tình giãm xác lá khô đau.

sông say

theo chân nhật nguyệt lung linh

tìm đề thơ tặng

say tình sông say

St

dòng sông mà sao lại say
khi say lại muốn được bay lên trời
núi mây gheo gió trêu đời
như tôn đại thánh một thời giỡn chơi
chín từng mây, ngút ngàn khơi
tiếc thay lại vẫn phát phơ ta bà

bàn tay phật mới xòe ra
chỉ năm ngón nhỏ lại là càn khôn.
ta hóa thân thành lão tôn
dưới chân ngũ chi ngâm hờn tây phương.

ta là sông chảy trăm đường
một đường dừng lại mộng thường nhớ thy.
cám ơn men dậy xuân thì
làm ơn rót nốt đầy ly rượu đời.

hồi đầu

**gợi n. hung*

bạc đầu nhưng mộng còn nguyên
suối nguồn nước vẫn tinh tuyền như xưa
sợ gì nắng ngại gì mưa
trái tim son trẻ vẫn chưa vừa lòng
cá hồi vượt sóng về sông
thầy phơi ghènh đá vẫn mong hồi đầu.
phận người phiêu bạt về đâu
cuối cùng cùng sẽ nhiệm màu hóa thân.
là người hay cá cũng cần
sông xưa bên cũ mãi phần có nhau.

Mặc đời sương trắng qua cầu
Chiếc khăn quàng đỏ vẫn cần áo len
Mặc đời sương trắng buồn lên
Núi cao vực thẳm vẫn êm ái đời

Tôi chỉ là hạt sương rơi
Lá sen sao khéo giòn chơi thế này.

ý thơ tình bụi đại khờ

** gợi d. nghi*

từ khi
hạt bụi biết yêu
ấy là
tự chuốc
trăm điều đắng cay
ngàn năm
hạt bụi tỉnh say
rượu từ cổ thổ,
hòn mây phiêu bồng.

hạt bụi anh
vẫn mận nồng
chỉ xin được đậu
môi hồng em thổi
duy nghi ơi!
hạt bụi trôi
năm qua
tháng lại
chẳng phôi pha gì.
tại sao em
mãi hoài nghi
anh thành hạt bụi
cũng vì lẳng lơ.
duy nghi ơi!
chớ hững hờ
trần ai trăm ái
vẫn mơ em về
cho dù hạt bụi
điên mê
bên em anh sợ
vụng về chút thôi.

một mình

Ngồi một mình
lặng nghe gió thổi
râm ran
từ cõi mơ hồ ký ức
hay từ trần trở
gió, gió đẩy đưa
từng cơn nóng lạnh
lạnh hoang vu
nóng sa mạc cháy
rất mặt người
đang tự cầm tù
trong nỗi nhớ trăm năm
hòn tui
gió và gió
gió tứ bề thổi thốc
em ơi gió về
em ở đâu
có còn biết gió
gió đi đâu và sẽ về đâu
anh vẫn bên triền vực nhớ
chờ gió em về
mặc tuyết băng.

Gió đi qua
suối hồ
sông núi
qua đại dương cuồng nộ
gió ngất ngư
như em
đi qua đời vội vã
gót chân son từa máu
thể xác dập vùi

và tâm hồn đông cứng
gió em chỉ là
con gió mộng du.

Anh vẫn chờ
gió phù du
bên triền vực hận
chờ em
chờ gió
ta qua cửa luân hồi.
ta sẽ trở về nhập thế
trong ký ức xanh xao
với tâm hồn con trẻ
sẽ không còn hỏi gió
đi đâu
về đâu.

Nhưng gió vẫn liu riu
gợn mặt hồ thương nhớ
vì xe luân hồi chưa trọn hành trình
em
gió
trong ly rượu cạn
vẫn ngày ngật anh.

Ngoài kia
đời gió nổi
vẫn lớp lớp bầm dập
vẫn chất ngát cuồng si
em đi qua cửa gió
khép hộ anh
nổi nhớ không rời.

còn hoa khó nhạt màu son

**riêng gialy*

Mãn khai hồng đỏ ngát hương
Trái tim trích huyết vì thương yêu người
Hoa xòe cánh như nụ cười
Thanh xuân thiếu nữ còn tươi một thời
Hay đùa bóng, thích giỡn chơi
Đồng tiền răng khểnh chết đời trai tân
Ngày qua hoa nở bao lần
hương đưa trong gió vẫn bầm dập tôi.
Nhìn hoa lại nhớ đến người
Từ trong ký ức xa vời chưa phai.

Cám ơn những đóa hồng gai
Màu son như huyết nói dài trăm năm.
Cho tình yêu như trăng rằm
Sáng đời nhân thế tờ tâm còn nguyên.
Cám ơn nụ hôn tinh tuyền
Ngày xưa người gởi hóa phiên lụy tôi
Hoa bay từng cánh đã bồi
Mặc phiên cứ lụy đời trôi vẫn chờ.

ký ức cũng say

**gởi quỳ*

đêm ngất ngưỡng say tràn nỗi nhớ
nhìn hoa cúc nở ngõ quỳ vàng
trăng nghiêng dáng ngọc mờ nhân ảnh
ký ức vời xa mộng đã tàn

đêm theo cánh gió về trăng trở
tiếng sóng bờ xa vỗ mạn thuyền
nghe như chuông mõ chiều am tự
núi vết trầm kha đã tậ nguyên

quỳ hoa còn nở bên hiên lạnh
hay đã xanh xao khép nụ mầm
lụy tình tình thức ngàn xưa dấy
tử trong trầm tích đá trở mình

em ơi anh vẫn bên cửa mở
vẫn giữ riêng tư vết son mờ
cái đêm nguyệt tận em lâm lữ
cài lại nụ hôn trên môi khô

thời gian người tính bằng năm tháng
anh tính bằng màu của vết son
dĩ nhiên son nhạt như tình nhạt
nhưng vết son em máu của anh.

tình say anh vẫn muôn năm cũ
máu chảy về tim màu đỏ tươi.

*

máu của tim hồng không thể nhạt
nụ hôn cho đầu rất mong manh
vẫn là nỗi nhớ đêm ngày ngật
bên đèn thao thức đôi phương anh

đã quỳ xếp cánh đợi bình minh
ủ nhụy tình xanh chỉ riêng mình
xao xác nỗi buồn cùng năm tháng
mưa gió bên đời... khóc buồn tênh ...

như một lời nguyện từ thiên cổ
đau đầu trong em ký ức đây.

xưa

Em nghiêng người dưới dù hoa
Sợ mưa ướt gót chân ngà cao sang.
Anh nghiêng vai gánh bành hoàng
Như phu xe kéo đời tàn em ơi.

Giữa trời mưa lạnh tả tơi
Gió đưa rát mặt tuyết rơi trắng đường.
Em trong xe gắm soi gương
Có còn thấy bóng vô thường lạ quen.

Em thiêu thân thích ánh đèn
Kiêu sa một thoáng truân chuyên trải dài.
Anh từ quan trả cân đai
Rửa tay gác kiếm, cảm hoài hồng lâu.

Nhớ nhau từ vạn niên sâu
Lầu son gác tía vực sâu cũng là.
Sắc, không, vẫn dậy phong ba
Nghiêng bầu vọng tượng gần xa cũng đành.

lời buồn

Làm ơn
nói rõ một lời
nếu không thích nữa
thì thôi tạ từ
người ơi!
duyên thực tình hư
như là chữ nghĩa
trong thơ ấy mà
thoáng qua
chỉ một sát na
là con chữ lệch
gần xa khác gì
người về
vui với xuân thì
mặt ta trái gió
đâm sương nhạt nhòa
tiếc là
tình mới ra hoa
hoa kia hữu ý
nước trôi vô tình
một mình
còn lại một mình
đêm đêm gheo bóng
giờn hình
cũng xong.

Chỉ buồn
thơ chưa cạn dòng
vân rơi ý lạc
người không còn người
mực khô
tim nhỏ máu tươi
hòa chung rượu đắng
tự mời đêm nay
đã cạn bình
vẫn chưa say
ngộ ra mới biết
tình bay rượu tràn.
có là độc cạn
trăm bình
nhập nhằng chi vẫn
bóng mình đổ nghiêng.
đêm yên lặng
đêm cô miên
riêng ta sao vẫn lụy phiền
man man.

Có một mùa thu khác

Mùa thu tóc rối còn bay
Đã là mấy độ ngắn ngày dài đêm
đầy thương nhớ nỗi buồn lên
những đời xác lá ngập thềm rêu xanh
nắng ngàn thu ám vàng hanh
nhưng sao nghe lạnh vây quanh ngõ mòn
mái tranh phen dậu héo hon
bếp nhà thiếu lửa gió hồn bụi tro
chiều lên cuống lá rã rời
gió qua tóc rối rong đời ngẩn ngơ
hỡi người xin đừng làm thơ
ngợi ca thu tím sương mờ vô duyên
cho dù cúc nở tinh tuyền
thì ngàn thu vẫn bên triền vực đau
có gì đâu được gì đâu
chút hương gió thoảng sắc màu xanh xao
nhắc gì thu cũ lao đao
cầm bằng như đã tự đào huyết chôn.
liệm xác thu áo trắng non
ướp hương hoa cúc vàng rom nắng chiều
chắc thu cũng đã ít nhiều
biết đời nhân thế muôn chiều thực hư.
từ xưa lá vẫn vàng thu
nỗi buồn thạch nhũ ngục tù ngàn năm

trắng thu nghiêng võng tơ tằm
dạ hơi chấn gối đêm nằm mộng tỉnh.

trăng lạ

Những mầm lục bát em gieo
từ năm mười sáu trăng tròn khỏa thân
nguyệt cầm rung tiếng u trầm
nhịp lời sáu tám vọng âm hải triều
cho sóng nhảy rất hồn nhiên
gheo trăng thiên cổ nghiêng miền tịch liêu
như cúc vàng giữa nguyên tiêu
từ trong cánh mỏng cũng thêu gấm màu
trăng thương tìm huế xanh xao
vẫn ghen vàng cúc nôn nao thu về
đấu chân khuê các hôn mê
từ trong ký ức gọi thê thiết buồn
ta về níu áo hoàng hôn
viết câu lục bát chọn vần người gieo
em trăng mười sáu còn treo
lững lơ nhân thế dõi theo bóng người.

có được không đã nửa đời
hư theo từng bước chân thời lưu vong
có được không trăng đáy sông
vẫn tròn có dám thả lòng đi hoang.

ngược hướng đời

Anh những tưởng em đi thoáng chốc
vậy mà, đã tròn chẵn mười năm
em có biết bé Ly trở mã
mười sáu trăng tròn dáng nguyệt em
Ly vẫn thường nương cha chờ bóng mẹ
có biết đâu mẹ là sáo bỏ lồng
anh vẫn dấu
dấu Ly nhiều chuyện lắm
vẫn dấu con về chuyện em đi
anh không nói là em hờn giận
hay tại anh kém mã bất tài
chỉ ôm con trong lòng rung rúc nhớ
và dỗ dành mẹ sẽ chóng về thôi

ấy vậy mà đã năm năm rồi nhỉ
Ly của em đến tuổi thích trâm cài
vẫn hỏi anh
mẹ có về không hở?
sao quá lâu lâu quá cha ơi!
anh gạt lệ hẹn con lần nữa
mẹ sẽ về sau chuyến đi xa
mẹ xuất ngoại học làm bác sĩ
để mai kia trị bệnh cho cha
và chăm sóc cho con nữa chứ
Ly cười buồn
nhưng lâu qua cha ơi!
con nhớ mẹ nhớ ơi là nhớ
nhà người ta ai cũng có mẹ cha
còn nhà ta
sao lại có mình cha

anh chỉ biết cúi đầu lặng lẽ
giả vờ cười mà đang khóc em ơi!
an ủi con, bằng lời chưa đủ
mà phải bằng cả trái tim người.
anh gà trống nuôi con không khéo
nên Như Ly đôi mắt vẫn buồn.

giá như mà có em bên cạnh
chắc hẳn là Ly hạnh phúc biết bao
và dĩ nhiên cả anh cũng thế
nhưng duyên trời ý đất đã phân đôi.

anh vẫn biết giữ người đi rất khó
nhất là anh lính cũ mới ra tù
thân thất thế mất nhà tan cửa
và trò đời là hí lộng thất thường
người phù thịnh vẫn nhiều như cát
ai rảnh đâu làm chuyện phù suy.

anh cam chịu ngàn lần cam chịu
thương quá Như Ly
con không mẹ đã lâu.
anh cũng biết em đã sang bên khác
nhưng nói làm sao cho Ly hiểu hờ em.
nói cách nào để Ly không hờn giận
để trái tim thơ không nhuốm vết buồn.

đã năm năm xe thời gian quay ngược
vì qua Ly anh mãi nhớ thương em
như câu thơ ngày xưa em viết
vận vào đời bằng trắc ngược xuôi
lục bát sai vắn
như anh lỡ vận
em vẫn còn Ly yêu dấu biết không.

*Trả tình về với chiêm bao
cạn ly cạn chén cạn lời phù sinh
ptcv*

phiên bản cũ

Tình có bao giờ để trả đây
Chỉ là duyên nợ gió và mây
Cánh bèo đơn lẻ xa mây tụ
Lớp lớp như tranh vãn cầu đây

Làm ơn đừng gọi tim tình thức
Vì đã trăm năm biệt sông nguồn
Làm ơn đừng gọi tình ta đây
Dẫu chết vẫn còn nhớ nợ hôn.

Cứ để nguyên si phiên bản cũ
Chỉ cần thêm chút ý tình say
Là đủ ấm lòng người viễn khách
Biệt xa còn giữ nợ duyên đây.

*bướm mộng xưa đã nhạt nhòa
bay trên sông lạnh nhạt hoa hững hờ
Còn lại gì ngoài bơ vơ....*

nmđ

...và anh cũng cảm ơn đời có em

bướm mộng vườn xưa vẫn còn hoa
không bay mà cánh vẫn chan hòa
rải hương cho khắp đời nhân thế
Người yêu người mãi, mộng giao thoa.
chung quanh tôi chỉ người hảo ý
cộng với từ tâm bất phân ly
như hoa khoe sắc phơi cánh rộng
đâu phải tình yêu giữa xuân thì.
làm ơn giữ lại ân tình mộng
nhật nguyệt phân minh trời mệnh mộng
đùng như gió thoảng qua thêm rộng
cũng đã xanh rêu đời trống không

em là hoa bướm muôn năm cũ
vẫn ngát ngào thơm ngát vườn tôi
người thêm một tuổi đời thêm đậm
lưu tình giữ ý níu mây trôi.

trăng lạnh đời nghiêng

Ai nở đề thơ trên trăng lạnh
trăng rơi đầy nước thơ lạnh tanh
làm gì còn có người lý bạch
khóc một đời trăng vốn mong manh
riêng ta hàn sĩ từng mùa bút
quây sóng sông xa khói sương nhòa
thành gã từ quan không tự lượng
treo mình cho gió tấp mưa sa
cũng đã nhiều lần mơ trăng lạnh
một mình ngó ngàng chạy loanh quanh
chạm tay nguyệt lạnh trên dòng nước
đâu vớt được thơ từ sóng xanh
em - ta, cách biệt ngàn thương nhớ
cuối sóng đầu sông bờ chông chênh
em trăng ta nước thơ chìm nổi
thủy táng tình si sóng dồn quanh

Tương giang từ đó không xanh nữa
sông lạnh còn nguyên dáng nguyệt trầm.

lại một lần thu đi

**gởi dào thu*

Em về, ừ! cứ về thôi nhé
để lại cho anh một nụ cười
như vàng trắng sáng soi đời tối
một chút niềm riêng những ngậm ngùi.

em cứ như hoa luôn rụng rỏ
để anh ghép vận cây vào thơ
mênh mang nỗi nhớ từng hơi thở
biết vắng em là anh ngẩn ngơ

ừ về! Thôi cứ về đi nhé
nhớ giữ dùm anh nụ cười hiền
của đêm tương ngộ đầu tiên ấy
chao ôi! nỗi nhớ bướm mơ tiên

đã biết ra đi không hẹn lại
làm sao dám nghĩ chuyện tương lai
môi son má thắm hương còn đọng
trên chiếu giường anh chưa nhạt phai

những đêm trăng trở em kề cận
một thoáng em qua lỡm chỗ nằm
vẫn còn ám quá chẵn gối lệch
như ử đời anh đã trăm năm

trăng thu lại lên cài song cửa
hoa cúc vàng tươi cũng bằng thừa
anh đã qua bao mùa lá rụng
biết thu em có cảm đường xưa

ừ về, em cứ về như ý
xin nhớ dùm anh khúc biệt ly
hôm qua ghi vội trên tà áo
vòn bay quán quýt mộng xuân thì

làm sao níu được mây lơ đãng
gió lộng trời xanh anh đoạn trường
đã biết từ xưa em là gió
anh cây vàng lá giữa nhiều nhưng

biết thì biết vậy nhưng sao vẫn
nhưng nhức niềm riêng em có hay.
Nói thì nói vậy nhưng sao vẫn
một trời nhưng nhớ hương khói bay.

thôi em về nhé - không từ biệt
thêm một đoạn đưa thêm chén cay.
vừa mới chia tay em có biết
thêm anh rêu lạnh trắng sương dày.

Mùa thu cúc nở vàng sân trước
xa vắng từ đây cạn chén đầy.

Chỉ là chỉ một chút thôi

...hương xưa yếm thấm má đào
cho anh ghé lại hôn vào mộng mơ
cho anh mượn váy đề thơ
như câu quan họ một thời dễ thương
cho anh xin chút mùi hương
trong làn yếm thấm thấm lung ngọt bụi
cho anh úp mặt ngủ vùi
mặc đời mê sáng ngậm ngủi cũng vui...
mùa sen hoa thấm hơi người
lá che không hết đôi bờ cỏ xanh
váy em hong nắng trên cành
yếm đào đừng giặt để dành hơi quen
giữ dùm anh hương tóc đêm
bao mùa sen nở ướp thêm đậm đà
anh xin nói dối thật thà
má đào yếm thấm đã là dấu yêu.

Sen hồng lá lại xanh rêu
Cho anh cúi xuống vạt mềm cỏ êm.

sương trắng

ừ! thì *sương trắng đầu điểm bạc**
mà sao thương hận vẫn khôn nguôi
như sóng sông dài luôn ra biển
anh vẫn cần em, em của tôi

ừ! thì em bảo anh không thật
nhưng mà thiệt giả khó lòng phân
cho dù đã lờ lia xa bến
sáo vẫn là chim anh muốn gần

bên cầu phụ tử còn luôn đợi
em về chia nốt tiệc tàn thu
cho con đừng đợi và anh chẳng
chờ mãi ai qua bến nước dài

đã biết em đi không trở lại
bên đời biển gọi sóng lao đao
vẫn cố giữ mình tâm không động
nước ròng nước lớn chẳng vì sao

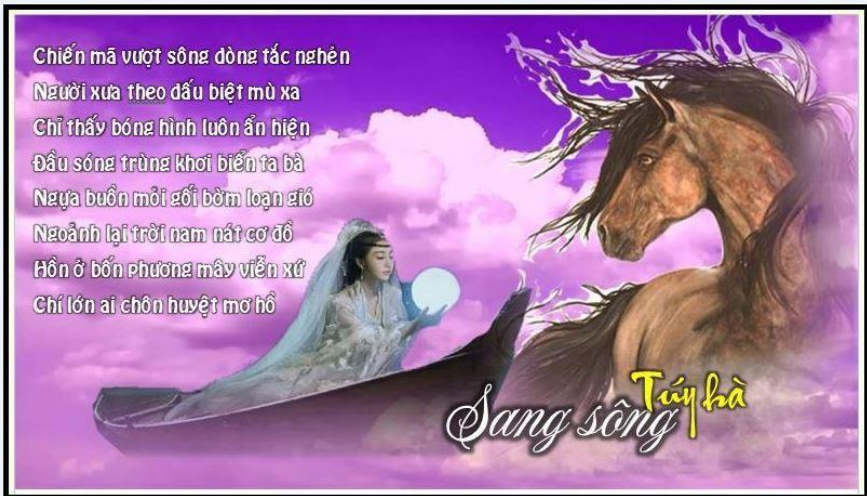
nhưng sao tâm vẫn như sóng dậy
quá giang biệt hải nhớ đường mây
như đã một lần qua biển lớn
vẫn còn tưởng tiếc bến sông say

sông say mưa rữ chiều ly biệt
nước mắt nói dùm chút thiệt hơn
ừ! thì đã lỡ tâm vong động
đò ngang chưa xuống cũng thất thần

em đi như thể người ra trận
phu, tử cũng như hoa lá bay
câu thơ tổng biệt ngày xưa đã
dẫm nát hồn ta em có hay!

một mình biệt xứ đầu đã bạc
phó hội tàn thu tiệc chiều hôm
hỡi em chim sáo ngày xưa hãy
xin nhớ tình anh sóng nước hồn.

**thơ thi sĩ Tô Thùy yên*

Mục lục:

Thay lời tựa	-7
Phụ bản phận người	-21
Thân phận	-23
Từ câu lục bát nát nhà	-24
Ý thơ	-26
Sinh nhật tôi	-27
Phận người	-29
Biển kinh hải	-30
Biệt xứ xuân	-32
Vượt dốc	-33
Thơ từ minh triết	-35
Phố lạ	- 37
Qua đò vấn lệ	-39
Vọng âm từ gió	-41
Người đi	-43
Khoảng cách	-45
Trăng huyền hoặc	- 46
Xuân lưu vong	-48
Đêm cuối năm	-49
Xuân nhật	-50
Thử bút	-51
Tuyết trắng	-52
Mùa xuân và Alice	-54
Xuân trôi	-56
Buồn vui	-58
Song hành	-61
Cúc vàng	-63

Lục bát phong trần-65
Sương phụ -66
Chữ lót -67
Như thể đã quen-69
Ngón tay vẽ bóng -70
Bình định-72
Ngọn cỏ bông xa -73
Từ em -75
Tình nấu quê xa -76
Chỉ là chỉ lạ -78
Thu hà nội -80
Hành giả -81
Mê lộ-82
Một điều rất thật -83
Từ biển nào xa -84
Khóc cười -85
Nốt trầm kha -86
Tâm bút -87
Khai bút -89
Hương rượu thơm -90
Hoa trắng -91
Rồng ngủ -92
Điên tỉnh đời này -93
Biển không còn hát -94
Trắng lạnh -96
Hoa như huyết -97
Thu không tận -98
Thơ rơi từ thuở -100
Phụ bản tình yêu -103
Tình riêng -105
Hư cấu -106
Tự vấn -107
Valentine và ta -109
Valentine hoa nở -110
Valentine lời riêng -112
Những tà áo bay -114

Mưa lạnh mắt nâu	-116
Mượn chữ	-117
Thì là	-119
Hương cũ	-120
Hương đời	-121
Yêu	-122
Từ ẩn dụ	-123
Ổm ờ sáu tám	-125
Là em hay chính là xuân	-126
Thu phân	-127
Điều lý tình xa	-128
Dakbla	-129
Thanh dương vấn	-131
Cúi xuống	-132
Bóng chữ	-133
Buổi sáng	-134
Hồ điệp	-136
Cám ơn lạ quá	-137
Thơ giữa phù vân	-139
Chia xa vẫn nhớ	-140
Sen hồng	-142
Cành lan trước gió	-143
Màu tróc	-144
Chỗ cuối cùng	-145
Giáng thơ	-146
Dường như	-148
Huế nắng thương mưa	-149
Tím huế	-151
Tím xưa	-152
Đêm nổi lửa	-153
Hoa gạo	-155
Tình mưa ý nắng	-156
Dạ dung vấn	-157
Đáp phận	-158
Hữu cầu	-159

Ngậm ngùi lục bát -160
Ở cõi tình nào -162
Huyền -163
Từ quan -164
Như thể tương tư -166
Lạc nhau -168
Lời hẹn hò -169
Mong manh -170
Người hát với hoa -171
Chiều xưa -173
Sinh nhật -174
Thu phân vàng cúc -175
Hệ lụy -177
Văng trắng treo -178
Trăng lạc dòng trôi -180
Sông say -181
Hồi đầu -182
Ý thơ tình bụi -183
Một mình -184
Còn hoa khó nhạt -186
Ký ức cũng say -187
Xưa -189
Lời buồn -190
Có mùa thu khác -192
Trăng lạ -193
Ngược hướng đời -194
Phiên bản cũ -196
Cũng cảm ơn đời -197
Trăng lạnh đời nghiêng -198
Lại một lần thu đi -199
Chỉ là chỉ một -201
Sương trắng -202

**cát bụi lưu vong
thơ túy hà
văn bút nam hoa kỳ ấn hành 2013**

trình bày bìa : christina
phụ bản: nguyễn hữu nhật
photo internet source
kỹ thuật : đố dzũng
trình bày và lay-out: Steven Châu Trần

Thư từ liên lạc :
Christina tran
8011 Findlay St
Houston, TX 77017
USA

E.mail : tuyha81@yahoo.com
Tel : 713-419-3187

*Tác giả giữ bản quyền
copyright@ 2012 by hà thanh trần/túy hà*

*all right reserved no part this book may be
reproduced, stored in aretrieval system, or
transmitted in any form or by any means,
electronic, mechanical, photocopying, recording, or
otherwise ithout the written ermission of the
copyrights owner.*

ấn phí : 15 mỹ kim